

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 35 / Hejmar 416 / Tebax 2016

15 Ağustos direnişini zafer ve Önderliğimizin özgürlüğüyle taçlandıralım

İçinde bulunduğumuz süreç üçüncü 15 Ağustos Atılımı'nı yapmamızı emretmektedir. 15 Ağustos Diriliş Bayramı'nı, Önderliğimizin özgürlüğü temelinde kadın özgürlük bayramına, ulusal özgürlük bayramına dönüştürme kararlılığıyla karşılıyoruz. Bunun için savaşta, örgütlenmede, eğitimde, siyasette, eylemde, basın, kültür ve diğer tüm devrimci çalışmalarda süreci tıpkı Agit yoldaş gibi komple atılım ruhuyla, atılım kararıyla, talimat ve planlamasıyla karşılıyoruz. 15 Ağustos'u bu temelde kutluyoruz. Önderliğimizin özgürlüğü temelinde başlattığımız dördüncü stratejik mücadele dönemini başarıya ulaştırma temelinde Kürdistan'ın dört parçasında ve yurt dışında mücadeleyi başarıya ulaştırmamız şarttır.

Nasıl ki Hakiler, Kemaller, Mazlumlar, Hayriler, Dörtler, Agitler, Sakineler, Beşêler, Azîmeler, Bêrîtanlar, Zekiye Alkanlar, Zîlanlar, Şilan Kobanêler, Zîlan Papuleler, Arîn Mîrkanlar, Kavendeler, Zinarlar ve Doğalar, Sêwêler, Pakizeler, Fatmalar, Mehmet Tunçlar, Ronaslar ve İslamlar başardıysa bizler de başaracağız. 15 Ağustos tutumumuz ve kararlılığımız böyledir!

> 10-15

Demokratik Özerkliği geliştirelim Önderliğin ve halkın özgürlüğünü kesinleştirelim

Cemil Bayık

Kongra Gel 10. Genel Kurulu delegelerimiz, Önder Apo'nun çizgisi ve 14 Temmuz ruhuyla, Çiyager, Axîn, Xebatkar, İslam, Mehmet Tunç, Asya Yüksel ve Pakize Nayır yoldaşların duyguları ve ruhuyla pratiğe yönelmelidirler. Bunun dışında bizim başka ruhumuz yoktur. Bunun dışında olacak olan ruh; kapitalist modernitenin ve hegemonların ruhudur. Bu hareketin ruhu; Önder Apo'nun özgürlük tutkusu ve ruhu üzerine gelişmelidir. Özgürlüğü kendilerinde, halklarda ve Ortadoğu'da geliştirmek istediklerini söyleyenler bilmelidirler ki; bu amaç ancak bu ruh temelinde gerçekleşir.

Bizim yürüyüşümüz bu esas üzerinedir. Hiç kimsenin bu yürüyüşü durdurmaya gücü yetmeyecektir. Belki engeller çıkarmak isteyeceklerdir, belki büyük bedelleri bize ödetmek isteyeceklerdir, fakat biz bu ruh konusunda ısrar edersek; ne kadar engel çıkarmak isteseler de bu yürüyüşün önünü alamayacaklardır. Bu esaslar üzerinde genel kurulda hazır olan delegelere, tüm halklara ve kadrolara bu duygu ve ruh temelinde pratiğe yönelmeleri, özgür ve demokratik yaşamı her yerde fethetmeleri çağrısı yapıyorum.

> 7-9

Şimdi devrim zamanı!

Duran Kalkan

Öncelikle başta Önder Apo olmak üzere, tüm yoldaşların 15 Ağustos Diriliş Bayramlarını kutluyorum. 33'üncü 15 Ağustos yılında üstün başarı dileklerimi de ifade ediyorum. Ölümsüz komutanımız Agit yoldaş şahsında tüm şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, Minbic Zaferini de bir kere daha selamlıyorum. Gerillanın daha büyük zaferler kazanacağına, eğer Apocu çizgiden sapmaz ve bu çizgiyi uygulamakta ısrarcı olursa, zaferlerinin daha çok olacağına inanıyorum. Zaten dünyada başka ordu da kalmadı. Başta Kızıl Ordu olmak üzere; çeyrek asır yıl önce sol-sosyalist ordular denen güçler çöktüler, çözüldüler. Şimdi de NATO ordusu çöküyor, Türk Ordusu şahsında. Bir askeri darbe bile yapamadılar. Perişan haldeler, yerlerde sürükleniyorlar. Onur, itibar, şeref, dirayet, etkinlik hiçbir şey kalmadı. 'Türk milleti, TC devletiyle oluşan millet', diyorlardı. Devleti de, sözde bu ordu kurmuştu. 'Ordu-devletti, ordu-milletti'; sonunda ortada ordu kalmayınca,Tayyip Erdoğan'ın çokça tekrarladığı, ne 'tek devlet', ne de 'tek millet' kaldı. Hepsi yerlerde sürünür hale geldi. Şimdi enkaz gibi ortadadır. Bu enkaz nasıl kaldırılacak, düzene konulacak, kokuşan kısımları nasıl gömülecek, içinden demokratik bir sistem, demokratik cumhuriyet ve demokratik toplum nasıl çıkarılacak? Şimdi sorulan sorular bunlardır.

Agitlerin, Berîtanların, Zilanların başlattığı kahramanlık çizgisini, şimdi zirvelere taşımalıyız. Hakilerin, Mazlumların, Kemallerin geliştirdiği bu kahramanlığı daha da derinleştirmeli, keskinleştirmeliyiz. Bu temelde Önderlik gerçeğini, Önder Apo'nun ruhunu, duygularını, düşüncelerini, felsefesini, ideolojik-politik çizgisini, mücadele tarzını, üslubunu, temposunu doğru anlar, iyi özümser, buna göre örgütlenir, mücadele edersek kesinlikle önümüzdeki mücadele dönemi büyük zaferlerle dolu olacaktır.

Sayısı az olsa da ayakta kalan, etkinliği olan, bugün Ortadoğu'da faşizme karşı, diktatörlüklere karşı, despotizme karşı, özgürlük ve halkların kardeşliği için, demokratik Ortadoğu birliği için mücadele eden tek kuvvet gerilla kalmıştır. Apocu çizgide bilinçlenen, örgütlenen, donanan gerilla. Gerillanın gerçek bir savunma gücü olduğu, savunmakla görevli olduğu güce sahip çıkabildiği, her koşulda kendini yenileyip ayakta kalabildiği bir kere daha kanıtlanmıştır. Sözünü ettiğimiz orduların hepsi gerillayı küçümsüyor, gerillanın yokluğu üzerine kadeh kaldırıyorlardı, işbirliği yapıyorlardı. Kendilerini dev aynasında görüyorlardı. Kendilerini bu dünyaya hükmeden, gerillayı ise; 'terörist' diye küçümsüyorlar, birlikte gerillayı ezme operasyonları düzenliyorlardı. Şimdi bu güçlerin yerinde yeller esmektedir. Bu çeyrek asırda büyük çöküş yaşadılar. Hem de gelişmelerinin zirvesinde olduğu bir dönemde. Sayı olarak milyonları bulmuşlardı. Eğitim olarak her türlü imkana sahiptiler. Silah olarak atomu patlatıyorlardı ki; dünyayı yerle bir etmekle tehdit ediyorlardı. Ama yıkılan kendileri oldu.

Şu açığa çıktı; dünyanın başına bela olan bu ordulardır. Halkların, insanlığın başına bela konumundalar. Halkı veya başka bir şeyi koruyan kuvvet değiller. Büyük bir baskı, sömürü, yağma, talan kuvveti, terör ve zorbalık gücüdür. Öyle bir noktaya geldi ki, zorbalıklarının zirvesine ulaştılar ve çöktüler. Çöken ordular, çöken iktidar ve devlet sistemleri oluyor. Dolayısıyla baskı ve sömürü düzeni, tekelcilik çöküyor. Artık bu dünyada, böyle bir sistemin yaşaması mümkün değildir. Toplumlar, halklar, kadınlar, gençler bu sistemi kabul etmiyor. Artık iktidar ve devlet düzeninin sonu gelmektedir. Büyük ordulara dayalı baskı ve sömürüyü ifade eden iktidar ve devlet sistemleri çökmekte, onun yerine demokratik konfederalizm çağı başlamaktadır. Bu da, demokratik toplumun gelişimidir. Zaman demokratik toplumculuk zamanı, zaman halkların zamanı, zaman başta kadınlar olmak üzere, tüm ezilen toplumsal kesimlerin zamanıdır. Önder Apo'nun iddiası doğrulanmaktadır. Bütün dünyadaki gelişmeler doğru ve gerçek düşüncenin, Önder Apo'nun düşüncesi olduğunu, diğer düşünce sistemlerinin yok olmaya mahkûm olduğunu göstermektedir. Şimdi, 15 Ağustos Atılımımızın 33. yılına hareket ve halk olarak büyük bir iddiayla girdiğimiz bu ortamda; doğrulanan, kanıtlanan gerçekler bunlardır.

Türk ordusu şahsında yerde sürüklenen NATO oldu

Zaman halkların zamanı, zaman gerillanın zamanıdır. Artık düzenli ordularla, baskı ve sömürüye hizmet eden güçlerle ayakta kalmanın, var olmanın çağı geçmiştir. Türkiye'deki 15 Temmuz askeri darbe girişiminin hezimeti de bunu bir kez daha kanıtlamaktadır. Orada ezilen ve yenilen sadece Fetullahçılar ya da arkasındaki güçler değildir; orada bir bütün Türk ordusu yenilmiş, ulus-devletçi faşist Türk devleti yenilmiştir. Orada yenilen, yerde sürüklenen NATO oldu, iktidarcı ve devletçi sistem oldu. Son bir ayda yaşanılanlar, böyle bir gerçeği yalın şekilde ispatlamıştır. Şimdi daha açık, daha net ve kendimize daha büyük bir güvenle konuşabileceğimiz, daha derin düşünüp düşüncelerimizi yetkin biçimde açıklayıp, örgüte ve eyleme dönüştürebileceğimiz bir zamana geldik. Şimdiye kadar büyük baskı ve saldırılar altındaydık; zorlanıyorduk, darbe yiyorduk, ne kadar başarılı olacağımız konusunda ortam net değildi.

Zaferi görmek, başarıyı yakalamak öyle kolay olmuyordu. Ama şimdi zafer gözümüzün önündedir, başarı, elimizle tutabilecek kadar yakındır. 32'nci 15 Ağustos yılında kanıtlanan gerçekler bunlardır ve 33'üncü yıla da bu temelde giriyoruz. Bütün gelişmeler 32 yıllık kahramanca savaş ve direnişle ortaya çıktı. Dahası, ondan önce Hilvan ve Siverek direnişlerini, 18 Mayıs 1977'de Haki Karer yoldaşın Antep'te katledilmesine karşı, Önder Apo'nun başlattığı devrimci intikam savaşını başlangıç olarak esas alırsak; 40 yıllık mücadelemizin 40. yılda ortaya çıkardığı gerçekler bunlardır. Kanıtlanan Apocu felsefe, ideolojik-politik çizgi ve düşüncedir. Başarıyı bu çizgi kazanmakta, başarıyı bu çizgi öncülüğünde örgütlenen ve eyleme geçen gerilla kazanmaktadır. Şimdiye kadar herkes gerillayı küçümserken, şimdi elinde atom bombası olanlar, milyonluk ordulara sahip olanlar, daha dün 'terörist' deyip yok etmeye çalıştıkları Kürdistan gerillasından medet beklemekte, umut ve kurtuluş dilemektedir. Bu gerillanın 'bizi kurtar' diye peşine sıralanmış durumdalar. Ortaya çıkan gerçek budur.

15 Ağustos Atılımı'nın 32. yılında Kobanê zaferi, Cizîrê zaferi, arkasından da DAİŞ faşizmine karşı en son 15 Ağustos Atılımı'nın 32. yıldönümünde ulaşılan Minbic zaferi bunu kanıtlamaktadır. Cizîr, Sûr, Şirnex, Gever ve Nisêbîn direnişleri, 'NATO'nun en büyük ikinci ordusuyum' diyerek övünen, Türk Ordusu'nu çöküşe götürerek, zaferi ilan etmektedir. Kuşkusuz bunlar kendiliğinden değil, büyük bedellerle olmaktadır. Her alanda Kürt halkı ve onun kahraman gerillası bedel ödemektedir. Yakıldığımız, yıkıldığımız, ağır darbeler yediğimiz durumlar da olmaktadır. Ama bütün bunlar büyük başarıların, gelişmelerin yaratılması için ortaya çıkmaktadır. Bu direnişin ve verilen bedelin hiç birisi boşa gitmemektedir. Her bir bedel, yaşadığımız bu büyük gelişmelerin, zaferin bedeli olarak ortaya çıkmaktadır.

Önder Apo'nun eleştirdiği ve hayıflandığımız nokta ise şudur; biraz daha dikkatli olunsa, daha bilinçli, örgütlü ve planlı olunsa, yürüttüğümüz askeri ve siyasi çalışmalara daha çok kafa yorulsa, ideolojik-örgütsel bakımdan daha derin, kapsamlı ve disiplinli olunsa, ödediğimiz bedeller yarıdan aza indirilebilir. Kuşkusuz savaş bedelsiz olmaz, zafer bedelsiz ve kolay elde edilmez. Mutlaka her savaşın ve her zaferin bir bedeli olacaktır ama bizim hayıflandığımız nokta; bedelin ağır olmasıdır. Daha az bedel vererek, daha büyük zaferler kazanmada yetersizliklerimiz var. Bunlar da acılarımızı arttırmaktadır ve Önder Apo'nun eleştirileri de bunadır. Önder Apo, 'Niye savaşıyoruz, niye bu kadar cesaret-fedakarlık gösteriyoruz' diye kesinlikle eleştirmemektedir. Bunları hep şükranla karşılamakta, takdir etmektedir ki; zaten bunları kendisi yaratmıştır. Fakat bunların gerektirdiği kadar yaratıcı olamıyor, aklın gücünü ortaya koyamıyoruz. Marifetli olamıyor, plan-program geliştiremiyoruz.

Gerilla daha fazlasını yapabilir mi?

Önderlik gerçekleşmesinin yarattığı bütün sonuçlar, gerillanın büyük mücadelesiyle ortaya çıkmaktadır. Nedir bu sonuçlar? Fosilleşmiş Kürtten özgür Kürde dönüşüm olmuştur. Önder Apo da bunu net olarak tanımlamıştır. Kadın, gençlik ve toplum olarak böyle bir özgür toplum aşamasına gelinmiştir. Büyük kişilik devrimleri, zihniyet ve vicdan devrimleri yaşadık. Şimdi herkes Önder Apo'nun düşüncelerinin gücünü tartışmaktadır. Bu düşüncenin nasıl birey ve toplum üzerinde bu kadar etkili olduğunu ve değiştirip dönüştürebildiğini anlamaya çalışmaktadır.

Herkes, 'Bu Kürt bitti, öldü' diyordu. TC devleti, 'Kürdü gömdüm, üzerini betonladım' diyordu. Şimdi o Kürt 'betonlandığı' yerden, 'betonu' paramparça ederek yeniden doğan bir toplum olmuştur. 'Ölü, mezardan' çıkmış, dirilmiştir. Kürt toplumu, özgürlük devrimiyle kendini yeniden var etmiştir. Şimdi ise herkes dünün, 'öldü, mezara gömüldü, yok oldu' denilen Kürdünün arkasında

saf tutmaktadır. DAİŞ ve AKP faşizmine karşı, bu Kürdün öncülüğüne sığınmaktadır. Bu Kürdün mücadelesinden güç almaktadır. Böyle bir Kürtlük de herkesi korur hale gelmiştir. Bütün bunların hepsi, 40 yıllık silahlı direnişe bağlı gelişmelerdir. Önder Apo'nun dehasının ve düşüncelerinin yarattığı sonuçlardır. Bu düşüncelerin gerilla direnişi temelinde pratiğe geçirilmesinin sonuçlarıdır.

Kürdistan'da silahlı direniş oynayabileceği rolü hakkıyla oynamış, önemli sonuçlar da çıkarmıştır. İşte şimdi soru şudur; Gerilla daha fazlasını yapabilir mi? Evet. Önder Apo'nun çizgisi bunu göstermektedir. Eğer ısrar edilir, iddia sürdürülür, cesaret ve fedakarlık gösterilmeye devam edilir, mevcut fedai çizgisinde, gerilla direnişinde ısrar edilirse ortaya çıkan ideolojik, toplumsal, siyasal ve askeri gelişmeleri kat kat aşan gelişmeler ortaya çıkabilir. Önder Apo, "Bu daha başlangıçtır, siz bundan sonrasına bakın" dedi. Şimdiye kadar olan bir başlangıç sayılabilir. Daha ilk adımlar olarak görülebilir. Eğer çizgiden sapılmaz, mücadeleden, kararlılıktan dönülmez ise, bu kahramanlık çizgisi, fedailik çizgisi derinleştirilerek sürdürülürse, bu gelişmeleri kat kat aşan sonuçlar ortaya çıkacaktır.

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, Ortadoğu'yu ve dünyayı daha fazla etkisi altına alacaktır. Bütün dünyada artık gerilla devri başlayacaktır. Herkes kendini gerilla çizgisinde özsavunmaya kavuşturur hale gelecektir. Çünkü, ordular kimseyi savunamamış, çökmüşlerdir. Yediler içtiler, halkı soydular ama ortaya çıkardıkları sonuç; çöküşleri ve sahiplerini bile koruyamamaları olmuştur. Bu güçler tarihsel sapmalar olarak çıkmıştır. Ortaya çıkan sonuçlar daha iyi gösteriyor ki; ordu ve devlet olmak birer sapmaymış, insanlığa-topluma ters oluşumlarmış.

Şimdi bunu düzeltecek çağ başlamaktadır. Onları halkların, özellikle de Kürdistan halkının gerilla direnişi temelindeki mücadelesi çökertmiştir. 'Kürdistan'da bir grup gerilla mücadele ediyor, bunun bu kadar abartılı değerlendirilmesi hatalı olmaz mı?' diye soranlar olabilir. Hayır. Kürdistan'ı bölüp parçalayan, Kürt toplumuna inkarı ve imhayı dayatan sadece Türk devleti, İran, Suriye ya da Irak değildir. Bunların arkasında bütün dünya egemenleri vardı. Kürdistan'ı bu biçimde bölüp parçalayan İngiltere'ydi, Fransa'ydı ki Sovyetler Birliği bile buna 'evet' demiştir. Amerika ise böyle bir baskı sisteminin 60 yıldır liderliğini yapmaktadır. 40 yıldır Önder Apo öncülüğündeki özgürlük direnişine karşı en büyük savaşı ABD vermektedir. Dolayısıyla biz sadece Türk ordusuyla, Kürdistan üzerinde sömürgeci olan somut var olan güçlerle değil, onların arkasındaki güçlerin hepsiyle savaş yürüttük. Hepsi güç birliği ve ittifaklar yapıp, saldırı yürüttüler. En son, Önder Apo'ya karşı geliştirilen Uluslararası Komplo'ya kadar bu saldırıyı vardırdılar. Biz, halkımıza ve hareketimize yöneltilmiş topyekûn saldırılara karşı direndik. Bütün dünya gericiliğiyle savaştık. O nedenle bugün ortaya çıkan sonuçlar, bütün dünyayı ilgilendirmekte ve etkilemektedir. Böyle bir savaş içinde çözülen, dağılan kapitalist modernite sistemi ve iktidarcı-devletçi sistemdir.

Apocu özgürlük çizgisi güçlü bir başlangıç yapmıştır. Tıpkı tarihteki büyük devrimlerin çıkışı gibi; İslam Devrimi'nin, Fransız Devrimi'nin, Sosyalist Ekim Devrimi'nin çıkışı gibi, şimdi Apocu Özgürlük Devrimi'nin çıkışı başlamıştır. Sağlam bir başlangıç yapmış ve bu devrimi yürütecek temel kuvvet tanımlanmıştır; Gerilla! Bu anlamda gerilla tarihte roller oynamış, bir çok halk gerillayı örgütlemiş ve yönlendirmiştir. Ama onlar yerel ya da bölgesel kalmış, geçici olmuştur. Kürdistan'daki gerillanın yerel ya da bölgesel olmadığı, geçici olmadığı, bir çağı ifade ettiği, bölgesel ve küresel olduğu kanıtlanmıştır.

Önder Apo'nun teorik çözümlemelerini, felsefesini, başta kadınlar olmak üzere bütün ezilenlerin, kadın özgürlük çizgisindeki kurtuluş çizgisini doğru anlamalı ve iyi özümsemeliyiz. Eğer bu doğru anlaşılır ve buna göre mücadele edilirse artık Kürdistan sınırlarını da aşarak, gerilla Ortadoğu'ya ve dünyaya yayılması, tüm ezilenleri kadın özgürlük çizgisinde kurtuluşa taşıması netleşmektedir.

Bazıları hala 'Bu gerilla ne zaman silah bırakacak!' diye beklemektedir

Gerilla, yeni bir doğuş yapıyor, yeni bir 15 Ağustos Atılımı başlatıyor. 32 yıl önce yerel, bölgesel, sadece Kürdistan'la, hatta Bakurê Kurdistan'la ilgiliydi. Şimdi artık Bakurê Kurdistan'ı da aşan, Ortadoğu'yu ve dünyayı etkisi altına alan bir gerilla hareketinin, direnişinin varlığı kesinleşmiştir. Cizîr ve Sûr direnişlerinin sonuçlarını, Kobanê ve Minbic zaferlerinin sonuçları, Şengal-Mexmûr-Kerkûk direnişlerinin sonuçlarını, Rojhilat'ta örgütlenen gerillanın ısrarlı duruşu bu gerçeği ortaya çıkarmaktadır.

Çağımız, bütün dünya için özsavunma çizgisinde örgütlenme, mücadele ve özgür olma yolunu gösteren bir çağdır. Bu çağın ortaya çıkardığı kapsamlı görev ve sorumlulukları derinliğine anlamak durumdayız. Kendimizi buna göre eğitmek, ufkumuzu genişletmek, bu temelde tarz ve taktik güç halinde kendimizi örgütleyerek, Apocu çizginin her zaman zafer kazanmasını sağlatacak bir eyleme yöneltmemiz gerekir. Bazıları, 'Bu gerilla ne zaman silah bırakacak!' diye beklemektedir. Ne silah bırakması, gerilla kendini küreselleştirmeye çalışmaktadır. Gerilla, bütün ezilenler için yeni bir umut, özgür olarak var olma, örgütleme, mücadele etme ve kazanma tarzı ve sistemi olarak çıkmaktadır. Dolayısıyla, 'Gerilla ne zaman kendini feshedecek!' diye bekleyenler avucunu yalayacaktır.

Onların beklentileri boştur. Tersine, esas gerillanın rol oynama çağı bundan sonra görülecektir.

Önder Apo'nun öngörüleri çok büyük bir yoğunlaşmanın, duygunun, hissin sonuçlarıdır ki; şimdiye kadar hiç yanılmamışlardır. 40 yıldır doğruyu göstermiştir. 40 yıl önce PKK eline silah alıp Haki Karer yoldaşın katliamının intikamını almaya yönelirken, Kürdistan'da ufak tefek silah kullanımı ortaya çıkarken, bu duruma karşı çıkan çok olmuştu. Önderliğin babası bile bu davadan vazgeçmesini vasiyet etmişti; "Oğlum! Kürtçülük tehlikelidir, sen bu işten vazgeç ve eskisi gibi komünistlik yap, bu senin için daha iyidir" demişti. Sosyalizm adına, Kürt siyaseti adına Önder Apo'nun düşünceleri, öngörüleri ve bunların adım adım pratiğe geçirilmesine karşı feryat edenler, karşı çıkanlar ne kadar çoktu! Buna karşı çıkan sadece Ankara'da yönetimi elinde tutan faşist sömürgeci güçler değildi. Onlardan çok daha önce, Önder Apo'nun düşüncelerine ve PKK'ye saldıranlar vardı. İlkel milliyetçiler, soykırımcı sistem içinde yetişmiş küçük burjuva kesimleri neler söylemediler, neler yapmadılar ki! Her türlü hakareti yapıp halka çağrı üzerine çağrı yaptılar; 'Çocuklarınıza sahip çıkın, Apo sizi kandırıyor ve sizi katliama götürecek, çocuklarınızı ölüme götürüyor, ipini koparmışlar grubudur...' gibi, neler söylenmedi ki PKK'ye.

Gerilla, yeni bir doğuş yapıyor, yeni bir 15 Ağustos Atılımı başlatıyor. 32 yıl önce yereldi, bölgeseldi, hatta sadece Bakurê Kurdistan'la ilgiliydi. Şimdi artık Bakur'u, Ortadoğu'yu ve dünyayı etkisi altına alan bir gerilla hareketinin, direnişinin varlığı kesinleşmiştir. Cizîr ve Sûr direnişinin, Kobanê ve Minbîc zaferlerinin, yine Şengal-Mexmûr-Kerkûk direnişlerinin sonuçları, Rojhilat'ta örgütlenen gerillanın ısrarlı duruşu bu gerçeği ortaya çıkarmaktadır.

Şimdi herkes yüzünü İmralı'ya dönmüş, kulağını İmralı'ya kabartmıştır

Peki, tarih kimi doğruladı? Yaşamı neyi gerçek olarak kanıtladı? İşte 40 yıl sonra gerçekler ortadadır. PKK'ye öyle diyenlerin hali de ortadadır. Önder Apo'nun 40 yıl önceki öngörüsünün, bugün Kürdistan'da kazandığı zaferler ve bu zaferlerin Ortadoğu ve bütün dünyada insanlık üzerindeki etkileri de ortadadır. Şimdi herkes yüzünü İmralı'ya dönmüş, kulağını İmralı'ya kabartmıştır. Önder Apo'dan gelecek yeni bir söz ve tutumu öğrenip, ona göre hareket etmeyi beklemekteler. Çünkü artık herkes kabul etmiştir ki; doğruyu Önder Apo temsil etmektedir, geleceği Önder Apo öngörmektedir. Başkalarının öngörülerinin hepsi, üç gün bile dayanmadan yok olmuştur. Oysa gerçekleşen, hayat bulan, yaşamsallaşan Önder Apo'nun 'Bu delilikti̇r!' denen öngörüleri olmuştur.

En iyimser olanlar umut bağlamıyorlardı. Kürdistan'da katliama uğramış bütün kesimlerin gözleri öyle korkutulmuştu ki; Önder Apo'nun öngördüklerinin olacağına dair hiçbir umutları kalmamıştır. Önder Apo'ya; 'Oğlum! devlete karşı devlet, orduya karşı ordu gerek. Siz kimsiniz, bir grup öğrenci ortaya çıkmış ve 'savaş yapacağız, Kürdistan'ı kurtaracağız' diyorsunuz. Dersim'in şu aşireti, Seyîd Riza'nın bu kadar silahlı gücü vardı. İsyana kalktı, başaramadı. Şêx Seîd'in o kadar gücü vardı. Onların yapamadığını siz nasıl yapacaksınız?' diyorlardı. Önder Apo ise, "Bu işi gerilla çözer, toplumun özgürlük mücadelesi çözer" dedi. "Silah gücü ya da para gücüyle değil, insanın akıl gücüyle, cesaret ve fedakarlığıyla bu zulüm düzeni çözülür" dedi. Gerçekten de zulüm düzenini çözen, onu parçalayan ve yenilgiye uğratan, özgürlük çizgisinde gelişme üzerine gelişme yaratan Önder Apo'nun öngörüleri olmuştur. Milyonları bulan, atomu patlatarak dünyayı yok etme gücünü elinde tutan ordular gümbür gümbür devrilirken, ayakta kalan Önder Apo'nun insan gücüne, insan iradesine, insan zekasına, cesaret ve fedakarlığına dayalı ortaya çıkardığı ve örgütlediği gerilla kalmıştır. Şimdi herkes dünyayı DAİŞ ve AKP-Erdoğan faşizminin belasından kurtarması için PKK'ye, Önder Apo'ya ve onun gerillasına, gizli-açık yalvar yakar etmektedir.

Bundan sonraki mücadele dönemine geniş ufuk ve büyük hedeflerle bakmalıyız. İlkemiz ve ölçümüz sağlam olmalı, çok disiplinli olmalıyız. Agitlerin, Berîtanların, Zîlanların başlattığı kahramanlık çizgisini, şimdi zirvelere taşımalıyız. Hakilerin, Mazlumların, Kemallerin geliştirdiği bu kahramanlığı daha da derinleştirmeli, keskinleştirmeliyiz. Eğer böyle yaparsak, bu temelde Önderlik gerçeğini, Önder Apo'nun ruhunu, duygularını, düşüncelerini, felsefesini, ideolojik-politik çizgisini, mücadele tarzını, üslubunu, temposunu doğru anlar, iyi özümser, buna göre örgütlenir, mücadele edersek kesinlikle önümüzdeki mücadele dönemi büyük zaferlerle dolu olacaktır.

Önder Apo, "Bu işi gerilla çözer, toplumun özgürlük mücadelesi çözer" dedi. "Silah gücü ya da para gücüyle değil, insanın akıl gücüyle, cesaret ve fedakârlığıyla bu zulüm düzeni çözülür" dedi. Gerçekten de milyonları bulan, atomu patlatarak dünyayı yok etme gücünü elinde tutan ordular gümbür gümbür devrilirken, Önder Apo'nun insan gücüne, insan iradesine, insan zekasına, cesaret ve fedakârlığına dayalı ortaya çıkardığı ve örgütlediği gerilla ayakta kalmıştır.

Önümüzdeki mücadele yılı, belirleyici bir mücadele dönemi olacaktır. Rojava Devrimi'nin zaferi kendini daha da kanıtlayacaktır. Rojava'nın bütünlüğü sağlanmalıdır. Minbic zaferi de bu hedefe yaklaştırmıştır. Bu zafer, Demokratik Suriye Federasyonu'nun devrimci temelde yaratılması için büyük bir güç kazanmayı gerçekleştirmiştir. İnanıyoruz ki; son dört yılda bu kadar gelişme yaratmayı bilmiş olan Rojava Özgürlük Kuvvetleri, söz konusu hedefleri de adım adım gerçekleştirecektir.

Bakur Özgürlük Devrimimiz, silahlı direnişimizin 40'ıncı yılında, 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nın 33'üncü yılında Demokratik Özerklik Devrimi'ni, Cizîr ve Sûr'da başlayan demokratik özyönetim direnişini zafere taşıyacaktır. Cizîr ve Sûr direnişinin sonuçları ortadadır; Önce Ahmet Davutoğlu hükümetini düşürmüş, sonra orduyu düşürmüştür. Bununla birlikte; 93 yıllık 'Yıkılmaz ve dünya var oldukça var olacak' dedikleri devlet sistemini çökertmiştir. Önümüzdeki mücadele yılı bu cenazeyi gömecek, enkazı temizleyecek, Kürdistan'ı adım adım özgür kılacak, demokratik Türkiye'yi yaratacaktır. Kürdistan'daki gelişmeler ilk sonuçlarını, demokratik Türkiye'yi yaratarak verecek ve oradan yeni Ortadoğu, Özgür Kürdistan ve Demokratik Türkiye çizgisinde şekillenecektir. 1. Dünya Savaşı ardından şekillenen, Kürdistan'ı parçalayıp Kürdü yok sayan dünyaya karşılık şimdi, dünyanın üzerinde oturduğu Ortadoğu, Özgür Kürdistan ve Demokratik Türkiye gerçekleşmesi sonucu üzerinde şekillenecektir. Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır kılınması da ve devrimimizin bütün Ortadoğu'ya yayılma adımları da tek tek geliştirilecektir.

40 yıllık mücadelenin sonuçları bunu başarabileceğimizi, Apocu çizgide eleştirel-özeleştirel yaklaşımla, hata ve eksikliklerimizi düzelttiğimiz oranda çok daha fazlasını başarabileceğimizi net olarak göstermektedir. Başûr'daki, Rojhilat'taki ve dünyanın dört bir yanındaki çalışmalarımız da böyle bir hedefe kilitlenmiş olacaktır. Böyle bir mücadeleyi her zamankinden daha iddialı, örgütlü, bilinçli biçimde yürüteceğiz ve kazanacağız. Kazanma iddiamız her zamankinden fazladır.

'Hedefi büyük olanın çabası da büyük olur'

Önümüzde duran ağır görevlere, kuşkusuz kimse basit yaklaşmamalıdır. Ama zorluklar geçmişte kalmıştır. O zorlukları en az imkanla, en ağır saldırılar altında, Apocu çizgide kendini eğiten ve örgütleyen militanlar aşmıştır. Var olmanın ve özgür yaşamanın mümkün olduğunu bize göstermişlerdir. Dolayısıyla; söz konusu zorluklar yenilmez değildir, engeller aşılmaz değildir. Yeter ki Apocu çizgiyi doğru anlayalım, doğru özümseyelim ve bu temelde kendimizi eğitelim, örgütleyelim ve pratikleştirelim. Bu temelde kendimizi direnişe seferber ettiğimiz müddetçe, kazanamayacağımız hiçbir şey yoktur. Eskiyi çok çok aşan yeni mücadele süreci içerisindeyiz. Önder Apo, "Hedefi büyük olanın çabası da büyük olur" dedi. O halde ufkumuz geniş, hedefimiz büyük olsun ki, büyük çaba harcayalım, daha yaratıcı olalım, zengin yol-yöntemler geliştirerek strateji ve taktik ustaları haline gelelim. Buna ulaşıldığında büyük hedeflerin gerçekleştirileceği kesindir.

Böyle bir gelişme üzerinde mücadeleye katılmak büyük bir şanstır. Bu sonucu açığa çıkaran Önderlik gerçeğimiz ve şehitlerimiz her zaman şükranla anılmalıdır. Bu bakımdan hiç kimse, 'Silahımız yetersiz, ekmeğimiz az, bize şu imkan verilmedi' dememelidir. Geçmişte mevcut olanın da hiçbirisi yoktu. Önder Apo, "Biz sıfırdan başladık" dedi. Musa Anter, "Biz eksilerden, sıfırın altından başlayarak geldik" dedi. Kürdistan bu hale getirilmişti. Şimdi Önder Apo, Kürdistan'ı dünyanın öncüsü haline getirdi. Önder Apo'dan bundan başka ne istenebilir! Görevini başarmıştır. Şimdi, başarılan görevi sahiplenerek daha da ileriye götürmeyi bilmek gerekir. Kürdistan gençliğinin görevi budur ve Apocu gençlik de böyle olur. Bunun dışında Kürt genci tanımıyoruz. Bu gençlik Önder Apo'yla adım attı, tanındı, yeni bir iddia ve irade ortaya koydu. Bugün özgürlük halkı ve hareketi haline geldi. Kürt genci olmanın sorumluluğu bunları anlamak ve gereklerini yerine getirmektir. 40 yıllık savaş tarihimizin dersleri, her türlü doğruyu bulmak için yeterlidir. O dersleri özümseyen herkes büyük mücadele gücü olacaktır.

'PKK özgürlük için mücadele etmek isteyenlerin meydanıdır'

Ortaya çıkan sonuçların sahibi halktır. "PKK özgürlük için mücadele etmek isteyenlerin meydanıdır" dedi Önder Apo. Kim katılır, doğru anlar, sahiplenir ve mücadele ederse sahibi odur. Arkadaşlarımız bunları bilerek pratiğe yönelmeli ve her zaman kendilerini eğitmelidir. Somuta yaklaşılmalı, dikkatli ve örgütlü davranmalı, disiplinli olmalıdırlar. Bu temelde de hep iddialı, hedefleri büyük ve büyük çabanın sahibi olunmalıdır. Apocu tarzı, üslubu ve tempoyu edinerek sürekli kazanılmalıdır. Bir devrim süreci yaşamaktayız. Her arkadaşımız zamanı iyi değerlendirerek, kendilerini hızla eğitip hazırlamalı ve bu büyük hamleye katılmalıdır. Kutsal devrim gelişimine katkı sunmalıdır.

Güncel olarak kritik durumlar da vardır. Düşman saldırılarını artırıyor ve arttıracağa da benzemektedir. Türk devleti, 'Fetullahçılara karşı mücadele ediyoruz', diyerek PKK'ye daha fazla saldırmaya çalışacaktır. Geçen yıl da, 'DAİŞ'e karşı mücadele ediyoruz' adı altında PKK'ye karşı savaş başlatmışlardı. Bu, AKP'nin bir taktiğidir. Kendine göre en iyi savunma saldırıdır, taktiğini izlemektedir. Saldırısının nereye kadar gideceğini hep birlikte göreceğiz ama; 'Her kuşun eti yenmez' derler. Sen her şeyi geriletebilirsin ama PKK bildikleri bir güç değildir. Düşmanı epeyce sıkıştırmış, parçalanma noktasına getirmiş durumdayız. Ama günü gününe sıkı durmak, etkili mücadele etmek de zorundayız.

PKK Merkez Komitesi toplandı, bu konularda gerekli kararları aldı ve planlamalar ortaya çıkardı. Kongre Gel 10. Genel Kurulu toplantısı oldu; 33'üncü 15 Ağustos yılının siyasi-askeri mücadelesi hamlesini tartışıp, planladı. Kürdistan'a özgürlük, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara ulaşılması, hedefini planladı. Komalên Ciwan 5. Kongresi'yle böyle bir mücadelenin eylem hattının nasıl olacağını planladı. Kadın Hareketimiz ve gerilla her zaman toplantı halindedir. Kısacası; böyle önemli bir dönemeçte bizim de belli bir hazırlığımız vardır. Kendimizi en üstten yeniden planlayıp kararlaştırarak böyle bir mücadele sürecine hazır hale getirdik. Kazanma iddiamız, bu toplantıların ortaya çıkardığı kararlaşma temelinde çok daha güçlenmiştir.

Diğer yandan ise, dikkat edilmesi gereken önemli bir husus da; Önder Apo'nun duruşudur. 18 aydır görüşme yaptırılmamaktadır. Geçtiğimiz ay içerisinde ise kritik süreçler yaşanmış ve Önder Apo'dan herhangi yeni bir bilgi alınmamıştır. Bilgi edinmek için yoğun çabalar vardır, fakat düşman da oradan üzerimize gelmektedir. Eylemlerimizi zayıflatmak, bizi kendisine muhtaç bırakmak istemektedir. Önder Apo ise öyle bir kozu düşmanın eline vermemektedir. Türk Adalet Bakanı'nın Önder Apo'nun İmralı'daki durumuna ilişkin bir açıklaması oldu ama o da inandırıcı olmamıştır. İşkenceyi Önleme Komitesi (CPT) İmralı'ya gidip bir görüşme yapmıştı. Ama bu görüşmeye ilişkin herhangi bir açıklama yapmadı.

Darbe girişiminden sonra İmralı'da ne oluyor, bilemiyoruz. Orada tutuklanan askerler var. Yaşanan darbe girişimi ve OHAL darbesi Önderliği de etkiliyor. Zaten AKP OHAL ilan eder etmez, 'İmralı'da 3 ay görüşme olmayacak' dedi. Sanki OHAL'i Önderliğe karşı ilan etmişler! Önderlik, "Böyle olursa kıyameti koparmak lazımdır" demişti. Kıyameti koparmamız gereken bir dönemdeyiz. Özellikle 15 Temmuz sonrasında çok tehlikeli bir sürece girilmiştir.

Bunun dışında herhangi bir bilgimiz yoktur. Bildiğimiz, Önder Apo'nun, eksiklikleri ve hataları eleştirerek doğru mücadele edip zafer elde etmemizi istediğidir. Darbe girişimi öncesi görüşmeleri sadece AKP engellemiyordu, Önderlik de görüşmeleri reddediyordu. Aslında AKP yalvar yakar da ediyor ama Önderlik reddediyordu. Çünkü AKP'ye, "Çözüm üreteceksin" dedi; PKK'ye ise, "Devrim yapacaksın" dedi. Bunun ikisinin dışında, Önderlik kimseye merhaba demez. Eğer ikisinden biri olursa, Önderlik devreye girecektir. Bu temelde söz konusu özgürlük devrimini zafere taşıma hamlemiz; aynı zamanda Önder Apo'yu özgür yaşar ve çalışır koşullara ulaşmasını sağlama hamlesidir. Bunu ne kadar güçlü geliştirirsek Önderlik gerçeğiyle o kadar çok bütünleşmiş, dolayısıyla da İmralı işkence sistemini parçalayarak, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara ulaşması sağlanacaktır.

■■■

PKK Merkez Yürütme Komitesi'ne

Değerli yoldaşlar,

15 Ağustos Devrimci Atılımı'nı 32. yılında kutluyor, bu atılımı gerçekleştiren devrimci iradeyi ve en başta da bunda en fazla emeği olan partinizin ve Kürt halkımızın değerli önderi Abdullah Öcalan yoldaşı selamlıyor, şehitlerini saygı ve sevgiyle anıyoruz.

Yoldaşlar,

12 Eylül faşizminin teslimiyeti, kimliksizleştirmeyi ve ihaneti dayattığı ve başarılı da olduğu o azgın gericilik ve yenilgi koşullarında, büyük olanaksızlıklar ve son derece sınırlı bir güçle, her şeyin bittiği yönünde beyin yıkamanın kol gezdiği bir dönemde 15 Ağustos Atılımı, bir 'ilk kurşun' olarak tarihsel rol oynadı. Büyük bedeller pahasına da olsa bu ilk ateş, koca bir bozkırı tutuşturdu. Gerilla savaşının tutmasını ve yayılmasını sağladığı gibi, serhildanların da önünü açarak, ulusal kurtuluşçu devrim düzeyinde bir gelişmeyi açığa çıkardı. "Betonlandığı" yerden ayağa kaldırılan bir ulusun yeniden dirilişiyle özdeşleşen bu atılım, Kürdistan'ın sınırlarını aşarak, uluslararası ve bölgesel sonuçları büyük olan devrimsel gelişmelere de yol açtı.

15 Ağustos Atılım ruhu, devrimci iradenin ve fedai devrimcilik tarzının bir örneği olarak Türkiye'de de devrimci dinamikleri özgürleştirici ve güçlendirici bir rol oynadı. Türkiye devrimci hareketine güç ve moral verdi. Kürdistan devriminin kendi özgün tarzını yarattı. Eğer bu irade ve özgün devrimci tarz olmamış olsaydı, açıktır ki, Kürdistan'da devrimci gelişme bu düzeyde ve bu şekilde yaşanmaz, Rojava'daki devrimci gelişme bu şekilde ortaya çıkmaz; 'üçüncü yol' dediğimiz devrimci çizgi böyle gelişmez ve Ortadoğu zemininde bu denli etkili olmazdı. Böyle olduğu içindir ki, 32. yılında da 15 Ağustos Atılımı, halklarımız için olduğu kadar, Ortadoğu halklarına bugün de güç ve ilham kaynağı olmaya devam etmektedir.

Yoldaşlar,

Partimiz MLKP, 15 Ağustos Devrimci Atılımı'nın tarihsel rolüne hep özel bir anlam yükledi. Dün olduğu gibi bugün de ondan öğrenmeyi önemsemektedir. Partimiz 1994 yılında kurulduğunda, kendi özgün devrimci tarzını oluştururken, hiçbir komplekse kapılmaksızın, bu deneyden, PKK'nin ve gerilla mücadelesinin özgün gelişim çizgisinden de öğrendi. Kürdistan devrimimizin olduğu gibi, birleşik devrimimizin zaferi bakımından da bu devrimci atılım ruhu 32. yılında canlılığından hiçbir şey kaybetmiş değildir. Bugün bu ruh, gerillanın eşsiz yaratıcılığında, fedai çizgisinde, halk kahramanlığında, serhildan duruşunda, sömürgeciliğin topyekûn ezme ve yoketme saldırıları karşısında, topyekûn direnme ve geri adım atmama kararlılığında, kadın ordulaşması ve özgürleşmesinde olduğu gibi, HBDH oluşumunda da varlığını sürdürüyor ve zafere doğru ilerliyor.

Yoldaşlar,

32. yılında 15 Ağustos Atılımı'nı bir kez daha selamlıyor, onun yaratıcısı ve büyük bir devrimsel sürecin taşıyıcısı ve önderi olarak partinize başarılar diliyor, partinizin ve Kürt halkımızın önderi Abdullah Öcalan yoldaşın özgürlüğüne kavuşacağı o büyük zaferde buluşmayı diliyoruz.

Yaşasın 15 Ağustos Atılımı!
Kahrolsun inkarcı ve soykırımcı sömürgeci faşist diktatörlük!
Yaşasın halklarımızın eşitliği temelindeki devrimci birliği!

12 Ağustos 2016
MLKP
Hüseyin Demircioğlu Akademisi Komutanlığı

Önderliğimize yönelik her türlü saldırıya karşı mücadeleyi yükselterek cevap vermeliyiz

Rûken Garzan

Her açıdan yoğun ve kritik bir süreçten geçmekteyiz. Türkiye, Ortadoğu ve dünyada yaşanan gelişmeler yeni bir döneme girildiğine işaret etmektedir. Siyasi, askeri, ekonomik ve toplumsal açıdan tarihi gelişmeler yaşanmaktadır. Yüz yıllarca Ortadoğu'da oluşan dengelerin rotası ve ekseni sarsılmış ve yeni bir dizayn aşamasına girilmiştir. Dört yüz yıldan beri kapitalist modernitenin küresel hegemonyasına öncülük eden İngiltere, ABD ve Almanya devletleri başta olmak üzere, tüm kapitalist güçler kısa ve uzun vadeli çıkarları ve iktidarları için tarihin binlerce yıllık kültürel varlıklarına ve toplumsal değerlerine karşı tasfiye ve imha amaçlı her türlü saldırı yöntemini devreye koyarak topluma bir dizayn vermek istemektedirler. İmha ve soykırım planının uygulandığı merkez ise, Kürdistan ve Ortadoğu alanı olarak belirlenmiştir. Dolayısıyla son yüz yılların en kanlı, en zorlu savaşları bu topraklarda yaşanmaktadır. Mezopotamya topraklarında birçok ulus devlet iktidarının oluşumunda, sistematik çatışma ve savaşların yaratılmasında küresel sermayenin belirleyici rolü vardır. İçinden geçtiğimiz yüzyılın da böyle bir savaş ve çatışmaya sahne olduğuna tanıklık ediyoruz. Ancak karşı karşıya olduğumuz kapitalist sistem büyüme ve gelişme halinde olan kapitalist sistem değil aksine; yarattığı kaos, kriz ve bunalımının girdabından debelenen bir kapitalist sistemdir. Dolayısıyla, kapitalist sistemin içinde bulunduğu an, çağ itibariyle en zayıflamış halidir ve ciddi bir çözülme yaşamaktadır.

Afganistan, Irak, Suriye ve Türkiye üzerinden yapılan müdahaleler ve bu ülkelerde yaşanan siyasi, askeri, toplumsal, ekonomik ve kültürel kriz kapitalist sistemin ne kadar tıkandığını, ne kadar derin bir kaos içinde olduğunu göstermektedir.

Ekonomik kriz, yaşamsal sorunlar, ekolojik çöküntüler, kadın-erkek ve aile çevresinde büyüyen toplumsal sorunların geldiği nokta, tarihin hiç bir dönemiyle kıyaslanamaz düzeydedir. Kapitalist sistem dünyanın her tarafında yarattığı toplumsal sorunların üstünü kapatmak için Ortadoğu başta olmak üzere, birçok yerde toplumu çatışma ve savaşın içine çekmektedir. Buna göre her bir bölgenin kültürel, inançsal, ekonomik vb farklılıklarını, zenginliklerini kendi çıkarları uğruna çatıştırarak, ortaya çıkan kaosu toplumun sorunsallığı haline getirmektedir. Örneğin; 2011 yılından itibaren DAİŞ'in inançsal vb gerekçelerle hızla gündeme girmesi ve meydana gelen çatışma, savaş, gasp ve topluma uygulanan vahşi katliamlar bu konseptin perspektifiyle gerçekleşmiştir. Yine dünyanın diğer bölgelerinde ortaya çıkan ırkçı, dinci, milliyetçi ve cinsiyetçi sorunların kaynağında da küresel sermayenin çıkarcı politikaları ve uygulamaları vardır.

Gelinen aşamada kapitalist sistem, içinde bulunduğu derin çıkmazın farkındadır. Bundan dolayı içerde reformlarla kendini yenilemenin arayışları içindedir. 2011 yılıyla birlikte Kürdistan ve Ortadoğu'ya yapılan müdahale, bu konsept temelinde yapılmıştır.

Önderlik bilinçli olarak süreç ve gelişmeler dışında bırakıldı

Dünyanın bir çok alanında, kapitalist sistemin gaspçı yönelimlerine karşı halklar cephesinde önemli mücadeleler veriliyor. Toplum yeni bir yaşamı kurmanın arayışındadır. Özellikle son yıllarda sistem karşıtı güçlerin bu yönlü mücadeleleri daha da kapsamlılaşmıştır. Ortadoğu başta olmak üzere, Asya, Afrika ve Avrupa'nın bir çok ülkesinde halk ayaklanmaları, protestolar, sivil toplum kuruluşlarının eylem ve etkinlikleri artarak devam etmektedir. Bu anlamda insanlar sisteme koşmayı değil, sistemin köleleştirici pençesinden kurtulmayı ve kopmayı gündemine almıştır. Bu açıdan ortaya çıkan gelişmeler önemli ve anlamlıdır.

Kapitalist sistemin sınırsız saldırılarına rağmen, Kürdistan ve Ortadoğu'da Önder Apo'nun öncülüğünde gelişen demokratik sosyalist kadın özgürlükçü çizgimiz, özgür yaşamın yaratılmasında geleceğin umut veren kaynağı olduğunu kez daha ortaya koymuştur. Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik komünalizm paradigmasını eksen alan Özgürlük Hareketimiz, toplum bazında bilinçlenme, mücadele ve örgütlemede oldukça önemli adımlar atmıştır. Gelişen Rojava Devrimi ve Bakur direnişinin ortaya çıkardığı ideolojik, siyasi ve askeri kazanımların sonuçları, sistemin Kürdistan ve Ortadoğu projesini boşa çıkarmıştır. Bu durumdan ve ortaya çıkan tarihi gelişmelerden rahatsız olan uluslararası sermaye güçleri, yeni bir komplo konseptiyle sürece ve gelişmelere müdahale ederek, sürecin yönünü değiştirmek istediler. Sistem bu müdahaleyle yeniden Ortadoğu'yu, gelişmeleri denetimine almak istemiştir. Bu anlamda müdahalenin atılan ilk adımı Önderliğimize dönük olmuştur.

Önderliğimiz, 17 yıldır İmralı'da ağır ve sistematik bir saldırı uygulaması altındadır. Yine ailesi ve avukatları dahil, hiç kimseyle görüştürülmemektedir. Dışarıyla hiç bir şekilde ilişkilendirilmemektedir. Böylesi bir tutukluluk uygulaması ne dünyanın her hangi bir yerinde uygulanmış, ne de tarihte eşine rastlanılır bir uygulamadır. Bu durum tamamen Önderliğimiz şahsında özel bir uygulama olarak tasarlanmış ve uluslararası komplocu güçlerce belirlenmiş bir konsept tarafından yönetilmektedir. Dolayısıyla, Önderliğimize karşı yapılan bütün baskı ve saldırılar soykırım amaçlı, ideolojik ve siyasi saldırılardır. Bu saldırıları İmralı'da Önderliğimize yönelik sadece bazı hukuki usullerin yerine getirilmeyişle ifade etmek, yetersiz bir yaklaşım olur. Yine Önderliğe karşı sergilenen yaklaşımları salt tecrit durumuyla da izah etmekle, İmralı sistemini tam anlamıyla tanımlamış olmayız; ki İmralı'da sadece tecrit uygulaması değil, sistematik işkence ve özel savaş yöntemleri uygulanmaktadır. İmralı sisteminde, Önder Apo şahsında Kürt halkına ve insanlığa karşı, 21. yüzyılın en faşizan ve sömürgeci sistemi ve modernize edilmiş özel savaş programı uygulanmaktadır.

Önderliğimize dönük başlatılan bu savaş ve saldırı konseptinin devam etmesi, bölgedeki halklara yönelik uluslararası sömürgecilik konseptine dayalı planlamanın devam etmesi demektir. Önderliğimizin tutsaklık durumunda ısrar etmek, Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikasında ısrar etmek demektir. Dolayısıyla; İmralı sistemi çözülmeden Uluslararası Komplo konsepti de çözülemez.

Özellikle, 2015 yılının baharından itibaren Önderliğimizle hiç bir görüşme yapılmamıştır. Önderliğimize karşı sergilenen izolasyon yöntemleri dahil, tüm uygulamalar süreçle bağlantılı uygulamalardır. Önderliğimiz her şeyden önce bu sürecin nasıl gelişeceğini önceden öngörmüştür. Ortadoğu'nun, Kürdistan'ın hatta Türkiye'nin nasıl bir gelecek ve tehlikeyle karşı karşıya olduğunu savunmalarında ve görüşmelerinde açık ifade etmiştir. Önder Apo uluslararası güçlerin ve AKP hükümetinin çıkar amaçlı geliştirdikleri tehlikeli planlarına, imha ve soykırım zihniyetinin konseptine dikkat çekerek olası müdahalelere karşı herkesin tedbirli ve duyarlı olmasını istemişti. Önderliğimizin mücadelesini,

> Önderliğimize karşı yapılan bütün baskı ve saldırılar soykırım amaçlı, ideolojik ve siyasi saldırılardır. Bu saldırıları İmralı'da Önderliğimize yönelik sadece bazı hukuki usullerin yerine getirilmeyişle ifade etmek, yetersiz bir yaklaşım olur. Yine Önderliğe karşı sergilenen yaklaşımları salt tecrit durumuyla da izah etmekle İmralı sistemini tam anlamıyla tanımlamış olmayız ki; İmralı'da sadece tecrit uygulaması değil, sistematik işkence ve özel savaş yöntemleri uygulanmaktadır.

varlığını, düşüncelerini hazmetmeyen, çıkarlarına karşı bir tehlike olarak gören uluslararası komplocu sermaye güçleri ve sömürgeci TC devleti, Önderliğimizi her açıdan sınırlandırmak istediler. Bu anlamda, Önderliğimizin geliştirmekte olduğu demokratik siyaset sürecine yeni bir müdahale yapıldı. Önderlik bilinçli olarak süreç ve gelişmeler dışında bırakıldı ve bırakılmaktadır. Özellikle kritik süreç ve dönemlerde Önderliğimize yönelik böylesi müdahale konseptleri devreye konularak, sürece müdahale edilmektedir. Bununla da demokratik, sosyalist ve kadın özgürlükçü çizgi ve demokratik toplum paradigmasının Ortadoğu'ya ve topluma yayılmasının önü alınmak istenmektedir. Buna karşı yapmamız gereken; her zamankinden daha fazla sürece katılarak, Önder Apo'nun çizgisini, demokratik ulus paradigmasını ve kadın kurtuluş ideolojisini daha güçlü örgütlemek, eylemsel kılmak ve toplumsallaştırmak olmalıdır.

AKP Kürt gerçekliğini ve Özgürlük Hareketi'ni tasfiyeyi amaçlayan ulus devlet partisidir

Bu temelde, Önderliğimize yönelik geliştirilen her türlü saldırıya karşı büyük mücadele hamlesiyle cevap vermeliyiz. Dolayısıyla her hangi bir yerden bir şey beklemeden, öz irademiz ve halkımızın örgütlü iradesiyle mücadelemizi yükselterek karşılık vermemiz halinde Önderliğimize ve halkımıza dayatılan ideolojik, siyasi, askeri ve kültürel saldırıları boşa çıkarmış olacağız. Bunun için daha fazla büyük örgütleyici, büyük eylemci, büyük mücadeleci olmamız gerekiyor. Dönemin görevleri hepimizden böyle bir siyasi, askeri, örgütsel duruş ve pratik istemektedir. Bu temelde yapılacak her bir eylem ve gerçekleştirilecek her bir pratik adım Önder Apo üzerindeki baskıları kıracak, Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğünü kesinleştirecektir. Özellikle toplumsal alanda tüm kesimleri katarak güçlü eylem ve etkinliklerin geliştirilmesi gerekir. Yine ideolojik, siyasi ve askeri alanlarda da çok yönlü eylem ve mücadele verilmesi gerekir. Ancak böyle bir katılımla, soykırımcı politikalara karşı Önderliğimizin özgürlüğünü mümkün kılabiliriz.

Uluslararası darbeci güçlerin bölge ve Türkiye'ye müdahalesi artarak devam etmektedir.15 Temmuz'da, Türkiye'de gerçekleşen darbe girişimini uluslararası güçlerin bölgesel müdahalesinden ve Büyük Ortadoğu Projesi'nden kopuk ve bağımsız ele alamayız. Bu bağlamda Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş zihniyeti ve mevcut inşası değişmedikçe, Türkiye'de darbe ve darbenin diğer yüzünü ifade eden OHAL uygulamaları bitmeyecektir. Zira Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş anlayışı da darbe sistematiğine dayanmaktadır.

1923 yılında ulus devlet modelli kurulan TC devlet sistemi özünde darbe zihniyetini barındıran bir sistem olarak inşa edilmiştir. Türkiye Cumhuriyeti'nin yapılanmasında, İngiltere ve Almanya'nın öncülük ettiği Türk ulus devlet projesi, beyaz Türkçülük formasyonuyla devreye konulmuştur. Bu proje temelinde M. Kemal Atatürk'e atfedilen liderlik rolüyle, TC devletine belirlenen rol gereği sömürgecilik ve soykırım programı hayata geçirilmiştir. Özellikle faşist-tekçi bir ideolojik kimlikle tüm toplumsal kültürlerin, değerlerin asimilasyonu ve soykırımı üzerinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin programı ve yol haritası çizilir. İnkar ve imha zihniyetine dayalı çizilen yol haritasıyla yürüyen Türk sömürgeci devleti, 90 yıllık tarihine onlarca darbe ve OHAL uygulamasını kaydetmiştir. Binlerce katliam, faili meçhul, köy yakma, sürgün edilme, tutuklama, işkence olayları yazılmıştır. Dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihi bir anlamda darbe ve işgal tarihidir. Çünkü cumhuriyetin kuruluşu bu amaçla gerçekleşmiştir.

İnşa edilen Türk faşist devlet iktidarının başına geçen her hükümet, bir önceki hükümetten devraldığı beyaz Türk faşist çizgisini takip ederek daha fazla tahkim etmiş, Mezopotamya ve Anadolu'nun tüm tarihi kültürel, toplumsal çeşitliliğini tek millet, tek devlet, tek bayrak temelinde Türkçülük kimliği içinde eritmek için, her türlü faaliyeti yürütmüştür. Kürt halkına ve kültürüne karşı inkar ve imha politikası ve soykırım, kültür kırım uygulaması dışında hiç yaşam seçeneği tanınmamıştır. Dolayısıyla, 'Ya Türk doğarsın ya da yoksun' zihniyeti tüm topluma yedirilmek istenmiştir. Türkiye'de Kürt halkı başta olmak üzere tüm ezilen kesimlere karşı her türlü yok etme, değerden düşürme, haklarını gasp etme ve sömürme politikaları sistematik ve kesintisiz olarak sürdürülmüştür. Darbe ve dış müdahalelerle kurulan faşist bir devletin ömrü, belli süreçlerde yapılan darbelerle uzatılmak istenmektedir.

Mevcut durumda Türkiye'de 15 Temmuz darbesiyle yapılmak istenen, tam da budur. Şimdi, bu darbenin nedenleri ve sorunu yaratan mekanizma yoğunca tartışılmaktadır. Darbeyi gerçekleştiren mekanizmanın kaynağı netleştirilirken; darbe sorunu salt ordu, polis, MİT veya kapitalist sermayenin ürünü olarak ortaya çıkan Gülen cemaatinin arasındaki sorunlarla ifade edilirse, darbenin gerçek nedenleri tam anlamıyla açığa çıkmaz. Devletin esas organlarını oluşturan bu mekanizmaların tümü, elbette darbenin birer aracı olarak devreye konulmuştur. Nitekim ordu ve diğer mekanizmalara başat rol verilmiştir. Ancak Türkiye'de hem 15 Temmuz darbesini, hem de tüm darbeleri yaratan esas mekanizma Türk oligarşik-faşist devlet karakterinin üzerinde inşa edildiği zihniyetidir. Erdoğan ve AKP hükümeti de bu darbe mekanizmasının bir parçası ve tamamlayıcısı temelinde rol oynamıştır. Zaten başka türlü Erdoğan ve AKP hükümeti bu göreve getirilemezdi. Önder Apo bir belirlemesinde, Türkiye'deki iktidar ve devlet gerçeğini, *"Her üç milliyetçilik diğer tüm konularda birbirlerine karşı darbe yapıp kanlı mücadelelere girseler de, Kürt gerçekliği karşısında hep ortak tavır alırlar. Faşist rejimin 'tunç yasası' denen olgu budur. Bu yasayı tanımayan hiçbir güce sistem içinde yaşama ve siyaset yapma hakkı tanınmaz. Yıpranan, içte ve dışta desteklerinin önemli bir kısmını yitiren Beyaz faşist rejimin, hem gizli desteği hem de yıpranmasının doğal sonucu olarak AKP'nin Yeşil Faşist rejiminin önü, yolu açılmıştır. Nasıl ki; CHP 1925-1940 döneminde Kürt direnmesi ve varlığının kanlı tasfiyeci ulus-devlet partisiyse, 2000'li yıllardan itibaren AKP de aynen ve daha da ağırlaştırılmış koşullar temelinde Kürt gerçekliğini ve Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmeyi amaçlayan ulus-devlet partisidir"* ifadesiyle tanımlamaktadır. Önderliğimiz savunmalarında, AKP'nin gerçeğini deşifre ederek, AKP'ye üstü örtülü verilen yeni dönem rolünü, tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır. Yani AKP'nin asıl görevi ve rolü dönemin yeni CHP'si rolünü oynama, oligarşik faşist Türk rejimin hegemonik yapılanmasını onarma ve hakimiyetini sağlama temelinde belirlenmiştir. Çürümüş ve yıkılmanın eşiğine gelmiş faşist CHP'nin deşifre olmuş yüzü ve taşıdığı iktidar geleneği, AKP'nin iktidara getirilişiyle maskelenmiştir. Bu anlamda oligarşik-hegemonik TC rejiminin zihniyeti, yenilenen iktidar partileriyle kamufle edilmek istenmiştir. Bu yöntem, Türkiye'de iktidara gelen bütün partilerde denenmiştir. Gelinen noktada AKP'nin maskesi düşmüş, Erdoğan ve AKP'nin faşist, diktatör gerçeği tüm çıplaklığıyla açığa çıkmıştır. 15 Temmuz darbe girişimiyle bu gerçeklik bir kez daha açığa çıkmıştır.

AKP-Erdoğan dönemi tamamlanmıştır

Önderliğimiz, uluslararası sermaye güçleri tarafından AKP'ye verilen bu rolü tersine döndürmek; İmralı'da başlattığı yeni süreç ile AKP'ye bir şans vererek, küresel sermayenin AKP üzerindeki hesaplarını boşa çıkarmak istedi. Bunun yanı sıra, Türkiye Cumhuriyeti'nin 90 yıllık inkarcı, faşist hegemonik zihniyetini değiştirmek ve Demokratik Cum-

huriyet teziyle Türkiye ve Kürdistan'a dayatılan 90 yıllık komplo ve darbe hesaplarına cevap vermek istedi. Ancak, içte ve dışta sürece müdahale edilerek, Önder Apo'nun projesinin önü alınmaya çalışıldı. Gelinen aşamada ortaya çıkan durum; 13 yıllık AKP ve Erdoğan eksenli inşa edilen yeşil Türk faşizminin oligarşik iktidarı bir çözülme ve yıkılma dönemine girmiştir. Dolayısıyla AKP-Erdoğan dönemi tamamlanmıştır. Artık, AKP bu haliyle ne uğruna kurulduğu küresel sermayenin Türkiye'deki hegemonik temsilciliğini yapabilir, ne de demokratik dönüşüme geçebilir. Artık, AKP'nin yerine yeni bir iktidar partisinin inşası sürecine girilmiştir. Uluslararası güçler, 15 Temmuz darbe girişimiyle birlikte Erdoğan ve AKP'ye yönelik direk ve dolaylı yollarla bu süreci başlatmış bulunmaktalar. Tıpkı CHP, ANAP, DYP ve diğer iktidar partilerinde olduğu gibi, AKP'nin de benzer bir durumu ortaya çıkmıştır.

Şimdi sistem bir yol ayrımındadır. İçinden geçtiğimiz süreç, var olan sorun ve krizli durumun geldiği yer, ciddi bir değişim ve dönüşüm ihtiyacını açığa çıkarmıştır. Türkiye'de egemen sistem kendisini yenileyemez durumdadır. Dolayısıyla, mevcut durumda AKP-Erdoğan şahsında temsilini bulan Türk ulus-devlet zihniyeti ve yapılanması, Türkiye tarihi boyunca en zayıf ve yıkılmaya yakın dönemini yaşamaktadır. Türk ordusu (NATO'nun büyük ordularındandır) tarihinin dağılmış, en savaşamaz dönemindedir. Toplumsal, ekonomik ve hukuk boyutlarında da alt-üst oluşlar yaşanmaktadır. Tüm bunlar bir kez daha gösteriyor ki; darbelerle, OHAL uygulamalarıyla, inkar-imha politikalarıyla, faşist soykırımcı yönelimlerle, topluma baskı kurmakla Türkiye'nin ve bölgenin ayakta tutulması mümkün değildir. Dolayısıyla; iktidarcı, soykırımcı faşist devlet anlayışının önünde tek bir seçenek kalmıştır. O da; devlet zihniyetini, devlet yapılanmasını demokratikleştirerek köklü bir değişim sürecine girmek. Aksi takdirde darbeler ve OHAL uygulamaları bile devletin ömrünü uzatamaz. Bu durumda zayıflayan, çözülmenin ve çöküşün eşiğine gelen devlet zihniyetidir. Gelişen ve büyüyen demokrasidir, demokrasi güçleridir.

Sol çevrelerin harekete geçmesinin tam zamanıdır

Son yıllarda faşist hegemonik zihniyete karşı demokrasi, eşitlik ve özgürlük mücadelesi veren güçlerin bir cephede toplanması oldukça önemlidir. Faşizme karşı demokrasi ve özgürlükçü güçler ne kadar güçlenirse, o kadar başarı ve zafere yakınlaşılır. Türkiye'nin demokratik, devrimci, sosyalist mücadelesi ile Kürdistan'ın demokratik özerklik mücadelesinin yaratacağı gelişmeler Türkiye'nin durumunu belirleyecektir.

Böyle bir süreçte demokrasi güçleri ve cephesi, zaman kaybetmeden devreye girmek durumundadır. Demokrasinin, eşitliğin, özgürlüğün olduğu ortamda ne darbe gelişir, ne de egemenlikli-devletçi iktidar anlayışı kalır. Burada, toplumum temel dinamikleri kadın, gençlik, kültürel inanç grupları, ekolojik çevreler, komünal ekonomi grupları ve demokratik değerler etrafında özgür yaşam esasları gelişir ve büyüme sağlar. Demokratik ortam ve özgür yaşam projesinin inşa edileceği en verimli ve uygun süreçte bulunuyoruz. Bu anlamda toplumun tüm kesimlerinin Demokratik Ekolojik Kadın Özgürlükçü Paradigma temelinde geniş bir blok perspektifiyle hareket etmesi ve devrimsel bir örgütlülüğü geliştirmesinin imkanları ve olanakları yaratılmıştır. Bunun için mücadele ve devrim yapma gerekçemiz daha fazla güçlenmiş ve büyümüştür. Özellikle radikal demokrasi anlayışı çerçevesinde gerçekleşecek her eylemsellik kesinlikle halkı daha güçlü ve iradeli bir örgütlemeye götürecektir. Bunun için; demokratik, sol-sosyalist çevreler, feminist-kadın hareketleri başta olmak üzer tüm inanç grupları, ekolojik çevreler ve toplumun her kesiminden insanlar ve grupların harekete geçmesinin tam zamanıdır. Böyle bir mücadele ve kararlaşma iddiasıyla hareket edilirse, ortaya çıkacak başarı ve sonuç alıcı her eylem ve mücadele çizgisi karşısında yaşama şansı bulamayacak olan egemen erkek aklı etrafında örülen egemenlikli anlayış ve köleci sistem etkisiz kalacaktır. Bu anlamıyla kazanan demokratik özgür yaşam ve özgür toplum olacaktır.

Sonuç itibariyle; Kürt halkına ve Özgürlük Hareketi'ne karşı yürütülen savaş giderek her yönüyle başarısız olmuş; Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin hamleci ve direnişçi çizgisi, amansız saldırılar altında var olma ve örgütlülüğünü koruma yolundaki büyük yürüyüşünü sürdürmüştür.

Yine Önder Apo'nun ve Özgürlük Hareketimizin öncülüğünde Kürdistan'da gelişen demokratik özerklik devriminin açığa çıkardığı siyasi, askeri ve toplumsal gelişmeler tarihsel önemdedir. Açığa çıkan gelişme düzeyinin yeniden daha kapsamlı ve yaratıcı planlamalar temelinde örgütlendirilerek hayata geçirilmesi, tarihi hamlesel gelişmeleri de yaratacaktır. Özellikle halkın öz iradesini, öz eylemini, öz örgütlülüğünü yaygın ve aktif bir tarzda açığa çıkarmak ve gerçekleştirmek için, demokratik özerklik devrim hamlemizi her yönüyle güçlü ve zengin yöntemlerle geliştirmemiz zorunlu bir ihtiyaç olarak kendisini dayatmaktadır. Aksi takdirde her açıdan sıkışan ve güçten düşen faşist sömürgeci Türk devleti ve işbirlikçi güçler halkımıza ve Özgürlük Hareketimize yaşama şansını bile tanımazlar. Önderliğimiz bu konuda bizleri defalarca uyarmış ve her türlü düşman saldırılarına karşı duyarlı, tedbirli ve yaratıcı olmamız gerektiğine dikkat çekmiştir.

Kadın Özgürlük Mücadelesi kapsamlı görevlerle karşı karşıyadır

Demokratik özerk sistemin inşası, devrimci mücadele ve hamlelerle gerçekleşecektir. Devrimsel hamlemizin en aktif ve öncülük rolünü oynayan kadın ve gençlik örgütlemelerimizin öncülük görevleri, bu süreçte daha da fazla öne çıkmaktadır. Bakur ve Rojava alanlarında bir kez daha görüldü ki; düşman en fazla kadın ve gençliği hedeflemiştir. Egemen sistem güçleri kendine ait olmayı bilen ve özgürlük arayışındaki kadından korkmaktadır. Bu anlamda kadının gelişmesi, toplum içindeki öncülük iradesi, demokratik toplumsallaşmadaki özgür ve iradeli kadın duruşu açığa çıkması, devletin ve egemen sistemin zayıflamasını ve etkisizleşmesini beraberinde getirecektir.

Özellikle Rojava ve Bakur direnişinde Kadın Özgürlük Mücadelesi, kadının özsavunma örgütünü ve eylemini gerçekleştirerek büyük fark yaratmış, Ortadoğu ve dünyaya devrimci, direnişçi kadının örgütlü iradesini ve özgür kimliğini göstermiştir. Bakurê Kurdistan'da Sêvê, Pakize, Axîn, Ekin, Rûken ve Berfîn arkadaşların mücadelelerinde devrimci, direnişçi, özgür kadın iradesi ve kişiliği bir kez daha somutlaşmıştır.

Kadının fedai, direnişçi mücadelesi faşist Türk devletini ve onun işbirlikçi güçlerinin egemenlikli ve köleliştirici sistemini sarsmıştır. Kadın eksenli atılan her bir özgürlük adımı, açığa çıkarılan her bir iradesel duruş, verili kadın kişiliğini, egemen erkek gerçeğini ve erkek egemen devlet sisteminin, beş bin yıllık düzenini bozmuştur. İşte Cizîr direnişinde Axîn yoldaşın azimli duruşu, Sûr direnişinde Berfîn yoldaşın fedailik gerçeği ve Sêvê, Fatma ve Pakize yoldaşların teslimiyete, ihanete ve her türlü gericiliğe inat olarak devam eden direnişleriyle, Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin dönem öncülüğünü kendi şahıslarında yaratmışlardır. Demokratik özerklik direnişinde kadının öncü ve direnişçi duruşu sürece en güçlü bir şekilde cevap olmuş ve düşmanın tüm yönelimlerini boşa çıkarmıştır.

Kadın özgürlük mücadelesinin çizgisel, ideolojik, felsefik hakikati devrim gerçeği içinde daha büyük kapsam kazanmış ve binlerce kadını saflara çekmiştir. Bu anlamda büyüyen ve yaygınlaşan Kadın Özgürlük Mücadelemiz süreç itibariyle büyük ve kapsamlı görevlerle kaşı karşıyadır. Zira özgür ve örgütlü iradeyle gelişen ve örgütlenen kadın hareketinin karşısında, egemenlikli sistem de kendi döneminin en saldırganlaşan uygulamalarını devreye koymaktadır. Sistem bunun için fırsat aramaktadır. Bu nedenle egemen sisteme fırsat tanımadan en hızlı şekilde daha örgütlü, daha bilinçli, daha iradeli, yaratıcı, koparıcı ve zengin yöntemlerin geliştirilmesiyle içinde olduğumuz dönemin sorumlukları yerine getirilebilir. Bu çerçevede; önemli bir kararlaşma, örgütlenme tarzı ve temposuyla sürece katılmanın imkanları her zamankinden daha fazla başarılı ve sonuç alıcı pratikleri ortaya çıkaracak düzeydedir. Örgütlenip, kazanmış ve özgürleşmiş kadınla '**Xwebûn**'laşılır. Dönemin başarısı Xwebûnlaşmakla mümkündür. Bunun için; daha fazla bilinçlenmek, daha fazla mücadeleci olmak, daha fazla başarıya kilitlenmek, daha fazla örgütlü olmak, daha fazla toplumsallaşmak gerekir. Kararlaşmış ve bilinçlenmiş örgütlü bir kadın iradesi her türlü sorun ve problemi çözebilecek güçtedir. Bu temelde, her şeyden önce sürece ve devrim görevlerine sahip çıkmak, önümüzdeki dönem görevlerimizin başında gelmektedir. Özellikle, Kürdistan'ın dört bir yanında yükselen devrim hamlesinde Bêrîvanların, Bêrîtanların ve Mizgînlerin takipçisi olan Bakur ve Rojava devrim şehitlerimizin amaç ve istemlerini yerine getirmenin sorumluluğu hepimizin önünde durmaktadır.

> Geçtiğimiz aylarda Cizîr, Sûr ve Nisêbîn başta olmak üzere Kürdistan'ın bir çok bölgesinde, köy ve şehirlerinde halkımıza ve hareketimize yönelik bizzat NATO'nun en son modern tekniği, vuruş ve keşif uçağı, imha edici gaz bombası ve silahları sınırsızca kullanılmıştır. Bu anlamda Özgürlük Hareketimizin ve halkımızın direnişi ve mücadelesi hem NATO'nun hem de Türk Devleti'nin saldırılarını boşa çıkarmış ve bir kez daha Özgürlük Mücadelemizin başarı ve zafer sağlayan çizgisini ve duruşunu ıspatlamıştır.

Gerillaya dönük saldırılar özünde halkı savunmasız bırakma amaçlıdır

Bu süreçte YJA-Star ve HPG birliklerimiz, Demokratik Özerk Kürdistan savunma güçleri olarak, devrimsel hamlemizde önemli bir rol oynamıştır. Sömürgeci Türk devleti, NATO'nun tüm teknik ve pratik gücüne dayanarak hem Bakurê Kurdistan'da, hem de Başûrê Kurdistan'da sistematik ve kesintisiz bir şekilde halkımıza ve güçlerimize karşı sınırsız saldırılar gerçekleştirmiştir. Yine Dersîm, Amed, Erzirom, Garzan, Botan ve Mêrdîn eyaletleri başta olmak üzere Medya Savunma Alanları'nda Zap, Xakûrkê, Zagros, Metîna ve Heftanîn bölgelerine de havadan ve karardan yoğun saldırılar düzenlenmiştir. Başûr ve Bakur alanlarında MİT, işbirlikçi ve kontra grupları aracılığıyla, her türlü ajan ve kontra faaliyetlerini devreye koyarak bu yolla da imha temelli yönelimler yürütmüştür.

Bakur'da Cizîr, Sûr, Nisêbîn ve Gever'de halkı ve halkın direnişini savunan güçlerimize karşı gerçekleşen yönelimlerde de bir kez daha gördük ki savunma güçlerimize amansız bir saldırı yapılmıştır. Bu anlamıyla inkar, imha ve soykırım zihniyeti her yönüyle devrededir. Halkı savunmasız bırakma taktiği ve yöntemi özel savaşın en belirgin savaş özelliği ve taktiğidir. Bu bakımdan, içinde bulunduğumuz direniş sürecinde güçlerimize dönük gerçekleştirilen saldırılar, özünde halkı savunmasız bırakma ve halk iradesini, direncini kırma amaçlıdır. Ancak, düşmanın amansız ve sınırsız saldırılarına karşı onurlu direnişleriyle sonuna kadar büyük savaşarak her türlü irade kırıcı, soykırımcı, faşist yönelimi boşa çıkararak Kürt halkının özgürlük davasının öncüleri olan Mehmet Tunç, Sêvê, Axîn ve Andok yoldaşla birlikte yiğitçe savaşan onlarca yoldaşın direnişi, halkımızı büyük yok olmanın eşiğinden kurtarmıştır.

2015 yılından itibaren başlayan Bakur Demokratik Özerklik Devrim Hamlesinde bir kez daha ortaya çıktı ki; Kürt halkına inkar ve imha politikaları dışında her hangi bir yaklaşım göstermemektedir.

Bu durumda Kürdistan'da küresel sermayenin Kürdistan ve Kürt toplumu üzerindeki parçalama, pay kapma hesapları ve savaşları, I. Dünya Savaşı'nda gösterilen parçalama, böl-yönet hesapları ve çıkarlarını kat be kat aşmıştır. Tarihin tüm dönemlerinden farklı olarak küresel egemen güçlerin çıkar amaçlı toplumu ezme ve bitirme hesapları ve politikalarıyla karşı karşıya olduğumuz bir süreci yaşamaktayız. Bu anlamda küresel egemen güçler, Kürdistan Özgürlük Mücadelemizin ortaya çıkardığı, başta özgür ve örgütlü değerlerimiz olmak üzere; tüm mücadele değerlerine dönük tarihin hiç bir süreciyle kıyaslanamayacak kadar gasp etme ve başkalaştırma politikası uygulamaktadır.

Bu durumda toplumun tüm kesimlerinin üzerine düşen, kendisini savunma, varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama dışında başka bir seçenek kalmamaktadır. Bu da; toplumsal savunmanın geliştirilmesi ve örgütlenmesiyle mümkündür. Aksi durumda imha ve soykırım zihniyetine dayalı uygulama süreçleri her zaman devrede olur ve sonuç almak için her türlü savaş yöntemine başvurulur. Kürdistan'da uygulanan imha konseptinin temel bir yöntemi de; toplumu sürekli savunmasız bırakma veya halkın özsavunma mekanizmasını ortadan kaldırma yöntemidir. Sömürgeci sistem Kürdistan' da 15 Ağustos Atılımı'ndan önce iradesi kırılmış ve savunmasız bırakılmış bir toplum gerçeğini yaratmıştı. Savunmasız bir toplum kültürel, siyasi, sosyal anlamda yok olmaya mahkum bir toplumdur. Kürdistan'da Kürt halkı her açıdan soykırımın eşiğine getirilmişti. 15 Ağustos Atılımı ve bu bağlamda yürütülen gerilla savaşı bu kadere sıkılan bir kurşun olarak ortaya çıktı.

15 Ağustos atılımı, Kürdistan toplumunun kaderi diye yazılan tarihi tersine çevirerek, Kürdistan'da yeni bir tarih yazdı. Katliamlarla yok edilmek istenen ve tarihten silinmenin eşiğine gelmiş bir halkın gerçek hikayesi ve hakikati 15 Ağustos Hamlesi'yle yeniden tarih sahnesine çıkmıştır. 15 Ağustos Atılımı, bitirilmeyi ve yok edilmeyi kabul etmeyen özgür Kürdün sesi olarak ortaya çıktı. Gerçekleşmiş bir tarih, bir kimlik olarak ortaya çıktı. Tüm halkların, kültürlerin ve özgür yaşamın savunuculuğunu yapacak özgür bir savunma kimliği olarak ortaya çıktı. Önderliğimiz Demokratik Uygarlık Manifestosu adlı son savunmalarının 5. kitabında bu süreci şöyle tanımlamaktadır. *"15 Ağustos 1984 Hamlesi hesapta yoktu. Gerçekleştiğinde ise; başlangıçta basit bir sol maceracı çıkış sanıldı. Klasik ordu, polis ve istihbarat güçleriyle hemen üstesinden gelineceğine inanıldı. Fakat ilk yılda işin bitirilememesi, meselenin NATO'ya taşırılmasına yol açtı. 1985'ten sonra da görünüşte Türk güvenlik güçleriyle çatışıyorduk. Bilinçli olarak bu görüntü verdirilmişti. Savaş, özünde NATO Gladio'suyla yürütülüyordu. Elbette Gladio'nun Türkiye'deki kolu çok büyük rol oynuyordu. Ama tek kol değildi. Sayıca büyük olması sonuç almasına yetmiyordu. Türk güvenlik güçlerinin tek başına değil yıllarca, bir yıl bile o kapsamda savaş yürütmesi zordu. Sürdürse bile kısa bir süre içinde devlet olarak iflası anlamına gelirdi. Dolayısıyla; açıktan olmasa ve mekanizması büyük oranda gizli çalışsa da savaş bir NATO savaşıydı."* Kürdistan özgürlük savaşçıları YJA-Star ve HPG gerillaları, 15 Ağustos Atılımı'nın özgür savunma çizgisinin 32 yıllık manevi ve moral gücünü, deneyimini, savunma savaşının mirasını devralarak zafere taşırmanın iddiasını, kararlılığını ve iradesini göstererek özgürlük yürüyüşünde yol almaktadır. Gelinen aşamada Ortadoğu ve Kürdistan'da yükselen demokratik, özgür ve özerk savunma çizgimiz her açıdan haklı ve meşruluğunu göstermiştir. Toplumun özsavunma ve meşru savunma stratejisini geliştirmiş, bilinçli ve örgütlü bir savunma gücüne ulaşılmıştır. Sömürgeci devletlerin Kürdistan üzerindeki baskı ve zülüm çemberi kırılmıştır. İçinden geçtiğimiz bu süreçte uluslararası güçlerin saldırıları özgürlük mücadelemizin bütün alanlarına yönelik devam etmektedir. Kürdistan halkının hem Bakur'da hem de Rojava'daki Demokratik Özerklik Devrimi'ne karşı küresel sermaye bloğu, NATO-Gladio güçleri, bölge ve Kürdistan'daki işbirlikçi güçlerin katıldığı ortak konseptin saldırıları devam etmektedir. Başta Bakur olmak üzere, tüm Kürdistan ve Ortadoğu'da yürüttüğümüz özgürlük mücadelemiz ve savunma direnişimiz sadece Türk sömürgeci güçleriyle değil, aynı zamanda halkımıza ve hareketimize karşı amansız savaşan NATO ve Gladio güçlerine karşı da verilmektedir. Geçtiğimiz aylarda Cizîr, Sûr ve Nisêbîn başta olmak üzere, Kürdistan'ın bir çok bölgesinde, köy ve şehirlerinde halkımıza ve hareketimize yönelik bizzat NATO'nun en son modern tekniği, vuruş ve keşif uçağı, imha edici gaz bombası ve silahları sınırsızca kullanılmıştır. Bu anlamda Özgürlük Hareketimizin ve halkımızın direnişi ve mücadelesi, hem NATO'nun hem de Türk devletinin saldırılarını boşa çıkarmış ve bir kez daha Özgürlük Mücadelemizin başarı ve zafer sağlayan çizgisini ve duruşunu ıspatlamıştır.

Bu temelde önümüzdeki dönem, devrim ve mücadele görevlerimizin daha fazla büyüdüğünün bilincinde ve sorumluluğunda olarak, dönemin öncülük ve militanlık görevlerini tüm mücadele ve direniş alanlarında yerine getirerek, Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğünü kesinleştirelim. Bu tarihi görevlerin verdiği sorumluluk temelinde tüm şehit yoldaşlarımızın anılarını yaşatma ve amaçlarını gerçekleştirmekle hareket edilirse, en kısa sürede hedeflediğimiz başarı çizgisini yaşama geçireceğimize inanıyoruz.

■■■

KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Cemil Bayık'ın Kongra Gel 10. Genel Kurulu kapanış konuşması

Demokratik Özerkliği geliştirelim Önderliğin ve halkın özgürlüğünü kesinleştirelim

Bu dönemde devrimcilerin ve demokratların birliğini sağlayarak direnişimizi büyütmeliyiz ki, Önderliğimizi, halkımızı ve halklarımızı özgürleştirebilelim. Ancak bu şekilde kendimizi affettirebilir; şehitlere, Önderliğe, halka ve insanlığa olan borcumuzu ödeyebiliriz. Başka türlü borçlu olmaktan kurtulamayız. Bugün o fırsat karşımıza çıkmıştır. Yıllardır yapmak istediklerimizi, hedeflediklerimizi bugün gerçekleştirmek mümkün hale gelmiştir.

Konuşmama başlamadan önce, Kongra Gel 10. Genel Kurulu'na bir kez daha eşbaşkanlık görevini bize verdiği için teşekkür ediyorum. Genel Kurul tarafından kendilerine görev verilen arkadaşlara başarılar diliyorum. 161 delegenin katıldığı Genel Kurulumuz başarıyla sonuçlanmıştır. Kongre boyunca tüm arkadaşlarda netleşme ve kararlılık vardı. Bu da Genel Kurul'un başarıyla sonuçlanmasını sağlamıştır. 10. Genel Kurul'u Şengal şehitlerine, Rojava şehitlerine, Bakurê Kurdistan'da özyönetim mücadelesinde şehit düşen tüm arkadaşlara adıyorum.

Kongremizde çeşitli tartışmalar yürütüldü, bu esas üzerine bazı kararlar ortaya çıktı. Bununla birlikte bir kararlaşma ve netleşme ortaya çıkmıştır. Artık söz değil pratik zamanıdır. Geliştireceğimiz pratikle sonuç ortaya çıkacaktır. Bu kongrenin gerçekleşmesinde halkımızın, gerillanın büyük çabası ve emeği olmuştur. Yine kongrenin hazırlık sürecinde emek veren tüm arkadaşlara da teşekkür ediyorum.

Her zaman çalışmalarımızda, mücadelemizde, direnişimizde, savaşımızda Önderliği merkeze koymayı esas almalıyız. Çünkü tüm gelişme ve değişimler, Önderlik etrafında gelişmektedir. Sadece Kürdistan'da değil, Ortadoğu'da ne oluyorsa tüm gelişmeler Önderlik ekseninde yaşanmaktadır. Eğer bizler değişim ve gelişimi yaşayacaksak, önümüze koyduğumuz hedefleri hayata geçireceksek, Önderliği tüm bu hedeflerin merkezine koyduğumuzda başarılı oluruz. Bu nedenle gerek hareket, gerek hareketin kurumları, gerekse de kadro, çalışan ve halkımız olsun, Önderliğin çizgisi, ölçüleri, Önderlik felsefesini, Önderliğin çalışma tarzını kendi merkezimize almamız gerekiyor. O zaman tüm sorunları çözebilir, gelişim ve başarı sağlayabilir, o zaman halkımız için özgürlüğü gerçekleştirebiliriz. Gelişim ve başarılarımızın tamamı bu gerçekliğe bağlıdır. Ben tüm arkadaşların da bu gerçekliğin farkında olduğuna inanıyorum. 10. Genel Kurulumuz soykırım saldırılarının gölgesinde gerçekleşti, böyle bir ortamda başarıya ulaştı. Eğer böyle bir durumda bu kurul başarıya ulaşmışsa bunu sağlayan Önderliğin duruşudur. Önderlik çok zorlu koşullar ve baskı altında Kürt sorununun çözümü için birçok çalışma yürütmüştür. O çalışmaları yürüttüğü zaman bizi ve halkı da sürekli uyarmıştır. "Her ne kadar görüşmeler yapılıyorsa, ben Kürt sorununu siyasi yollarla çözmek istiyorsam da, çözülmeme ihtimali de vardır. Eğer siyasi yollarla çözülmezse, o zaman halkımız da kendi çözümünü geliştirir. Her zaman duyarlı olmak gerekir. Kimse 'diyaloglar oluyor, müzakere oluyor' diye 'savaş kesinlikle olmayacak ve sorunlar siyasi yollarla çözülecek' demesin. Bu bizim isteğimizdir. Bunun için çalışıyoruz. Fakat bizim karşımızdaki oyunlar oynuyor. Bizim bunu hiçbir zaman unutmamamız gerekir, bu tek taraflı yürüttüğümüz çalışmalar sonuç vermeyebilir" demiştir.

Halkımız üzerinde sürekli katliamlar vardı; bu bazen yoğun oldu, bazen yoğunluğu düştü, fakat katliamlar hiçbir zaman sona ermedi. Bu nedenle Önderlik; "Örgütlülüğünüzü geliştirmeniz, özsavunmanızı sağlamanız ve kendinizi korumanız gerekir" dedi. Bu bizim için her zaman bir görevdir. İki yıl önce Türk Devleti ve çeşitli güçlerin desteğiyle halkımıza karşı bir soykırım saldırısı yürütüldü. Bu soykırım saldırısını ilk önce Şengal'de başlattılar, sonra da Kobanê'de tamamlayıp Bakur'a yaymak istediler. Buna karşı Şengal'de gerilla tarihi bir direniş gösterdi, Rojava'da DAİŞ saldırıları püskürtüldü, Bakur'da da tarihi bir özyönetim direnişi gerçekleştirildi. Bu duruş Önder Apo'nun duruşuyla birlikte gelişti. Soykırımın önü alındı. Halkımız üzerinde soykırım geliştirilmesi engellenerek düşmanın amaçlarını boşa çıkarıldı. Bu direniş duruşuyla Şengal'de, Kobanê'de, Bakur'un birçok kentinde çok ağır bedeller ödedik. Ancak bizler bu bedelleri ödemeseydik, bu soykırımın önünü alamazdık. Tasfiye gerçekleşecek, soykırım gelişecekti. Büyük bedeller ödedik ama soykırımın ve tasfiyenin önünü aldık.

Şimdi daha güçlü bir iradeyle pratiğe yöneleceğiz

Bugün Kürdistan'ın dört bir yanında soykırıma karşı verdiğimiz direniş daha fazla anlam buluyor. Herkes direnişin değerini görüyor ve anlam veriyor. Başta bazı kesimler ve bazı kişiler bunu pek anlayamadı. Ancak 15 Temmuz'da darbe girişimi gerçekleşip Türkiye'de kaos ve kriz derinleşince bu direnişimiz daha doğru anlaşıldı. Düşmanımız soykırım planını geliştirdi ve bunu gerçekleştirmek için tüm imkanlarını devreye soktu; biz de ona karşı özyönetim hamlesiyle karşılık verdik. O hamle, soykırım politikasının engelsiz yürümesini önledi. Eğer ki, bugün Türkiye'de kaos ve kriz yaşanıyorsa, Kürt inkarcısı ulus-devlet iflas etmişse bu, Önder Apo'nun duruşu ve özyönetim hamlesinin geliştirilmesi sonucudur. Bu direniş Türkiye'de birçok gelişmeyi beraberinde getirdi. Bu, görünen boyutudur, görünmeyenler de ortaya çıkacaktır. Gün gün ortaya çıkacaktır. O zaman herkes görecektir ki, özyönetim ilanları ne kadar zamanında ve yerinde bir hamledir.

Bu kongre geçmiş pratiği her yönüyle değerlendirdi. Pratikteki eksiklik ve yanlışlıklar neydi, bunları tartışmalar, eleştiri ve özeleştirilerle bilince çıkardı. Pratikteki olumlu yanlar neydi? Onları da değerlendirip ortaya çıkardı. Bu esas üzerine önümüz aydınlandı. Bundan sonra nasıl yürüyeceğiz, siyaseti nasıl geliştireceğiz? Bunlar netleşti. Kongrenin zaten bu nedenlerle yapılması gerekiyordu. Önümüzü görebilmek, eskisinden daha iyi ve güçlü pratik geliştirmek için, şehitlerin, Kürdistan halkının, Ortadoğu halklarının ve insanlığın özlemlerini gerçekleştirmek için bu kongreden onay alınması gerekiyordu. Ortak iradenin ve kararlaşmanın ortaya çıkması gerekiyordu. Eğer biz bu kongreyi çok zorlu koşullar altında gerçekleştirmişsek bunun içindir. Çünkü, yoğun bir pratik yaşadık ve bu pratik içinde birçok sonuç ortaya çıktı. Türkiye'de gerçekleşen darbe ve bugün yaşananlar da bizim pratiğimizin sonucudur. Bu nedenle ilerde ne yapacağımızın ortaya çıkması için kongrenin yapılması gerekiyordu. Bu kongrede ortaya çıkan netleşme ve kararlaşma üzerine örgütsel irade güçlendi. Şimdi daha güçlü bir iradeyle pratiğe yöneleceğiz. Bu esas üzerinden mücadele ve mücadele birliğini geliştirmek için kongrede tartışmalar yürütüldü ve kararlar alındı. Halkımızı, kurumlarımızı, kadrolarımızı, çalışanlarımızı, amaçlarımız üzerinde birleştirmek ve bu şekilde sonuç almamız gerekiyordu. Çünkü bu olmazsa; direniş geliştirilebilir ama istenen sonuç yaratılamazdı. Kongreyle yapılması gerekenler yapılmış, ortak iradeyle gereken kararlara ulaşılmıştır.

Arkadaşlar da biliyorlar, her yönden biz yeni bir sürece girdik. Yaşadığımız süreç çok serttir ve daha da sertleşecektir. Hareketimize ve halkımıza karşı gelişecek saldırılara karşı bizim her yönden kendimizi daha iyi hazırlamamız gerekiyor ki, bu süreçte gelecek saldırıları boşa çıkaralım, amaçlarımızı gerçekleştirelim. Eğer Türkiye'de darbe içinde darbe yapılıyor ve OHAL uygulanıyorsa bunlar tamamıyla hareketimizi ve halkımızı hedeflemektedir. Bu nedenle tüm imkanlarını kullanarak daha fazla üzerimize geleceklerdir. Bu saldırılara karşı hareket ve halk olarak daha güçlü hazırlamalıyız. Kendimizi ne kadar hazırlar ve örgütlü kılarsak o düzeyde bu saldırıları boşa çıkarabilir ve amaçlarımızı gerçekleştirebiliriz.

Geliştirdiğimiz direniş, hangi çizgi ve yöntem ile yürütülürse sonuç vereceğini her yönden gösterdi. Bu nedenle 10. Genel Kurulumuzdan başlayarak, tüm kadro, çalışanlar ve halkta ortaya konulan kararlılık ve netleşme temelinde güçlü bir irade gelişmelidir. Eğer güçlü bir irade geliştirilmezse hareket ve halkımıza yönelik saldırılar tehlike oluşturacaktır. Tehlikenin fazla büyümemesi için bizim daha güçlü bir iradeyi ortaya koymamız gerekiyor ki, bu saldırıların tümünü kırabilelim. Düşmanımız bizi tasfiye etmek ve bu temelde Kürdistan'da fiziki ve kültürel katliamları tamamlamak istiyor. Bunun için de tüm imkanlarını harekete geçirecektir. Bu şimdiden yaşanan gelişmelerden bellidir. Eskiden beri nasıl ki, tasfiye saldırılarına karşı direnişi geliştirip büyüttüysek bundan sonra da direnişi geliştireceğiz. Direniş ne kadar büyüyüp gelişirse düşman da tasfiyede daha fazla ısrar edecektir. Onlar ne kadar ısrar ederse biz de direnişte o kadar ısrar edeceğiz. Bu, devrimin kanunudur. Bu nedenle bizim girdiğimiz süreç aynı zamanda varlık yokluk sürecidir. Ya halkların devrimi başaracak, ya da devrim büyük darbe alacaktır. Çünkü böyle bir mücadele aşamasında bulunuyoruz. Bu nedenle bundan böyle eskisi gibi savaş da olmaz, yaşam da. Eskisi gibi

çalışma da olmaz. Önderlik çok önceden gaflete düşmeyelim diye tüm bunları belirtmişti.

Soykırım ve tasfiyeye karşı nasıl duracağımızı, Sûr, Cizîr, Nisêbîn, Gever, Hezex ve Şirnex direnişlerindeki şehitlerimiz bize göstermişlerdir. Mehmet Tunç, Asya Yüksel, Pakize Nayır ve Fatma Uyar başta olmak üzere halk önderlerimiz soykırıma karşı nasıl duracağımızı pratikleriyle, şahadetleriyle göstermişlerdir. Onlar mücadele ölçülerini daha da yükselttiler. Amed Zindanı'nda direnişlerle yükseltilen ölçüler Sûr, Cizîr ve diğer direniş merkezlerinde daha da yükseltildi. Böylece mücadele ve direniş gücümüz daha da arttı. Önder Apo, "PKK her zaman ölçüyü yükseltme hareketidir." demiştir. Kahramanlarımız Sûr'da, Cizîr'de, Şirnex ve Gever'de Önderliğin ortaya koyduğu ve zindan direnişçilerinin somutlaştırdığı ölçüleri kendileri için esas aldılar. Onları daha çok geliştirerek özgürlük ve demokrasi mücadelemizin güvencesini yarattılar. Dolayısıyla Mehmet Tunç, Pakize Nayır, Asya Yüksel ve diğer şehitlerin geliştirdiği ölçüler, bizim esas alacağımız ölçülerdir. O düzeyin altındaki ölçüler bize özgür ve demokratik yaşamı kazandırmaz. Oluşturulacak komün, meclis ve kurumlar ve bu temelde geliştirilecek direnişler, onların yarattığı ölçüler ve ortaya koydukları direniş tarzıyla olursa sonuç alınır. Çünkü, onlar bizlere ölçü verdiler ve o ölçülerden farklı ölçü kabul edilemez. Tüm kadrolar, çalışanlar ve KCK'nin tüm üyeleri için bu geçerlidir. İnanıyorum ki, herkes kendisi için bu ölçüleri esas alacaktır. Bu ölçüler üzerinde kendilerini geliştirip mücadeleyi büyüteceklerdir. Nasıl ki, bizler Mehmet Tunç, Asya Yüksel, Pakize Nayır, Çjyager, Axîn, Xebatkar ve İslam arkadaşların geliştirdiği ölçüleri kendimiz için esas alıyorsak, mücadeleyi yükseltmek istiyorsak, düşmanımız da bu ölçüleri ortadan kaldırmak isteyecektir. Onların direnişlerini çarpıtıp anlamsızlaştırmaya çalışacaklardır. Nitekim hegemon güçler ve onların Kürtler içindeki işbirlikçileri, psikolojik bir savaşı halka karşı, harekete karşı, destansı direnişe karşı yürütmektedirler. Şimdi negatif bir üslup kullanarak umutsuzluğu geliştirmek istiyorlar. Öyle ki; ellerindeki tüm imkanları kullanıyorlar. Bunları daha fazla da kullanacaklardır. Bu nedenle bu hareketin kadroları, çalışanları, Önder Apo'yu kendilerine esas alarak negatif üsluba karşı, umutsuzluğa karşı durmalıdırlar. O zaman demokratik özerkliği, demokratik özerklik direnişinde verdiğimiz bedelleri anlamlarına ve amaçlarına ulaştırabiliriz. Bu bizim esas görevimizdir. Bu sadece kadronun değil, her insanımızın görevidir.

Öncelikle halkımızı, halkımızın zihniyetini devletten koparmamız lazım

Bizler kendi kendimizi yönetme temelinde demokratik sistemimiz içinde özgür yaşamak istiyoruz. Bunun için de öncelikle halkımızı, halkımızın zihniyetini devletten koparmamız lazım. Özgürlüğü yaşamak, geliştirmek ve halkımızın istemlerini gerçekleştirmek ancak devletten ayrı, kendi demokratik sistemimizi kurmak ile mümkündür. Devlet sisteminin eklentisi ve bu sisteme hizmet eden konumdan çıkılması gerekir. Ne kadar bu yönlü adım atarsan o kadar özgürlüğe ve kendi sistemine doğru adım atmış olursun. Eğer ki, bizler insanlarımızı devlet sisteminden ve zihniyetinden koparamazsak, bilinçli ya da bilmeden onu güçlendirirsek, ona hizmet edersek hiçbir zaman kendimiz için olamayız, her zaman hegemonlar için olur, onlara hizmet ederiz. Bu kongreyle kendi sistemimizi pratikte ve yaşamda geliştirme bilinci ve duyarlılığını yükseltmemiz gerekiyor. Bizim, kendimiz için bir yaşamımız olmamalı. PKK'nin çıkışından beri bu zihniyet, duygu ve amaç hep vardı. Önder Apo, daha ilk günden; "Varolan yaşam, yaşam değildir. Yaşam katliamdan geçmiştir. Her gün Kürt ve Kürdistan'ın öldürüldüğü bir yaşam bizim için ve Kürtler için yaşam olamaz" demişti. 'O zaman olacak olan yaşam hangi esas üzerinde olacaktır?' Bunun üzerinde durdu. Hegemonların Kürtler için geliştirdiği yaşam ölümdü, onu reddetti. Ölüm felsefesini reddetti, yaşam felsefesini Kürdistan'da geliştirdi. Böylece Kürt halkı ayağa kalktı, kendisi için mücadele etti, bugün de kendisi için mücadele vermektedir. Bu hareketin her bir militanının bir yaşamı vardır ve bu yaşam Önder Apo'nun yaşamıdır. Onun dışında bu harekette bir yaşam olamaz, kabul edilemez. Çünkü sadece o yaşama anlam verebilir, Kürtleri, insanlığı ölümden çıkarıp özgürlüğe ulaştırır, geleceğini garanti altına alır. Bu özgür yaşamı herkese ulaştırabilmek için, bizler mücadelemizle ve yaşamımızla ısrarcı olacağız. Eğer direnecesek böyle bir yaşamla direneceğiz.

Bugüne kadar fedailikle kazandık bundan sonra da fedailikle kazanacağız

Bugün Türkiye büyük bir kaos ve kriz yaşıyor, bunu herkes görüyor. Eğer bugün ulus-devlet ve kurumları iflas etmişse, özellikle ordusu bu kadar güçsüz düşmüşse bu mücadelemizin sonucudur. Eğer o direnişler yaşanmasaydı, Türkiye'de bu durum yaşanmaz ve bu sonuç ortaya çıkmazdı. Ortaya çıkarttığımız sonuçlar sadece Kürtler için değil, Ortadoğu ve insanlık için de önemlidir. Bu gerçeklik her gün daha iyi anlaşılmaktadır. Eğer bu hareketin kadroları kendi sorumluluklarını yerine getirirlerse; mevcut Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan gerçeğinde başlattığımız özyönetim hamlemizi başarıya ulaştırır, özgür ve demokratik yaşamı sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Rojava, Rojhilat ve Başûr'da da somut gerçeklik haline getiririz.

Bundan dolayı da içinde bulunduğumuz dönem öyle normal bir dönem değildir. Yürüteceğimiz çalışmalar eskisi gibi olmaz. Bu dönemde çalışma tempomuz ve mücadele tarzımızın eskisinden daha yetkin olması gerekiyor. Çünkü eski tarz, tempo ve üslubumuz amaçlarımıza ulaşmak için yetmiyor; bizi geride bırakıyor ve bize kaybettiriyor. Halbuki her dönemden daha fazla kazanmamız gereken bir dönemden geçiyoruz. Her dönemin kendine ait bir çalışma ve mücadele tarzı vardır. Madem ki, biz yeni bir sürece girdik, Türkiye'de kaos ve kriz yaşanıyor, bizim için büyük fırsatlar ortaya çıkarmış, o zaman bizim bu fırsatı doğru değerlendirmemiz gerekir.

Biliniyor, biz bugüne kadar her şeyi fedailikle kazandık. Önder Apo'dan tutalım bu hareketin tüm kurumları, militanları, halkı tüm yanlış ve eksikliklerine rağmen fedaidir. Dünyadaki tüm hareketlerden ileri ve farklı bir karaktere sahibiz. Militanlarımız da bu farklılığımız temelinde fedailikle şekillenmektedir. Biz ne kazandıksa bu militanlıkla kazandık ve bundan böyle de bu militanlıkla kazanacağız. Önderlik gerçeğinde devrim içinde devrim geliştirmek esastır. Bu hareketin gelişme diyalektiği budur. Bu hareket her zaman bununla kendini yeniliyor, başarıyı ve gelişimi yaşıyor ve yaşatıyor. Nasıl ki, bugüne kadar biz fedailikle kazandıysak, bundan böyle de fedailikle kazanacağız ve kazandıracağız. Bu, Kürdistan devriminin kanunudur. Bunun dışında Kürdistan'da devrim gelişemez ve başarıya ulaşamaz. Bu da yaşamda ve pratikte ortaya çıkmıştır. Herkes bunu görmüştür. Bunun için Kürt halkı ve özellikle Kürt halkına öncülük yapanlar hiçbir zaman bunu unutmamalıdırlar; Bizler uzun süre savaş içinde yaşayacağız. Biz savaşın içinde kendimizi yeniden inşa edeceğiz ve yeniden yeniden yapılandıracağız. Bunun için **kendimizi tamamıyla savaşa göre hazırlamamız lazım**. Yaşamımızı ve mücadelemizi ona göre düzenlemeliyiz. Kimse, 'Biz uzun zamandır mücadele veriyoruz, neden istediğimiz sonuçlar ortaya çıkmadı' demesin. Büyük başarılar sağladık, büyük gelişmeler yarattık, kazanımlar elde ettik. Ancak Ortadoğu gerçekliğinde amaçlarımızın tümüne ulaşmak için daha fazla mücadele etmek gerekiyor. Ortadoğu ve Kürdistan gerçekliğini, soykırımcı sömürgeci hegemon gerçekliğini iyi görmemiz gerekir. Bu nedenle hiçbir zaman kendimizi kandırmamamız ve gaflete düşmememiz gerekir. Ortadoğu Kürdistan'dır; Kürdistan Ortadoğu'nun temelidir, Ortadoğu da dünyanın temelidir. ***Kürdistan'da devrim yapmak, dünyayı sarsmaktır***. Bu amaca ulaşmak isteyenlerin gerekli tarz, tempo ve fedakarlığı ortaya koymaları gerekir. Eğer kendimizi ve yaşamımızı buna göre örgütleyip az imkanlar ve zorlu ortamlara göre mücadele yürütme gücünü gösterirsek o zaman kendi ülkemizde öz değerlerimizle özgürce yaşama imkanına kavuşuruz. Bunun tarzını ortaya çıkarmış bulunmaktayız. Yeter ki, buna sarılalım ve mücadele gücünü gösterelim.

Hareketimizin ruhu gençlik ve kadın hareketleridir

İçinden geçmekte olduğumuz süreç aynı zamanda toplumsal yaşamı her boyutta inşa sürecidir. İnşa ve mücadelenin birlikte yürütülmesi gereken bir süreçten geçiyoruz. İnşa ve mücadele birlikte geliştirilmezse amaçlarımızı gerçekleştiremeyiz. Ne kadar inşayı geliştirirsek o kadar mücadeleyi geliştiririz, ne kadar mücadeleyi geliştirirsek o ka-

Avrupa'daki halkımız her zaman devrime hizmet etti. Zaten bu nedenle Önder Apo savunmalarında, Avrupa ve Rojava'daki halka özel olarak şükranlarını iletti. Avrupa'daki halkımız şimdi de Önder Apo'nun sağlığı, güvenliği ve özgürlüğü için eylemler yapıyor. Bu vesileyle Avrupa'daki halkımızı ve dostlarımızı da selamlıyorum.

dar inşayı geliştiririz. İnşa, sadece bir dönemle sınırlı değildir, her dönem içindir. Eğer inşa bu şekilde doğru anlaşılırsa doğru da geliştirilir. Bizim sloganımız, inşa ve mücadeleyi birlikte geliştirmektir. Genel Kurul toplantısı dönem sloganını da bu çerçevede belirledi; "Demokratik Özerkliği İnşa Edelim, Önderliğin ve Halkın Özgürlüğünü Kesinleştirelim." Bizler pratiğimizi bu slogan etrafında geliştirmeliyiz.

Kadro inşada ve mücadelede her zaman öncü misyonunu oynamalıdır. Bu görevi başkası geliştirsin diyemez. Halkın kimseye muhtaç olmaması ve kendi kendini yönetebilmesi için kadro ve öncülük halkı geliştirmeli, bilinçlendirmeli ve iradesini güçlendirmelidir. Sistemimizde ve hareketimizde kadın ve gençlik öncüdür. Öncülük her şeyden önce sorumluluk, ciddiyet ve fedakarlık ister. Sadece kendilerini değil, toplumu örgütleyecekler. Kadın ve gençlik hareketleri bizim özümüz ve hakikatimizdir. Bu nedenle hareketimizin tüm kadroları kadın ve gençlik hareketlerini gözleri gibi koruyup, geliştirip büyüteceklerdir. Bu hareketlerin görevlerini yerine getirebilmeleri için hizmet edeceklerdir. Unutulmamalı ki, öncüler kendi başına, tek başına görevlerini yerine getiremezler. Eğer ki, yardımcı olunur, onlara karşı görevler yerine getirilirse, o zaman onlar da öncülük görevlerini layıkıyla yerine getirebilirler. Bu hareketin canlılığı, başarı ve gelişimi kadın ve gençlik hareketlerine bağlıdır. Çünkü, hareketimizin ruhu kadın ve gençliktir. Bunu esas almayanlar Önderliğe yoldaşlık yaptığını söyleyemez, özgürlük için yürüdüğünden bahsedemez.

Öte yandan amacımız ve çizgimiz üzerinde yürüyebilmemiz için varolan parçalılığı ortadan kaldırmak ve hareketimizde bütünlüğü oluşturmamız gerekiyor. Eğer biz bu bütünlüğü gerçekleştirebilirsek o zaman tüm hareketi ve hareketin dostlarını tek amaç ve irade üzerinde yürütebiliriz. Bu durum hareketin gücünü daha da büyütür. Çünkü biz, hem kendimiz hem de herkes için kader tayin eden bir süreçten geçiyoruz. Tüm egemenler harekete saldırırken, tüm ezilenlerin de hareketten umudu ve beklentileri vardır. Bu nedenle hareketimiz hem tüm egemenlere karşı durmalı hem de ezilen halkların, inançların, kültürlerin umutlarını gerçekleştirmelidir. Ne halkımızın ne de halklarımızın umudunu boşa çıkarabiliriz. Bu nedenle kaderi tayin edici bir savaş veriyoruz. Bugün herkesin kaderini PKK'nin yaptıkları, yapacakları belirliyor. PKK kadroları bu gerçekleri iyi anlamalı ki, herkesin umudunu doğru gerçekleştirebilsin.

Mücadelemiz bu süreçte her bakımdan daha da gelişip büyüyecek ve kapsamlılaşacaktır. Bu nedenle içinden geçtiğimiz kader belirleyen süreçte savaşçı sayısını arttırmamız gerekiyor. Yeni kadrolar katmanın yanı sıra var olan kadrolarda ölçüyü yükseltmemiz lazım. Çünkü kaderi tayin eden süreç bu temelde gerçekleşecektir.

Direnişimizi büyüterek Önderliğe, halka ve insanlığa olan borcumuzu ödeyebiliriz

Bu süreçte direniş ve mücadele cephesini de büyütmemiz gerekiyor. Önümüze koyduğumuz amaçlarımızı gerçekleştirmek için bu şarttır. Bundan dolayı da her yerde muhalif güçlerle, demokratik güçlerle ilişki kurmamız lazım. İlişki ve ittifaklarımızı en geniş kesimlerle kurmalıyız. Bu durum bizim için stratejik önemdedir. Bazı adımlar attık, olumlu sonuçlar da açığa çıktı ancak hala yetersizdir. Türkiye'deki sol hareketlerle oluşturduğumuz ittifakı daha da geliştirip güçlendirmeliyiz. Birleşik Devrim Hareketi adımının yanında Türkiye'de demokrasi cephesini de büyüterek, demokratikleşme alternatifini yaratmalıyız. Çünkü Türkiye'deki diğer siyasi güçlerin Türkiye'nin sorunlarına çözüm olması mümkün değildir. Bu dönemde herkese çağrılar yaparak, 'kendini korumak isteyenler hareketin yanına gelsin' demeliyiz. Mücadelemizi ezilen tüm toplumsal kesimler için çekim merkezi haline getirmeliyiz. Eğer bunu yaparsak demokrasi cephesini daha güçlü kurabiliriz.

Kürt halkı ve özellikle Kürt halkına öncülük yapanlar, hiçbir zaman bunu unutmamalıdırlar; bizler uzun süre savaş içinde yaşayacağız. Biz savaşın içinde kendimizi yeniden inşa edeceğiz ve yeniden yeniden yapılandıracağız. Bunun için kendimizi tamamıyla savaşa göre hazırlamamız lazım. Yaşamımızı ve mücadelemizi ona göre düzenlemeliyiz.

Bu dönemde devrimcilerin ve demokratların birliğini sağlayarak direnişimizi büyütmeliyiz ki, Önderliğimizi, halkımızı ve halklarımızı özgürleştirebilelim. Ancak bu şekilde kendimizi affettirebilir; şehitlere, Önderliğe, halka ve insanlığa olan borcumuzu ödeyebiliriz. Başka türlü borçlu olmaktan kurtulamayız. Hareketimizin Ortadoğu ve insanlığın umudu olduğu bugünlerde, bizim bu beklenti ve umutları boşa çıkarmamamız gerekir. Beklediğimiz günler ayağımıza gelmiştir. Hareketimiz ilk çıktığında hedefi Ortadoğu'da demokratik devrimi gerçekleştirmekti. Bu esas üzerine yola çıktı, büyüdü ve bugünlere geldi. Bugün o fırsat karşımıza çıkmıştır. Bunu iyi değerlendirmemiz gerekir. Yıllardır yapmak istediklerimizi, hedeflediklerimizi bugün gerçekleştirmek mümkün hale gelmiştir. Bu durum çalışmadaki coşku, moral, istek ve hevesimizi her zamankinden daha fazla arttırmalıdır. Dışımızdakiler bizden moral ve coşku alıyorlarsa, bizim bu durumda yaşanan gelişmelerden daha fazla moral ve coşku almamız gerekir. Umutları gerçekleştirmek için bu şarttır.

Kürdistan Devrimi, Önder Apo'nun da dediği gibi evrensel bir devrimdir. Sadece Kürdistan ve Ortadoğu devrimi değildir. Çünkü bu coğrafya tarihin başlangıcında insanlık için çok büyük bir devrim gerçekleştirmiştir. Bu coğrafya insanlığın ve Ortadoğu'nun temellerini atmıştır. Eğer bugün umut haline gelmişse bundan dolayıdır, eğer birçok güç hareketimize düşman oluyorsa bundan dolayıdır. Eğer biz kendimize sadece Kürdistan devrimcileri olarak bakarsak, dar yaklaşıp önümüze dar görevler koyarsak bu doğru olmaz. Dolayısıyla amaçlarımızı da duygularımızı da militanlığımızı da geniş ufuklu evrensel düzeyde geliştirmeliyiz. Bundan daha aşağı bir ufuk ve militanlık hareketimizin karakterine uygun değildir.

Rojava ve Şengal devrimleri hedefine ulaşana kadar yanlarında olacağız. Rojava ve Şengal'deki halkımıza bu sözü veriyoruz. Hiçbir zaman onları yalnız bırakmayacağız. Bu bizim sadece Kürtlük değil, insani ve ahlaki görevimizdir de. Önderliğe karşı görevimizdir. Bedeli ne olursa olsun biz o bedeli ödeyeceğiz.

Bizler özgür ve demokratik yaşamın umutlarıyız, varlık nedenimiz de budur. Önümüzde hiçbir engel yoktur. Eğer kendimizi engel haline getirmezsek; önümüzdeki engellerin fazla bir anlamı yoktur. Biz kırk yıllık mücadelemizle esas engelleri ortadan kaldırdık. Şimdi özgürlük ve demokrasi düşmanları, soykırımcı, sömürgeciler karşısında engel durumdayız.

Ortadoğu'daki ve uluslararası güçler Önder Apo ve Özgürlük Hareketi'ni tanımalılar

Avrupa'daki halkımız her zaman devrime hizmet etti. Zaten bu nedenle Önder Apo savunmalarında, Avrupa ve Rojava'daki halka özel olarak şükranlarını iletti. Avrupa'daki halkımız şimdi de Önder Apo'nun sağlığı, güvenliği ve özgürlüğü için eylemler yapıyor. Bu vesileyle Avrupa'daki halkımızı ve dostlarımızı da selamlıyorum.

Tarihte hiçbir zaman Kürtler için bugünkü gibi fırsatlar oluşmamıştı. Eğer bizler ortaya çıkan bu imkan ve fırsatları doğru ele alırsak sadece Kürdistan'da değil, tüm Ortadoğu'da devrimi gerçekleştirebiliriz. Bu sadece bir teori değil, gerçekliktir. Pratikte öne çıkan budur ve gelişecektir. Önlerine çıkan bu tarihi fırsatı değerlendirmek için Kürtler ulusal birliklerini geliştirmelidir. Bunun için Ulusal Kongre'yi toplamak çok önemlidir. Ortadoğu'da ortaya çıkan hem tarihi fırsatlar hem de tehlikeler bunu gerektirmektedir. Dolayısıyla hiçbir güç böyle tarihi bir dönemde ulusal kongrenin toplanması önünde engel olmamalıdır. Çünkü Ulusal Kongre gerçekleşirse bundan tüm Kürtler ve siyasi güçler kazançlı çıkacaktır.

Kürdistan'da, komşu ülkelerde ve Ortadoğu'da çok hassas bir süreçten geçmekteyiz. Kürtler kazandığında sadece kendileri değil, tüm komşu halklar ve Ortadoğu kazanacaktır. Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamı kurmasıyla tüm insanlık kazanacaktır. Eğer bu dönemde Kürtler özgür ve demokratik yaşama kavuşmaz, bu tarihi süreçte sorumluluk ve görevlerini yerine getirmezlerse büyük kaybedebilirler de. Halklar kendi duruşlarıyla ve çabalarıyla iyi ya da kötü, kaderlerini kendileri belirlerler. Ancak Önder Apo çizgisinde kaybetmek yoktur. Bunun için de bizim Önderlik çizgisinde hareket ederek, Kürtlere ve insanlığa kazandırmamız gerekiyor.

Bizler gerçekleştirdiğimiz kongreyle her yerde Kürtler kazansın diye, Ortadoğu ve insanlık kazansın diye görüş ve tavrımızı açık ortaya koyuyoruz. Söylediklerimizi de, tavrımızı da pratikte ve mücadelemizde göstereceğiz. Herkesten de tavrını netleştirmesini bekliyoruz. Kürdistani güçler; tüm Kürdistan için, -Bakur, Başûr, Rojava, Rojhilat- bölge halkları ve tüm Ortadoğu için ne düşünüyor, ne yapmak istiyor bunu ortaya koymalılar.

Ortadoğu ve uluslararası güçlere de bir çağrım var. Kürtleri tanıyıp, 'Kürtlerin de herkes gibi hakları vardır' diyenlerin; 'bu haklarıyla özgür yaşasınlar, insanlık, demokrasi, özgürlük ve adalet değerlerine bağlı olduklarını' söyleyenlerin, Önder Apo'yu ve Özgürlük Hareketi'ni de tanımaları gerekir. Apocu Hareket Kürdistan ve Ortadoğu'da, tüm inanç, kültür ve insanlık için neyi öneriyor, neyi yaşamsallaştırmak istiyor, bunu görmeliler. İnsanlık değerleri için şehit düşen büyük kahramanların geliştirdiği mücadeleyi anlamalılar. O kahramanların mücadeleleri ve insanlık için verdikleri bedelleri görmeliler. Bunun için de artık; PKK'nin 'terör listesi'nden çıkarılması gerekir. Bu bizlerden çok onların halkımıza ve insanlığa yaptıkları hatadan dönmeleri için gereklidir. Önderlik şahsında PKK, Kürt halkı ve insanlık için yaptıkları kötülükleri görmeliler ve bunu artık ortadan kaldırmalılar.

Ortadoğu'da özgür ve demokratik yaşamın gerçekleşmesini isteyen herkes, Önderliğin sağlığına, güvenliğine ve özgürlüğüne sahip çıkmalıdır. Ancak o zaman Ortadoğu, kaos ve krizden kurtulabilir. Bunun dışında yaşanan kaos ve krizlerin bitmesi mümkün değildir; istedikleri istikrar ve barışın gerçekleşmesi de mümkün değildir.

Kongre delegeleri birçok çalışma alanlarına gideceklerdir. Tabii ki, bu kongrenin ruhu, karar ve iddiasını her yere taşıyacaklar. Faaliyetlerde Genel Kurul'daki netleşmeyi, iradeleşmeyi ve kararlaşmayı temsil etmeliler. Burada belirlenen esaslar üzerinden görevlerine yürümeliler. Kongre kararları ancak böyle pratikleşebilir. Bu kararlaşma ve ruh temelinde pratiğe yöneldiğimizde önümüze koyduğumuz demokratik özerklik hedefini gerçekleştirmek ve Önder Apo'nun özgürlüğünü sağlamak mümkündür. Kongra Gel 10. Genel Kurulu delegelerimiz, Önder Apo'nun çizgisi ve 14 Temmuz ruhuyla, Çiyager, Axîn, Xebatkar, İslam, Mehmet Tunç, Asya Yüksel ve Pakize Nayır yoldaşların duyguları ve ruhuyla pratiğe yönelmelidirler. Bunun dışında bizim başka ruhumuz yoktur. Bunun dışında olacak olan ruh; kapitalist modernitenin ve hegemonların ruhudur. Bu hareketin ruhu; Önder Apo'nun özgürlük tutkusu ve ruhu üzerine gelişmelidir. Özgürlüğü kendilerinde, halklarda ve Ortadoğu'da geliştirmek istediklerini söyleyenler bilmelidirler ki; bu amaç ancak bu ruh temelinde gerçekleşir. Bizim yürüyüşümüz bu esas üzerinedir ve biz bu esas üzerine yürüyoruz. Kimse bu yürüyüşün önünü tutamaz. Hiçbir gücün bu yürüyüşü durdurmaya gücü yetmeyecektir. Belki engeller çıkarmak isteyeceklerdir, belki büyük bedelleri bize ödetmek isteyeceklerdir, fakat biz bu ruh konusunda ısrar edersek; ne kadar engel çıkarmak isteseler de bu yürüyüşün önünü alamayacaklardır. Bu esaslar üzerinde genel kurulda hazır olan delegelere, tüm halklara ve kadrolara bu duygu ve ruh temelinde pratiğe yönelmeleri, özgür ve demokratik yaşamı her yerde fethetmeleri çağrısı yapıyorum.

Tüm arkadaşlara başarılar diliyorum.

Bijî Genel Kurulumuz
Bijî Kahraman Şehitlerimiz
Bijî Rêber Apo

15 Ağustos dirilişini

Önderliğimizin özgürlüğü temelinde zaferle taçlandıralım

15 Ağustos Hamlesi, Önder Apo'nun yepyeni bir çıkış olarak şekillendirdiği demokratik sosyalizm ideolojisinin eyleme geçmiş halidir. Komutan Agit'le 1984'te başlatılan hamle, PKK gerillasının yaşam ve savaş amacının, kimliğinin form kazanmasıdır. Bu anlamda İlk Kurşun-15 Ağustos Atılımı ideolojik, politik, örgütsel olarak yeni bir atılım, yaşam ve savaş çizgisidir.

PAJK Koordinasyonu

Başta Önderliğimizin, tüm yoldaşların, halkımızın şanlı 15 Ağustos Diriliş Bayramı'nı kutluyoruz. 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştiren efsanevi komutanımız Agit (Mahsum Korkmaz) yoldaş şahsında tüm Ağustos ayı ve devrim şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. 15 Ağustos Diriliş Bayramı'nı, Önderliğimizin özgürlüğü temelinde kadınların, halkımızın, Ortadoğu halklarının özgürlük bayramı olarak kutlamanın büyük kararlılığıyla dördüncü stratejik mücadele dönemini, üçüncü 15 Ağustos Hamlesi temelinde karşılıyor ve başarıya ulaştırmanın sözünü veriyoruz.

Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz yoldaşların 1980 faşist cunta rejimine karşı Amed Zindanlarında büyük ölüm orucunu başlatarak ortaya koydukları tarihi 14 Temmuz ruhu ve iradesi, tüm insanlık değerleri adına direnmenin en kutsal yol olduğunu, direnişle zafere gidileceğini göstermiştir. 14 Temmuz teslimiyete karşı direniş ve mücadele bayrağını yükseltmiş, direnişi toplumda mayalamıştır. Herkesin ölüm sessizliğine gömüldüğü bir ortamda toplumu ve zindanları esir aldığını zanneden faşist Türk Cumhuriyeti'nin zorunu, zulmünü yerle bir etmiştir. Önderliğimiz bu direnişi tarihsel bir çıkışa vesile yapmış, Kürdistan gerillacılığının ve ordulaşmasının temeli böyle atılmıştır.

Şurası açık bir gerçek ki; 1980 askeri darbesi, 1978'de parti ilanının ortaya çıkardığı gelişmeleri bastırma amaçlı karanlık bir dönemi ifade etmektedir. Ancak Önderliğimizin öngörüsüyle bırakalım bu gelişmelerin sindirilmesi, tam tersine PKK şahsında Kürt halkı, baş aşağı giden tarihini tersine çevirecek adımları atmayı bilmiştir. Darbe öncesinde öncü kadrolarını Ortadoğu'ya çeken Önderlik, grupları eğiterek çeşitli alanlara gönderdiği gibi teorik çalışmalara da hız vermiştir. Devrimci görevlerin tam başarılı yürümemesi, Önderliği kişilik sorununda derinleşmeye itmiştir. 1980'lerde 'Kişilik Problemi', 'Kürdistan'da Zorun Rolü', 'Örgütlenme Üzerine' adlı kitaplarla kapsamlı değerlendirmeleri geliştirmiştir. 1981'de PKK 1. Konferans'ı ve 1982'de 2. Kongresi'nde yapılan hazırlıklar ardından ülkedeki çalışmalar hızlandırılır. Önderlik, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ne ve düşmanın pervasız saldırılarına karşılık olarak gerillayı Kürdistan'da örgütlemek üzerinde durmuştur. Ortadoğu'da eğitilen yüzlerce kadroyu Kürdistan dağlarına ulaştırarak, bunun perspektifi ve yönergelerini geliştirerek 15 Ağustos Atılımı'nın gelişmesini sağlamıştır.

Komutan Agit yoldaş Önderliğimizin perspektiflerini hayata geçirmede öncülük rolünü oynamış, partinin askeri eylem çizgisini kişiliğinde somutlaştırarak, Önderliği en doğru anlayan ve uygulayan öncü militanlardan biri olmuştur. Önderliğin, Agit yoldaş için değerlendirmeleri şöyledir: "Partimizin ve halkımızın yiğit önderlerinden, ulusal direniş kahramanımız Mahsum Korkmaz yoldaşın şahadeti yeni bir Newroz'a ve özellikle bizi halk ordusunun kuruluş kararı ve pratiğine götüren en büyük nedendir. Agit yoldaş, Newrozların yüksek bir umutla karşılanması gerektiğini bilen, buna göre savaşan seçkin bir komutandı. O, bu bilinçle ve en zor koşullarda yeni atılımlar yaratabileceğinin sarsılmaz inancıyla, Ulusal Kurtuluş Mücadelemize dayatılan tasfiyecilik ve köy korucuları adlı ihanet şebekesine karşı dişe diş bir mücadele içerisinde, 1986 Newroz'unu yaratmış, Parti taktiğimizin de derinlemesine ve en yaratıcı bir şekilde hayata geçirilmesinin seçkin bir örneğini teşkil etmiştir. Mahsum Korkmaz yoldaşın seçkin militan özelliklerini ve yüksek komuta yeteneklerini, Partimiz ve halkımız çok iyi bilmektedir. Partimiz ve halkımız şahadeti üzerine yapılan yemine bağlı kalacak ve bu bağlılığın gereklerini, onun uğruna çok çaba sarf ettiği halk ordusunun kuruluşunu gerçekleştirerek ve her türlü ulusal ihaneti amansızca ezerek mutlaka yerine getirecektir."

15 Ağustos Hamlesi yeni bir yaşam ve savaş çizgisidir

15 Ağustos Hamlesi, Önder Apo'nun yepyeni bir çıkış olarak şekillendirdiği demokratik sosyalizm ideolojisinin eyleme geçmiş halidir. Komutan Agit'le 1984'te başlatılan hamle, PKK gerillasının yaşam ve savaş amacının, kimliğinin form kazanmasıdır. Bu anlamda İlk Kurşun ve 15 Ağustos Atılımı ideolojik, politik ve örgütsel olarak yeni bir atılım, yaşam ve savaş çizgisidir. Agit tarzı, PKK'nin ideolojiyle eyleme geçmiş örgütlü askeri komuta kişilik ve özgür yaşam duruşunun temsilidir. Bu hem kadınlar hem Kürt halkı hem de tüm ezilen kimlikler açısından böyledir. Sömürgeciliğin askeri zor, siyasi inkar, ekonomik işgal, fiziki ve kültürel soykırımla Kürdistan'ı hiçlik statüsünde tutmasına bir karşı koyuştur. Radikal, devrimci bir karşı koyuştur. Sömürgeci ulus-devlete karşı özsavunmanın çekirdeğinin, meşru savunma iradesinin başta gençler ve kadınlar olmak üzere halkın bütün kesimlerinin ruhunda, iradesinde yeşermesidir.

15 Ağustos Atılımı olmasaydı, bugün kadın özgürlük devriminden, Kürdistan halkının özgürlük hareketinden söz etmek imkansız olacaktı. 15 Ağustos Atılımı olmasaydı, bugün Kürt halkının esamesi okunmayacaktı. Tarihte silik anılarla yaşayan, sinmiş, cılız bir halk, bir dil olarak kendini sürdürecekti. Ancak silik kültürün kapitalist kültür karşısında özgürce gelişme şansı olmadığından varlığını koruyabilmesi çok zor olacaktı. Bu anlamda 15 Ağustos Atılımı'nı anlamak için Kürdistan üzerinde yürütülen askeri, siyasi, sosyal, kültürel, ekonomik ve zihinsel, her alandaki sistematik operasyonlara bakmak gerekir. Yani Kürt halkının özgürlük sorununu derinden anlamak gerekir. Sorunun mahiyeti anlaşılmalı ki, 15 Ağustos Atılımı da anlaşılabilsin.

Kadın Özgürlük Mücadelemizin başlamasında 15 Ağustos Atılımı belirleyicidir. Egemenliğe, gericiliğe, cinsiyetçiliğe, zulme sıkılan ilk kurşun, yeni bir zihniyetin, yaşamın yolunu açmıştır. Devrime cesaret etmeyi, inanmayı, kararlaşmayı ortaya çıkarmıştır. Devlet, aile, erkek, sistem kültüründen radikal kopuşu sağlamıştır. Verili kadınlık, erkeklik rollerine karşı devrimci bir müdahaleyi başlatmıştır. Geri olan ne varsa kopmak, aşmak, kadın ve erkek olarak devrimcileşmek, özgürleşmek için gerillalaşmak gerektiğini somutlaştırmıştır. Gerilla, kadın-erkek ilişkisinde, toplumsal ilişkilerde yeni proto tipin ifadesidir. Eşit, özgür, adil, yüce, estetize edilmiş toplumsal ilişkilerin modeli olarak bir özgürlük projesidir. Her şeyiyle ideolojik, felsefik, sanatsal olarak alternatif bir yaşam kültürü ve çıkışıdır. Gerçekleşmekte olan bir projedir, aynı zamanda ulaşılması gereken bir ütopyadır.

Kadının gerilla saflarına katılımı efsanevi bir yürüyüştür

Kadının gerilla saflarına katılımı, yönünü dağlara vermesi başlı başına bir devrimdir. Silah kuşanan kadın, aynı zamanda ideoloji kuşanmış kadındır. Bilinç, örgütlülük, eylem kuşanmıştır. Kadınlar için 'Nasıl yaşamalı?' sorusunun cevabı mücadeleyle, emekle, direnişle ortaya konulmuştur. Bu, kadınlar için yeni özgür yaşamın, özgürdemokratik toplumsal ilişkilerin, sevgi ve aşk kanunlarının somutlaşmasıdır. 5 bin yıllık uygarlık sistemine tanrıça dirayetiyle, rolüyle meydan okumadır. Olmazı gerçekleştirmedir. Efsanevi yürüyüştür. Sistemde hep erkek damgalı arayışlar ve yürüyüşlerin ne denli tarihsel olduğundan bahsedilir. Ancak tarihi bir tek böyle ortaya koymak yarımdır, eksiktir. Hakikatin diğer yüzünde kadınların mücadelesi, emeği, bilinci, rolü, direnişi, yaratımları, efsanevi yürüyüşleri vardır. Bu efsane, Kürt kadınlarının öncülüğünde, Kürdistan ve Ortadoğu'da şimdi yaşanmaktadır.

5 bin yıllık esaretin bedelini çok ağır ödeyen kadınlar, 15 Ağustos ile başlayan silahlı direniş mücadelesine bilgece, anlamını çok derinden hissederek, büyük bir sevinçle, heyecanla koşmuşlardır. 'Xwebûn' olabilmenin yolunun özsavunmadan geçtiğini çok çarpıcı kavramışlardır. Ulus-devletin ataerkil kültür, cinsiyetçilik, milliyetçilik, bilimcilik, dincilik politikaları ile tüm idari organları, askeri zor örgütlenmesi, eğitim kurumları, anayasası vb karşısında ancak radikal devrimci bir çıkışla cevap olunabileceğini erkenden fark etmişlerdir. Her bir kadını katılıma iten ciddi tarihsel-toplumsal sebepler vardır. Bu sebeplerin ifadesi, gündelik hayatta karşımıza çıkan, alıştırıldığımız erkek egemen sistemin uygulamalarının hikayesidir. Partiye ilk katılımımızı, ağırlıklı duygusal olarak değerlendiririz. Bu aslında bir gerçeği ifade eder. Katılımımız; haksızlığa, ezilmişliğe, horlanmaya, eşitsizliğe karşı doğru duyguların başkaldırısıdır. Partiye katılmaya iten her bir olayda, her bir nedende bir devrimci öz vardır. Bu nedenlere bilinçle anlam vermemiz bizi güçlendirir. Bu nedenler toplumsal kördüğümlerin yansıması, katılımımız bu düğümün çözümünün adresidir. İlk sınıf, ilk sömürge ulus olan kadının özgürleşme sorunu, elbette öyle kolay çözülemezdi. Önderliğimiz, kadın ve aile sorununun çözümünü, ulus sorununun çözümünü aşan temel bir sorun olarak hep öncelikli ele almıştır. PKK'nin gelişimi, toplumsallaşması da bu şekilde gerçekleşmiştir.

Kadının 15 Ağustos ile birlikte silahlı direniş içerisinde yerini alması, toplumsal dönüşümde de yansımasını bulmuş, kadınlarda güven yaratmış, arayışları hızlandırmıştır. Parti saflarında nicelik ve nitelik olarak kadın katılımlarının artması tamamen bağımsız kadın iradesine dayalı özgünözerk bir örgütlenmeyi gündeme getirmiştir. Bu ihtiyacı tespit eden Önderliğimiz, yaşanan şahadetlere, kahramanlıklara, emeğe, fedakarlığa büyük anlam ve değer biçmiştir. İç-dış gericiliğe karşı herkesi şaşırtan, ezberleri bozan, zihniyet kalıplarını kıran Önderliğimiz, kadın konusunda devrimsel bir şok yaşatarak, toplumu hızlı bir değişime evriltmiştir.

Önder Apo, kadın devrimine yoğunlaştıkça toplumsal devrime de yol aldırmıştır. Kadın Kurtuluş İdeolojisi temelindeki paradigmamız, Demokratik-Ekolojik Kadın Özgürlükçü Paradigma olarak şekillenmiş, Demokratik Konfederalizm olarak projelendirilmiştir. Demokratik ulus anlayışıyla örgütlendirilmiş, eylem çizgisi özsavunma stratejisi, meşru savunma çizgisi olarak pratikleşmiştir. Özet olarak belirtilen bu gelişmelerin her bir yılına dev gelişmeler sığdırılmıştır. Kürdistan dağlarında, özgürlük mekanlarında serpilip boy veren

Kadın Özgürlük Hareketimiz, bugün sistem dışı kadın hareketi olarak Ortadoğu'da büyük bir rol üstlenmiştir.

Kadınların, erkeğin hakimiyet alanı dışına çıkarak kendisini örgütlemesi, kendileri ve her şey hakkında karar sahibi olabilmesi muazzam gelişmelere yol açmıştır. Bu gelişme zemini üzerinden birlik temelinde YAJK (Yekîtiya Azadiya Jinên Kurdistan-1995) örgütlenmesi, ardından ideolojik bir parti şekillenmesi olarak PJKK (Partiya Jinên Karkerên Kurdistan-1999), sonraki parti kongrelerinde PJA (Partiya Jinên Azad) ve PAJK (Partiya Azadiya Jinên Kurdistan) örgütlenmesine gidilmiştir. Meşru savunma gücümüz olarak YJA-Star'ın özerk, özgün bir yapılanma olarak ilan edilmesi, orduda, yani HPG'de her düzeyde kadın-erkek eşitliğinin ifadesidir. Genç kadın örgütlenmemiz, önce gençlik örgütü içinde özgün örgütlenmiş, yakaladığı gelişmelerle birlikte Komalên Jinên Ciwan kimliğiyle özerk örgütlenmeye kavuşmuştur. Tüm bu örgütlenmelerin çatı örgütü olarak KJB (Koma Jinên Bilind-2005), Önderliğin yeni perspektifleri temelinde KJK (Koma Jinên Kurdistan-2013) sistemine evrilmiştir. Demokratik konfederal sistemimiz olan KJK'de meşru savunma gücümüz YJA-Star, sistemimizin ideolojik çizgisi ve öncülüğü PAJK olarak kimlik kazanmıştır. Bugün Kürt Kadın Mücadelesi, Kürdistan'ın dört parçasının özgünlüklerine göre örgütlenmesini çeşitlendirmiş, bu gelişmeleri zemin alarak toplumsal radikal bir mücadele yürütmektedir.

Kadının ideolojik öncülük temelinde askeri örgütlenmesi özgürlük için vazgeçilmezdir

Günümüzde de aciliyetini, yakıcılığını, stratejik önemini koruyan kadın ordulaşmasının anlamı üzerinde durmak gerekir. Nedir bu? Neden gerekli görülmüştür? Bu soruya teorik ve pratik olarak verilmiş cevaplar devrimsel gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Doğruları tekrar tekrar bilincimize kazımak, yaşamsaldır. Kadının gerillalaşması, özsavunmasını sağlaması, ordulaşması her düzeyde kurumlaşması, eşitlik ve özgürlük için vazgeçilmezdir. Kadın olarak kaybettiklerimizi yeniden kazanmak ve eşit-özgür temelde yaşamak için erkeğin en çok hakim olduğu askeri alanda örgütlenmeye ihtiyacımız vardır. Güçlenen kadın, erkek hakimiyetinin de eskisi gibi sürdürülmesini zora koymuştur. Kadının ideolojik öncülük temelinde askeri örgütlenmesi, özgürlük için vazgeçilmezdir. Bu dönem ve koşullara göre değişmez. Bu anlamda ilkeseldir. Kadın karşısında askeri bir orduya sahip egemen erkek, kadını bununla baskı ve tehdit altında tutar. Tüm savaşlarda ganimet olarak görülen, tecavüz edilen, soykırımdan geçirilen kadınlardır. En savunmasız, örgütsüz bırakılan kadını, kadınla birlikte toplumu sömürgeleştirmek böyle sağlanmıştır. Ezilen halklar için de böyledir. Eşitlik ve özgürlük sağlanıncaya kadar askeri örgütlenmeye ihtiyaç vardır. Çünkü eşitsizliğin olduğu ortamlarda karşıt güçlerin olma hali her zaman diğerine karşı kendini güçlü tutmayı zorunlu kılar. Demokrasisi zayıf ülkelerde ordu, toplumda birinci güç olarak başköşededir. Anti-demokratik rejimlerin tek güvencesi ordularıdır. Bugün en ince yöntemlerle devam eden sömürüye, bu denli örgütlenmiş askeri zora karşı alternatif askeri, caydırıcı bir örgütlenmeyi geliştirmek, özsavunmayı sağlamak için gereklidir. Bunun klasik devlet ordularıyla eş tutulamayacağı açıktır. Devlet orduları saldırı, işgal, sömürü amaçlıdır; ezilenlerin ordusu savunma, eşitlik, özgürlüğü getirme amaçlıdır. Kadın ordulaşması eşitlik için temel bir değeri ifade eder. 'Niçin kadın ordulaşması?' sorusunun en yalın, en net cevabı 'en temel eşitlik aracı'dır. Kadın cinsinin kurtuluşu, kadının kendi cins gerçekliği, öz karakteri temelinde ideolojik, siyasal ve askeri anlamdaki örgütlülüğünü sağlamasıyla mümkündür.

Kadın ordulaşması, erkek cinsinin hakimiyetine ve bağımlılığına karşı kendi olma arayışıdır. Geleneksel kadınlık rolüne başkaldırıdır. Erkek egemenliğinin katılığını kırarken, kadının öz gücünü açığa çıkarandır. Özgürlüğü kendine esas almış kadının iradeleşmesidir. Ordulaşma, özgürlük dünyamızı programlaştırma, onu hayata geçirmede iddialı olma aracıdır. Bu nedenle özellikle sistemin kendini en fazla kurumlaştırdığı alanlar olarak siyaset ve askerlik alanında kadının kendi rengini verdiği örgütlemeleri yaratmak gerekli ve hayatidir.

Bu yönüyle 15 Ağustos Hamlesi'nin Kadın Özgürlük Mücadelesi'ne etkisi büyük olmuştur. Bununla bağlantılı Kadın Hareketimizin bütün gelişim aşamalarını değerlendirmekten ziyade Kadın Özgürlük Hareketi'nde ordulaşmaya dayalı kimi aşamaları özetleyerek, dördüncü stratejik mücadele döneminde özsavunmanın önemini ve Kadın Hareketi olarak görevlerimizi ortaya koymak yerinde olacaktır.

Kadının gerillalaşması, özsavunmasını sağlaması, ordulaşması, her düzeyde kurumlaşması, eşitlik ve özgürlük için vazgeçilmezdir. Kadın olarak kaybettiklerimizi yeniden kazanmak ve eşit-özgür temelde yaşamak için erkeğin en çok hakim olduğu askeri alanda örgütlenmeye ihtiyacımız vardır. Güçlenen kadın, erkek hakimiyetinin de eskisi gibi sürdürülmesini zora koymuştur.

Sakine Cansız yoldaşın yaşamı Kadın Hareketi'nin tarihidir

Kadın Hareketi; tarihte Kürt isyanlarında görkemli direnişler gerçekleştiren Perîhanların, Zarîfelerin, Besêlerin duruşunu örgütlülüğe dönüştürmedir. Ulus devletlerin işgal, inkar ve imha siyasetine karşı kadınların güçlü yurtseverlik duyguları, toprağa bağlılığı, köleliği asla kabullenmeyen hisleri, tutumları, karşı koyuşları daima var olmuş, PKK'nin doğuşuyla birlikte bu potansiyel çözüm yoluna kavuşmuştur.

Daha partinin ilk çıkışındaki kadının yer alışı bunun en açık ifadesidir. PKK'nin ilk kuruluş kongresinde yer alan Sakine Cansız yoldaşın tüm yaşamı ve mücadelesi Kürdistan kadın gerçeğinin ve Kürdistan Kadın Hareketi'nin özeti ve tarihidir de. Onun Amed Zindanlarında cunta rejimine karşı direnişi, tüm faşist engellemelere rağmen Kürdistan ve Türkiye kadınlarına ulaşmış, esin kaynağı olmuş, mücadeleye teşvik etmiştir. Partinin ilk dönemlerinde kadınların partiye katılmasında Sakine Cansız yoldaşın duruşu belirleyicidir. Grup dönemindeki kadın arkadaşların eğitiminde, örgütlenmesinde özel bir çaba sahibidir. Daha sonraki süreçlerde de kadın komutası olarak Botan Sahası'nda ve genel öncülük düzeyiyle yer almıştır. Kadın Hareketimizin her gelişim aşamasında belirleyici rol oynamıştır, ilk katıldığı günden şahadetine kadar…

Gerillanın Kürdistan'da sağlam mevzilenmesinde, yaygın örgütlenmesinde, gerilla çizgisinin oturtulmasında, gerillacılığa dayalı halk savunma gücünün oluşumunda, baştan itibaren kadın yoldaşların katılımı, emeği büyüktür. Gerilla mücadelesi geliştikçe toplum üzerindeki etkisi artmış, gerilla saflarında yaşanan kadın şahadetleri de halk üzerinde derin etkiler yaratmıştır. PKK'ye kadının ilgisini arttırmış ve katılımları teşvik etmiştir. Sayıları az olsa da büyük bir heyecanla kendilerini Kürdistan dağlarına ulaştırmışlardır. Türkan Derin (1980), Besê Anuş (1981), Azime Demirtaş (1981), Saime Aşkın (1982), Rahime Kahraman (1983), Hanım Yaverkaya (1985), Adife Sakık (1985), Çiçek Selcan (1985), Sultan Yavuz (1988) arkadaşlar gibi ilk kadın şehitlerimiz, Kürt toplumunda büyük bir etki yaratmış, aynı zamanda kadına karşı olan önyargıları da kırmıştır. Kadının devrime aktif katılımı, rol oynaması PKK 3. Kongresi'nin temel gündemlerinden biri olmuştur.

Kadın ordulaşması, erkek cinsinin hakimiyetine ve bağımlılığına karşı kendi olma arayışıdır. Geleneksel kadınlık rolüne başkaldırıdır. Erkek egemenliğinin katılığını kırarken, kadının öz gücünü açığa çıkarandır. Özgürlüğü kendine esas almış kadının iradeleşmesidir. Ordulaşma, kendi özgürlük dünyamızı programlaştırma, onu hayata geçirmede iddialı olma aracıdır.

PKK 3. Kongresi'ne (1986 Ekim) Komutan Agit arkadaş da katılmak için hazırlık yaparken Gabar'da, 28 Mart'ta şahadete ulaşır. Kongrede gerillacılığa dayalı mücadeleyi yükseltme kadar Önderliğimiz, klasik kadın-erkek şekillenmesi, aile gerçeğini çözümleyerek kadının özgürleşmesini temel bir gündem yapmıştır. 3. Kongre'de gerilla ve kadın özgürlük çizgisine tasfiyeciliği dayatan anlayışlara yanıt, gerilla ve kadın örgütlenmesini büyütmek olmuştur. Kongre'de HRK, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK'ye dönüştürülmüştür. Toplumsal örgütlenme alanı olarak belirlenen ERNK (Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan), aynı zamanda özgün kadın örgütlenmesi için de bir zemin olacaktır. Böylelikle 1987 8 Martı'nda ilk özgün kadın örgütlenmesi olan YJWK (Yektiya Jinên Welatparezên Kurdistan) kurulur. Avrupa'da faaliyet yürüten bir örgütlenme olsa da, artık bu kadın mücadelesi için bir sıçrama noktasıdır. 3. Kongre ile başlayan kadın çözümlemeleri, 1987'de daha da derinleşir. Önderliğin Kürdistan'da kadın ve aile çözümlemeleri ilk kez kitaplaştırılır.

Gerilla saflarındaki kadın yoldaşların, erkek gericiliğine rağmen silahlı mücadele ve direnişte oynadığı rol, kadına dair klasik bakışın ve yaklaşımın değişmesini sağlamıştır. Kadının ön cephelerde, saldırı kollarında, eylem koordinelerinde, komuta ve savaşın tüm birimlerinde gösterdiği etkili performans, yeni doğmakta olan özgür kadın kimliğinin somutlaşmasını sağlamıştır. Her kadın yoldaşın şahadeti toplumu derinden sarsmış, kadına dair cinsiyetçi kodların, kültürün değişmesine yol açmıştır. Türk devleti, ordusu ve işbirlikçi güç dahi bu tutum karşısında sarsılmıştır. Kadın gerilla birlikleri hem toplumun hem de sömürgecilerin kısa sürede dikkatini çekmiştir. Türk devleti özel savaş diliyle anti-propaganda ve karalamaya yönelse de başarılı olamamıştır. Toplumun hafızasında, ruhunda, manevi değerler olarak kadın gerillalar melek, tanrıça star, yol gösteren kutup yıldızı olarak sembolleşmiştir. Kürt isyanlarının direnişinde sembol olan Perîhanlar, Zarîfeler, Besêler artık PKK'deki kadın gerçeğinde yaşamaktadır. Her bir kadın arkadaşı, şahadet gerçeğini kuşkusuz daha derin işleyerek anlamaya ihtiyacımız vardır. Bunu başka bir çalışmanın konusu yapmak gerekir. Görüldüğü gibi ülkeye yönelen ilk gruplarda yerini tereddütsüz alan kadın yoldaşlar, gerillanın Kürdistan'da mevzilenmesinde, gerilla çizgisinin oturtulmasında, örgütlenmenin derinleşip yaygınlaşmasında, halk savunma gücü olarak ordulaşmasında baştan itibaren büyük bir emekle, direnişle, mücadeleyle tarihi değerler yaratmışlardır. 15 Ağustos atılım gerçeğinde böylesine değerler vardır.

1990'larla birlikte gelişen kadın öncülüğü kitleselleşmiş, halk serhildanlarıyla bir patlamaya yol açmıştır. Cizîr'de Binevş Agal yoldaşın serhildan öncülüğü, halk hareketine komuta etmesi, kahramanca şahadeti (1989) Botan halkımız başta olmak üzere tüm Kürdistan toplumunu derinden etkilemiştir.

Yine 1990'larda Zekiye Alkan yoldaşın Amed surlarında bedenini ateşe vererek şahadete ulaşması kadınlara, Kürdistan toplumuna özgürlüğe kalkış çağrısı olmuştur. Önderliğimiz bu eylem için şöyle bir değerlendirme yapar:

"Mazlum nasıl zindanda partiye dayatılan teslimiyete karşı büyük bir eylemse ve şahadetiyle bunun bir zaferi oluyorsa, Zekiye Alkan'ın direnişi de Diyarbakır genelinde dayatılan, bu temelde de bütün Kürdistan'a ve Kürt halkına dayatılmış olan sinmişliği, korkuyu ve çaresizliği gidermek oluyor. En azından onunla bağlantısını kurarak, kendini böyle direniş durumuna taşırmak istiyor."

Gülnaz Karataş-Berîtan yoldaşın 1992'de Xakûrkê'nin Lelîkan cephesinde işbirlikçilere karşı gösterdiği irade, teslimiyete karşı onurlu bir duruşla şahadete ulaşması, Güney Kürdistan halkımız başta olmak üzere dört parça Kürdistan halkını ve kadınlarını etkilemiştir. Berîtan yoldaş kadın komutalaşmasında Azime Demirtaş ve Rahime Kahramanla birlikte semboldür. Önderlik Berîtan arkadaş için şu değerlendirmeleri yapmaktadır:

"Gülnaz Karataş arkadaş, özgürleşme yolunda büyük bir çabaya sahipti. Arkadaşın bana bir raporu vardı. Daha şehit olduğunu duymamıştım ve hep aklımdaydı bu arkadaş. 'Önderliğin çözümlemelerinden yararlanarak bir roman denemesi yapmak istiyorum' diyordu. Bizde hiç kimse şimdiye kadar böyle bir şey söylememişti. Oldukça ilgili bir arkadaştı. Bu arkadaşı görüp tartışsaydım iyi olurdu. Ve sonra şahadet haberi geldi. Çok kahraman bir kız. Rubarok karakol eylemine takım komutanı düzeyinde katılmış, yaralanmış. Yaralı olduğu halde Güney Savaşı cephesinde en önde yer almıştır. Daha sonra etrafını sarmışlar. İşbirlikçi hain güçler, 'Teslim ol sana bir şey yapmayacağız' demişler. Fakat arkadaşın tavrı 'Siz düşmanla işbirliği yaptınız, hainsiniz, size teslim olmam'dır. Tabii bizi, Parti Önderliğini de slogan düzeyinde haykırarak kendini uçuruma atıyor. Anlamlı ve cesur bir eylemdir. Anlamakta kararlı olan ve bunun için her türlü kahramanca direnişi sergileyecek duruşlar da çıkıyor. Tabii değer vermek gerekiyor. Anısına iyi karşılık vermek gerekecek. Öyle basite alınacak kişilikler, tavırlar değildir. Arkadaşlar da, 'Biz bağlıyız, işte adını tabura vereceğiz' diyorlar. Mesele adını tabura vermekle, nasıl direndiğini söylemekle hal olmuyor. Mesele takip ettiği tutumu yaşatmaktır. Zaten bu sonuçları da ortaya çıkaran tutumun kendisidir. Tabii biz onu esas alacağız."

Gerillaya dayatılan teslimiyete, hain işbirlikçi çizgiye karşı onurlu direnişin bayrağını yükselten Berîtan yoldaş, 25 Ekim 1992'de, genel Güney Savaşı'nda 144 arkadaşı ile birlikte şahadete ulaşmıştır. Önderliğimizin söylediği gibi Berîtan yoldaşın fedai direnişini, Kadın Özgürlük Mücadelesi ve örgütlenmesini yeni bir aşamaya vardırarak yanıt vermiştir. Kadın ordulaşması ilanı böyle bir mirasa cevap temelinde gelişmiştir. Önderlik 1993'te bir bildiri yayımlayarak tüm saha komutanlıklarına ulaştırıp Kadın Hareketi ve PKK için yeni bir stratejik dönem başlatmıştır.

'Kadının özgürleşmesi, kadının ordulaşması, savaşması gerekiyor'

Bildiri özet olarak şöyledir:

"Biz tarihi bir çalışma olarak kadın kurtuluş ordulaşmasına yönelmeliyiz. Kadın Kurtuluş Ordusu, özgürlük savaşı yerinde bir adımdır. Madem binlercesi bir araya gelmiştir, bu potansiyel bir ordu gücüdür. Savaş istiyorlar, silahlıdırlar, o halde bu bir ordu içeriğinde ele alınmalıdır. Şimdi erkek yapı içinde de ordulaştırılabilir. Bunun üzerinde tartışılmıştır ve bazı sakıncaları olduğu da ortaya çıkmıştır. Hem tarihi hem toplumsal açıdan bunun yetmeyeceği giderek anlaşılıyor. Tarihten ve toplumdan kaynaklanan kadının özgün sorunları var. Kişilik, kimlik sorunları var, tıpkı Kürdistan halkı gibi. Öz güce öz kimliğe ihtiyacı var, tıpkı halkımız gibi. Cesarete, çözümlemeye, örgütlenmeye ihtiyacı var, yine tıpkı halkımız gibi. Bir kadın milletinden veya cins olarak örgütlemede ve savaşımda biraz da özerk veya özgün yaklaşmaya zorluyor.

Şüphesiz daha sayılacak birçok nedenden ötürü biz diyoruz ki; kadınların özgün bir ordulaşmasına gitmeliyiz. Hiç şüphesiz erkek yapısıyla ilişkileri olacak, eşgüdüm olacak, bu konuda bir eşgüdüm komitesi veya biz buna 'Eşitlik ve Özgürlük Komitesi' de diyebiliriz. Gerekli oldukça her düzeyde böyle komitelere başvurulabilir. Yani kadınla erkek yapısının örgütlemede birleştiği nokta, eşitlik ve özgürlük komiteleridir. Bunlar aralarındaki dayanışmayı, eşgüdümü, birbiriyle alış-verişleri sürdürme; örgütlü sürdürüyorlar dikkat ederseniz. Komitedir, özgürcedirler, eşitçedirler. Dolayısıyla tartışmaları, kararları karşılıklıdır ve anlamlıdır. Bunun dışındaki genel kitle kendi ordusu içinde olmalı. Yani her kadının her erkeğin rastgele ilişki yerine örgüt kanalından geçen ilişki ve örgüt kanalını yani eşitlik ve özgürlük komitesinin kararına göre bir ilişki tarzı genel yapı arasında geliştirilebileceği gibi en üst düzeyde de geliştirilebilir.

Gerektiğinde ortak bir saldırı eylemi, ortak bir manevra, ortak bir eğitim de olabilir. Ama kendi özgünlükleri ve ordulaşmaları vardır ve bir de tartışılarak kararlaştırılıyor. Eğitime nasıl katılmalılar, savaşa nasıl katılmalılar, kendi birlikleri vardır, örgütlüdürler. Her kadın biraz da kendi örgütü içindedir, cephede de öyledir, orduda da öyledir. Kadın örgütlenmesi bu anlamda sadece bir genel örgütlenme değil, kendi özgün koşullarından ötürü bir kadın örgütlenmesidir. Kadın birlikleri olacak, bu kadın mangasından tutalım kadın taburu, alayına kadar gidebilir. Onların komutanlıkları yine kadınlardan olacak ve ihtiyaca göre çeşitli birimleri kendileri yaratabilir. Neden bunlar önemli? Çünkü çok iyi biliyoruz ki, ezilen bir cins veya ezilen bir halk örgütlenmeden aslında ezildiğine cevap veremez, kişilik kazanamaz. Bazıları diyebilir, 'Aramızda zaten fazla baskı, eşitsizlik yok!' Bu belki bazı kişiler için doğru olabilir, birçok arkadaş için de doğru olabilir ama toplumun genelini düşünmek zorundayız. Erkek egemenliğinin sıradan savaşçıdan tutalım en üst düzeydeki komutana kadar dalga dalga yansıdığını görmek zorundayız. Dolayısıyla güç erkekte ise, yetki erkekte ise erkek egemenliğinin doğal sonuçları eşitsizlik ve baskı biçiminde yansıyacaktır. Bunu önlemek açısından kadın gücünün özgürleşmesi, kadın gücünün bunun için ordulaşması, savaşması gerekiyor. Yani silahı olacak, yetkisi olacak, sorumluluğu olacak ve bununla tartışacak, kendisini kararlaştıracak, savaşacak ve özgürlüğü elde edecektir. Bu doğaldır ve kaçınılmazdır da. Nasıl ki biz halk olarak öz gücümüze dayanarak kazanmak zorundaysak, bir anlamda kadın da öz gücüne dayanarak kazanacaktır.

Buna bir açıklık daha getirmek istiyorum: Denilebilir ki kadınsız erkeksiz veya bunların birlikteliği olmadan sosyal yaşam olmaz! Doğru. Aile olmadan yaşam olmaz, doğru. Duygular olmadan yaşam fazla anlamlı olmaz, doğru. Bu konuda özgürlük var aslında ama tarihi koşulları ve bir de savaş koşullarını düşünmek zorundayız. Bütün bunları elde etmek için daha yüce duygular, daha eşitlikler, daha fazla özgürlükler güce bağlı, ordulaşmaya bağlı. İyi niyete bakılırsa bir kocanın bile ne kadar despot olduğu ve hemen hemen bütün kocaların bir despot olduğu, kadının da çok kadınsı, yaramaz bir varlık olduğu ortaya çıkmıştır. İlişkilerin eşit ve özgür olmadığı, duyguların yüce olmadığı, hele hele aşkların hiç olmadığı biliniyor. Olanların da rezalet olduğu, ihanet olduğu, yaygın biçimde yaşananın bu olduğu bellidir. Bu konuları biz çözümlemişiz, fazla açmak istemiyoruz. Bazı kadınlar veya bazı erkek arkadaşlar diyebilir ki, 'Bu aşırı şematik bir yaklaşımdır.' Belki de biraz böyle olabilir ama tarihi toplumsal açıdan biz bir ihtiyacı gidermek istiyoruz. Belki bu geçici olabilir, bazı yönleri ile kalıcı da olabilir. Bir kadın kurtuluşu, dolayısıyla ordulaşması basit bir mesele değil; köklü eşitlik, özgürlük sorunları ile karşı karşıyayız. Diğer devrimler bunu yapmadı diye bizim de yapmamamız anlamına gelmez. Diğer devrimler bunu planlamadı diye, erkeğe bağlı yürüttüler diye bizim de öyle yapmamız anlamına gelmez. Daha fazla düşünce gerektirebilir, tartışma gerektirebilir, daha fazla özgür çaba gerektirebilir. Devrimciler de zaten bunun için vardır.

Dolayısıyla kadın kitlemizin yoğun yaklaşımından kadın ordusunun teknik meselesinden tutalım en yüce bir karar organına kadar hepsine kadın yaklaşımı nasıl olmalı, erkek yaklaşımı nasıl olmalı? Kaybedilen, kazanılan nasıl olacak; güçle, savaşla, yoldaşlıkla nasıl olacak? Bütün bunlar tartışma ve ordulaşma gerektirir ve biraz da çaba, düşünce gerektirir. Bu görevlerden kaçılarak özgürlük olmaz. Bu konuda herkes üzerine düşeni özveriyle yapmadan kadın özgürlüğü hiç olmaz. Kadın kişiliği, kimliği hiç olmaz; duygusallığı, eşliği, dostluğu, aşkı hiç olmaz.

Çözümlemelerle açıklık getirmek istiyoruz. Sanıyorum hemen hepiniz buna ihtiyaç da duyuyorsunuz. Biz ana hatlarıyla çerçeveyi çiziyoruz. Sizler hiç şüphesiz bu tartışmayı daha da geliştirebilirsiniz. Günlük gerilla görevlerinize, cephe çalışmalarınıza zarar vermeksizin tam tersine ona daha da güç verecek, savaşa daha fazla cesaret, fedakarlık verecek, savaşa kadını daha fazla çekecek, daha cesur ve üretken kılacak, sonuç alıcı başarıların sahibi kılacak tutuma itmek için bunlar yapılıyor. Yoksa kargaşalığa, geriliğe, lafazanlığa getirmek için değil. Bu yapılırsa suçtur. diliniz vardır dilinizle, beyniniz vardır beyninizle her türlü yaklaşımın özgür sahibi olmayı bileceksiniz. Erkekten ne istiyorsunuz, kendinizden ne istiyorsunuz, toplumdan ne istiyorsunuz, hatta insanlıktan ne istiyorsunuz? Onun çözüm gücü kendiniz olacaksınız. Bizden yoldaşça destek, dayanışma, partinin ilkelerine bağlılık sonuna kadar var. Önderlik bu konuda sonuna kadar görevlerine sahiptir.

Dolayısıyla daha özgün, daha sonuç alıcı bir çalışmanın içindesiniz. Ulusal Kurtuluş Savaşı ne kadar ilerlemişse sizin kurtuluş savaşınız da o kadar ilerlemiştir. Biz şuna bağlı kaldık: Kadının özgürleştiği düzey kadar toplumun özgürleşmesi, bireyin özgürleşmesi, ulusun özgürleşmesi ve ülkenin kurtuluşu. Daha fazlası size düşer, daha ileri adımların sahibi olmak size düşer. Cesur davranın, bu bir utangaçlık, bir duygusallık meselesi değildir. Her şeyi öncelikle kendinize layık görmelisiniz, kendinize güvenmelisiniz. Ben inanıyorum istediğiniz kadar tartışma doğrudur, istediğiniz kadar kararlaşma, güç sahibi olma doğrudur, hatta gereklidir de. Toplumsal gelenekler, tarih bu ko-

Güç erkekte ise, yetki erkekte ise erkek egemenliğinin doğal sonuçları eşitsizlik ve baskı biçiminde yansıyacaktır. Bunu önlemek açısından kadın gücünün özgürleşmesi, kadın gücünün bunun için ordulaşması, savaşması gerekiyor. Yani silahı olacak, yetkisi olacak, sorumluluğu olacak ve bununla tartışacak, kendisini kararlaştıracak, savaşacak ve özgürlüğü elde edecektir.

laşması, bunun için tartışması ve giderek kendini karar ve örgütlülük düzenine çekmesi gerekiyor. Bu, biçim değişikliğine yol açacaktır. Gerillada kadın ordulaşmasına çok çeşitli düzeylerde başlanabilir. Manga düzeyinden tabur düzeyine kadar ve gücü arttıkça da ihtiyaca göre bu biçimler geliştirilebilir. Komutanlıkları, yönetimleri oluşturulur en üstten en aşağıya kadar. Tüm bunlar öncelikle kendi içinde bir özgürleştirmeyi yaşayacaklar. Kadın kimdir, nerden gelmiştir, kadın kişi nasıl oluşmuştur, kölelik nedir, düşkünlük nedir, düşürülmüşlük nedir, tarihi toplumsal bağlar nasıldır? Kadın nasıl yitirildi, nasıl kazanılır, örgütle nasıl kazanılır, eylemle nasıl kazanılır? Duygusallıktan bahsedilir; duygu nedir, doğru duygu nedir, düşkünlük nedir? Aileden bahsedilir; aile nedir, doğru aile nedir? Erkek ilişkilerinden bahsedilir; doğru erkek ilişkisi nedir, eşit ilişki nedir, özgür ilişki nedir, kabul edilmesi gereken doğru yaklaşım, doğru duygular nedir, reddedilmesi gerekenler nelerdir? Yüzlerce soru daha geliştirilebilir. Tekrar söyleyeyim, yanlış da anlaşılmasın; doğru cinsel yaklaşımdan, cinsiyet yaklaşımından, bayağı cinsellik yaklaşımından tutalım da, en büyük bir aşk yaklaşımına kadar, yine orduya Kadın erkek ayrımı yapılmadan karşı durulur ve fırsat verilmez. Bu anlamda zaten ortak komiteler, ortak tartışmalar her düzeyde yapılıyor. Görülüyor ki tüm kadın yoldaşlar ve savaşçılar, kendi örgütleşmenizi, ordulaşmanızı, görev, sorumluluk ve yetkilerinizi netleştirmeye karşı karşıyasınız. Biz sizi erkek egemenlikli yaklaşımlar karşısında olduğu gibi bırakmak istemiyoruz. Daha fazla istediğiniz eşitlik ve özgürlüğe gerçekçi ve öz kimliğinize, öz gücünüze, öz ordunuza kavuşarak yürümeniz gerektiğini vurguluyoruz. Düşünmesi gereken sizsiniz, ordulaşması gereken sizsiniz, karar sahibi olması gereken sizsiniz. Tekrar vurguluyorum; her konuda kendinize, bedeninize, ruhunuza, bilincinize nasıl özgürce yaklaşmak istiyorsanız, onun özgür tartışması, özgür kararlaştırması sizindir. Ve silahlarınız da yanı başınızdadır. O açıdan, 'Beni yanılttılar, bizi bastırdılar' diyemezsiniz. Çünkü parti size bu konuda silah vermiştir, örgüt silahı var, askeri silah var, her şey var. Kullanmak sizin görevinizdir. O açıdan şimdiye kadar yapıldığı gibi, 'Şu bana şöyle yaklaştı, şu şöyle duygusallık, şu şöyle kölelik dayattı, şu şöyle benimle oynadı' diyemezsiniz. En doğrusunu siz dayatacaksınız. Silah vardır, silahla gerekirse

nuda tersine söylüyorsa bence suç biraz da bu baskıcı tarihindir. Bu sınıflı, kirli toplumundur. Kadın cinsinin eşit ve özgür yaklaşımları, topluma girişi girmemesinden daha değerlidir. Savaşa giriş, girmemesinden daha değerlidir. Dolayısıyla görevlerinize sahip çıkacağınıza ve oldukça ileri gelişmelere yol açacağınıza, kendi kaderinizi özgürce tayin edeceğinize, bunu savaş gerçeğimize, ordu gerçeğimize, parti gerçeğimize zarar verme, onu zora sokma şurada kalsın tam tersine olabildiğine güç verme, hatta ona öncülük düzeyinde, önder kişilikler düzeyinde açıklık getirme, önderlik etme ve böylece gerçek bir öncüye yaraşır bir tavırla sahip çıkmaya çaba göstereceksiniz. Bu temelde kendinize kazanacaksınız, savaşı parti öncülüğünde kazanacaksınız, giderek toplumdaki ve ulusal kurtuluştaki yerinizi kazanacaksınız."

01.11.1993
Önder Abdullah Öcalan

Ronahî ve Bêrîvan'ın eylemleri Kürt halkına eylem çağrısıdır

Bu talimat ardından hiçbir engele takılmadan, hiçbir zorlanma yaşamadan ordulaşma deneyimine geçilmiştir, diyemeyiz. Tersine büyük bir çaba ve

Başarının yolu, Önderlikle bütünleşmenin yolu, bu soylu mücadelenin öncüsü, militanı olmanın yolu ilkeli olmaktan geçer. Partileşmede örgütlü duruş, örgütlü katılım denilen husus ilkelere göre yaşamak, konuşmak, davranmaktır. Kadın ve erkek yoldaşlarla parti ilişkisini devinimci, değiştirici, devrimci bir karakterde kurmaktır. Kadın özgürlük ölçülerini yaşamsallaştırmaktır.

mücadele verilmiştir. Bunun zorlukları kadar ortaya çıkan gelişmeler, kazanımlar 'Kadın Tarihi' dersinde işlenmektedir. Tüm Bakurê Kurdistan kırsalında kadın bölükleri, birlikleri tüm gerici, engelleyici yaklaşımlara rağmen örgütlenmiş ve ayrı üslenmiştir. Kadının kendi gücünü görmesi ve öz iradesine dayalı yaşaması açısından önemli bir aşamayı ifade eder. Erkeğin hakimiyetinden çıkışın ilk ve en radikal adımıdır. Ordulaşma, kadının kendisine güvenini geliştirmiş, erkeğe bağımlılığını kırmış ve erkeği de dönüşüme zorlamaktadır. Bu proje öyle kolay hayata geçmemiştir. Bizzat Önderliğin birebir takibi, ilkesel tutumu, emeği, kadın yoldaşların ısrarlı, iddialı katılımı ve eşsiz emeğiyle bu proje başarıyla gerçekleşmiştir. Yani büyük bir mücadeleyle yaratılmıştır. Avrupa sahasında da ciddi bir kadın örgütlenmesi gelişmiştir. Kısa sürede kitleselleşmiştir. 1994 yılında dayatılan topyekûn savaş, tasfiyeye karşı Avrupa'dan Ronahî (Bedriye Taş), Bêrîvan (Nilgün Yıldırım) arkadaşlar öncülüğünde çetin bir mücadele sürecinin startı verilmiştir. Ronahî ve Bêrîvan arkadaşlar Almanya'da Newroz gecesi bedenini ateşe vererek kadınları ve Kürt halkını, özelde Avrupa'daki halkımızı eyleme çağırmışlarıdır. Ve mektuplarında şöyle seslenmişlerdir:

"Yüce Kahraman Halkımıza!

Newroz'unuzu candan kutlarken, hedefimiz olan insani bir yaşam için sizlerin daha çok direnmeniz gerekir. Özellikle Avrupa'daki halkımızın, Parti Önderliğimizin de belirttiği gibi, devrimi Kürdistan'a taşırmaları vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Bu temelde kadınlarımıza da böylesi büyük görevler düştüğünden dolayı ayakta durabilmeli, bunu Parti Önderliğimizin de yol göstericiliği ile becerebilmelidirler. Sizlere, yüce halkımıza içten inanıyoruz ve güvenimiz sonsuzdur"

Önderlik, arkadaşlara yönelik şu değerlendirmede bulunmaktadır: "Özellikle bizim istediğimiz militan tipi olmaya büyük özen gösterdikleri gibi buna layıkıyla karşılık verilmemesinin hayretleri içerisinde kalan arkadaşlar oluyorlar. Yani bu arkadaşlarımızın yaşam özelliklerinden biri de sahte olmamaları, Avrupa'nın o düşürülmüş ve düşürülmeye elverişli ortamı kadar yaşamını oradaki zeminde kolayca yitirenlere rağmen kendilerini böyle diri tutmaları, çözümlemelerden güç alarak kendilerini böyle militanlaştırmaya çok açık hale getirmeleri oluyor. Bu tutum gerçekten de örnek düzeyinde. Benim bir raporda gördüğüm biraz buydu. Ben birçok şehidin raporunda da buna benzer şeyler gördüm. Aslında bunların da bu çapta yoldaşlar olduğu anlaşılıyordu. Burada önemli olan sadelik, özlü olma ve bu yönleriyle sahteliğe fırsat vermemedir. Bu kişilikleri bu anlamıyla kesin bilmek gerekiyor."

Kadın örgütlenmesi YAJK ile önemli bir aşamaya ulaşmıştır

Artık ordulaşan kadın gücüne, şahadetlere, gelişen serhildanlara, toplumsal taleplere ve mücadele ihtiyaçlarına daha yeterli cevap olabilmek için örgütlenmeyi üst bir aşamaya sıçratmak gerekiyordu. YAJK'ın oluşumuna bu esaslar üzerinden gidildi.

Önderlik YAJK için üç temel ilke belirlemişti: Bunlardan birincisi yurtseverliktir. Toprağını, vatanını her şeyin üstünde tutmaktır. Herkes vatandan vazgeçer, herkes yurtseverlik ilkesinden vazgeçer ama YAJK vazgeçemez. İkincisi, savaştır. YAJK, savaş gerçekliğinin vazgeçilmez bir ögesidir. Duyguda veya düşüncede askerlik yani savaş YAJK'ın en temel ilkelerinden birisidir. Bu sadece askeri anlamda değil, özellikle parti içi savaş, örgüt savaşımına ve özgür yaşamın tüm gereklerine sahip çıkmaktır. Yani YAJK, böylesine bir savaş ve mücadele planıdır. Üçüncüsü, YAJK parti gücüdür. Yani en örgütlü güç olarak değerlendirilmesi gerekiyor. Parti ilkesine herkesten daha fazla bağlı olması gereken bir güçtür. Çünkü kadın ancak örgütle vardır. Örgüt olmadan tek bir özgür kadının olamayacağı açıktır. Bundan sonraki örgütlenme biçimimiz esasta bu ilkeler üzerinden programlaşmıştır. Bu nedenle YAJK deneyimi ve aşaması Kadın Özgürlük Mücadelemizde çok belirleyicidir.

Bu gelişmelerin devamı olarak 1995'te partiye katılan Zîlan (Zeynep Kınacı) yoldaş, 30 Haziran 1996'da Dersim'de fedai eylem gerçekleştirerek yeni bir tarih yazmıştır. 'Önderliksiz yaşam asla olmaz' kararlılığıyla, 6 Mayıs 1996'da, Şam'da, Önderliğimize yönelik gerçekleşen suikast girişiminin ne anlama geldiğini en derinden hisseden, anlayan biri olmuş, aslında daha sonra 1998'de daha farklı bir seyir izleyen komplo sürecini de daha o zamandan görmüştür.

Zîlan yoldaş; komplocuların zayıf, partileşmemiş kişiliklerden, pratiklerden yararlandığını idrak etmiş; Zeki (Şemdin Sakık) unsurunda olduğu gibi gerilla savaşında sapma yaratan, özgür yaşam projesini yozlaştıran tasfiyeciliğin esasta Önderlik çizgisine bir saldırı olduğunu tespit etmiştir. Diğer taraftan KDP'nin kendisini yatırdığı ihaneti ve bu ihanetin tehdit gücünü anlayabilmiştir. Bu kavrayış gücüyle ihanet, tasfiye, içten çizgiyle oynama gibi ideolojik, siyasi, askeri saldırıları boşa çıkarmayı amaç edinmiş, Önderlik etrafında kenetlenerek, bir militan olarak hem tüm gerilla güçlerine hem de halka mücadele yolunu göstermiştir.

"Zîlan bizim için bir semboldür, anısı bir emirdir"

Bunun için Zîlan yoldaşın gerçekleştirdiği eylem sadece kusursuz, iyi planlanmış askeri bir eylem değildir. Böyle bir eylemin başarısı bile başlı başına şu gerçeği önümüze serer: Başarı için tam odaklanma, kenetlenme, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünme, planlama ve gerçekleştirme ancak yüzde yüz düşüncesiyle, kalbiyle, tüm iradi ve fiziki varlığıyla kendisini partiye yatırmış bir kişilikle gerçekleştirebilir. Önderlik Zîlan arkadaş için şu değerlendirmeleri yapmaktadır:

"Zîlan kişiliği; savaşın, örgütlülüğün, özgürlüğün, büyük yaşam tutkularının ve aşkın kişiliğidir. Bu çok nettir, bundan vazgeçilmez. Ne anlamamaya ne de gereklerini yapmamaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Şunu her zaman söyledik; Zîlan tarzı, yaşam-sevgi anlayışıyla, savaş kişiliğiyle, cesaretiyle bizim için bir komutadır. O bizim için gerçek bir önderdir. Bu, kadında gerçekleştiğine göre değerlidir.

Bu, yıllardan beri düşürülen kadının, İştar'dan Zîlan'a kadar gelen sürecin tersine çevrilmesi, yani yücelmeye doğru dönüşmesi demektir. Bu da Ortadoğu halklarının gerçek bir özgürlük baharı demektir. Zafer çizgisi de Zîlanlarda temsilini bulmuş ve büyük özgür kadın patlamasına, onun kahraman militanlarına yol açmıştır. Zîlan bizim için bir semboldür, anısı bir emirdir, gereklerini her zaman ve her yerde yerine getireceğiz. Bu ciddi bir yaklaşımdır. Bu çizginin ideolojik, politik, örgütsel boyutları çarpıcıdır. Zîlan, aslında eylemiyle sadece karşısındaki düşmanı, emperyalizmi ve her tür geriliği mahkûm etmedi; daha çok kadına dayatılan, onun iğne ucu kadar basit yaşama bağlanan, onun büyük özgür yaşam tutkusunu yok eden ve büyük eylemli olmasının önündeki her şeye büyük bir başkaldırıydı, bunu bizzat vasiyetiyle dile getirmiştir."

Zîlan yoldaş, kadın yoldaşlarına mektubunda ise şöyle seslenmektedir:

"Kadın özgürlük şehitlerimiz ve büyük direnişçilerimizin izinde yürümek, onların mirasına doğru bir şekilde sahip çıkmak çok şerefli bir duygudur. Bu şerefli görevin sahibi olacağım için kendimi şanslı görüyorum. Bin bir türlü sıkıntıya ve zorluğa katlanarak fedakârlık gösteren, emek ve çabanın sahibi olan, Kürdistan dağlarında özgürlük mücadelesi veren bütün kadın savaşçılarımızı, partimiz PKK'ye ve başta Başkan Apo'nun çabalarına bu temelde daha fazla örgütleyerek, güçlenerek söz ve iradenin sahibi olarak, bunun zeminini yaratmak için de anlamlaşarak cevap vereceğine ve özgür yarınları kendi elleriyle yaratacaklarına olan inancımla selamlıyorum."

Zîlan yoldaşın tarihsel çıkışı şunu açıkça göstermiştir. Başarının yolu, Önderlikle bütünleşmenin yolu, bu soylu mücadelenin öncüsü, militanı olmanın yolu ilkeli olmaktan geçer. Örgüt ilkeler üzerinden şekillenir. Partileşmede örgütlü duruş, örgütlü katılım denilen husus ilkelere göre yaşamak, konuşmak, davranmaktır. Kadın ve erkek yoldaşlarla parti ilişkisini devinimci, değiştirici, devrimci bir karakterde kurmaktır. Kadın özgürlük ölçülerini yaşamsallaştırmaktır. Buna göre yaşayan, katılan her arkadaş zaten eyleminde de, örgütsel yaşamında da başarılı olur, sevilir, saygı duyulur. Sevginin, saygının kendine ve yoldaşlarına sonsuz bir emek vermekten geçtiğini bilmek gereklidir.

Zîlan yoldaş yaşamı ve eylemiyle bir manifestodur

Bu anlamda Zîlan yoldaş yaşamı ve eylemiyle bir manifestodur, özgürlüğe çağrıdır, Önderliği doğru anlamanın ve uygulamanın yalın ifadesidir. Yüceleşme yolundaki kadınların tanrıçalaşma sembolüdür. Bir başlangıç ve ilkedir. Neyi arıyorsak, neye ihtiyaç duyuyorsak yalın Zîlan gerçeğinde vardır. Yeter ki doğru okuyalım ve anlama gücünü gösterelim. Özgür kadın yaratılmıştır. İdeolojisiyle, felsefesiyle, mücadele programıyla, örgütüyle, araçlarıyla yaratılmıştır. Bunların hiçbiri soyut değil, oldukça somuttur. Mücadeleye katılan, özgürleşmeye göz diken her kadın ve erkeğin kendisine ilham alacağı, ulaşmaya çalışacağı katılım düzeyi Zîlan yoldaşta somutlaşmıştır. Yaşam kaynaklarımız, öncülerimiz ve kılavuzumuz olan tüm devrim şehitlerimizi bilince çıkarmak, bağlılıklarımızı yenilemek hiç kuşkusuz şehitlerimize verdiğimiz söz temelinde gelişmek durumundadır. Bu anlamda şehitlerimizi anmak, 'Onları' yaşamak ve yaşatmak, onların takipçisi olmak için nasıl bir çaba içinde olduğumuza bağlıdır. Bunun için özeleştirimizi doğru ortaya koyabilmek önemlidir.

Tüm şahadetlere en yüksek değer ve anlam biçen Önder Apo, her bir şahadeti iliklerine kadar hissederek, doğru bağlılığa cevap olma arayışını sürdürerek mücadeleyi bugüne kadar getirdi. Her bir özgürlük şehidimizin anısına sahip çıkmak için yoğun bir mücadele yürüttü ve emek verdi. Önder Apo, Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin ilanına bu temelde gitti. Önder Apo, yurtseverlik, özgür düşünce ve irade, örgütlenme, mücadele, estetik ve güzellik başlıklarında Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin ilkelerini 8 Mart 1998'de ilan ederek Berîtanlardan Zîlanlara şekillenen Kadın Özgürlük Mücadelesi'ni taçlandırdı. Ordulaşmaya dayalı kadın örgütlenmemizi, kadın partisinin kuruluşuyla cevaplandırdı.

"Beynimi, yüreğimi ve bedenimi 8 Mart'tan 21 Mart'a ateşten bir köprü yapmak istiyorum"

Zîlan yoldaşın eylemi ve Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin etkisiyle önemli bir çıkışı da 1998'de Sema Yüce yoldaş

Kadın ordulaşmasında, partileşmesinde dağlar sadece bir mecburi üslenme alanı değildir. Özgürlük mekanlarıdır. Kürdistan parçalarında yerel askeri örgütlenmelerimiz olsa bile ana kurumlaşma ve örgütlenme olarak YJA-Star vazgeçilmezdir. Yaşamakta olduğumuz dördüncü stratejik mücadele döneminin başarı garantisi YJA-Star'dır.

gerçekleştirmiştir. 1998 8 Mart'ında bedenini ateşe veren Sema Yüce yoldaş mektubunda şunları ifade etmektedir:

"…Beynimi, yüreğimi ve bedenimi 8 Mart'tan 21 Mart'a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum. Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın ve diğer tüm şehitlerimizin iyi bir öğrencisi olabilmek için Zekiye gibi yanmak, Rahşan gibi Newrozlaşmak istiyorum. Diğer Newrozlaşan Bêrîvan, Ronahî, Mirza Mehmet, Eser yoldaşların izinde kararlıca yürümek istiyorum. Kadının yaşam gücünün, zafer gücünün olduğuna, kadının da yoldaş olabileceğine olan inancımı soylu bir eylemle taçlandırmak istemenin nedeni, soyluluğu bilinen tüm tanımlarından arındırarak büyük insanın erdemi olduğunu haykırmak isteğimdir. Öğrencisi olmaya çalıştığım şehitlerimizin eylemleri üzerinde çok düşündüm. Her gün, her an devrim ateşinde yürüyerek yanmayı, bunun sırrını kavramayı çok istedim. Başkanım, Başkan Apo'nun öğretisi ve Zîlan yoldaşın vasiyeti bizlere yürümemiz gereken yolu göstermiştir. Bize düşen görev anlamak, kavramak ve uygulamaktır. Bunun yolu günlük Parti içi sınıf mücadelesini yürütmek, kadın savaşçılar olarak bu mücadelenin öznesi haline gelmektir."

Fikri Baygeldi: Eylemim, bilincine vardığım şeyi hayata geçirmektir

Sema Yüce'nin bu eyleminin ardından aynı cezaevinde tutsak bulunan Fikri Baygeldi yoldaş da benzer biçimde bir eylem gerçekleştirmiştir. Ve mektubunda şöyle demektedir:

"Gerçekleştireceğim eylem, bilincine vardığım şeyi hayata geçirmektir. Önderliğe ve kahraman şehitlerimize layık olmanın yolunun da burandan geçtiğine inanıyorum. Bu eylemimle Sema yoldaşın eylemini daha da görkemli kılacağım ve düşmanın beyninde bir B-7 roketinin patladığı gibi patlayacağım"

Önderlik, Fikri Baygeldi arkadaşın eylemi için şunları söylemektedir:

"Buradaki fark ve derinlik var olan bazı eksiklikleri tamamlamasıdır. Erkek kişiliğindeki eksikliği, hem de çok çözümlediğimiz Amed kişiliği temelinde böyle kahramanlık eylemiyle tamamlamayı hem düşünmesi hem de onu muazzam hazırlıkla pratikleştirmesi gerçekten destansıdır. Bir de eylemiyle komutanlaşan Kürt kadınının sade bir askeri olmaktan bahsediyor. Şimdi burada anlam derinliği var. Büyüklük buradadır. Bu arkadaşımızın çok okuduğunu ve bu eylemi için yıllarca düşündüğünü bir yazıdan biliyoruz. Öyle hemen bir günde hisse kapılarak eyleme geçmemiş. Hayli farklı biri ve daha çok da bizim çözmeye çalıştığımız insan olmayı bilmiş. Eminim ki yaşasaydı bu büyük irade, büyük düşünce gücüyle en sevilen bir yoldaş olacaktı. Eğer halen etkilenmiyorsanız, bizim gerçeğimize yaklaşmanız saygısızlık olur. Eğer söz konusu olan Zîlan kişiliğiyle ve onun en güçlü ardılı Sema Yüce, kısmen de Fikri Baygeldi yoldaşsa, daha özgü olanı dile getirmekte gereklilik vardır. Genel ilkeye bu yoldaşların bağlılığı tartışmasızdır ve yüce değerde, yüce kuvvette, cesarette, fedakarlıktadır."

Zîlanlar, Semalar gibi birçok değerli öncü kadın yoldaşımız hem örgütlenmemizin hem mücadelemizin büyümesinde kilometre taşı olmuştur. Bunlardan Ozan Mizgîn (Gurbet Aydın), Şîlan Kobanê, Gurbettelli Ersöz, Yıldız Durmuş, Meryem, Viyan Soran, Zîlan Papule, Şirîn Elemholî, Nuda Wan, Arîn Mîrkan, Slava, yine enternasyonalist Ronahî (Andrea Wolf), Hêlîn Çerkez, Sewra Arap, Zeynep Erdem (Türk), Canda Türk ve daha nice arkadaş kadın devrimimizde birer semboldürler. Yine Çiçek Gabar, Dîlan Bingöl, Şervîn Dêrik, Sosin Gabar, Erîvan, Gülbahar, Nujîn Şırnak, Gulan, Binevş Êzidî, Sorxwîn, Rojîn Gevda ve daha birçok arkadaş, kadın ordulaşmasının örgütlenmesinde, ciddi bir gelişim kaydetmesinde, askeri komuta kişiliğinin somutlaşmasında birer öncüdür.

Silahı doğru ve yerinde kullanmak için parti kişiliği gerekir

Tekrar da olsa şunu belirtmek gerekir: Hiçbir silah örgütsüz ve ideolojisiz kullanılmaz. Silahın amaca hizmet etmesi, amaca yürümede temel işlevini yerine getirmesi için tepeden tırnağa ideolojik donanım, partileşmiş kişilik gerektirir. Dağda da olsa, zindanlarda da olsa, şehirlerde de olsa ancak parti öncülüğüyle başarılı olunacağı kanıtlanmıştır. Kısa özetini vermeye çalıştığımız kadın hareketimizin her evresinde teorik düzey ve pratik ısrar vardır.

Kürdistan'da yükselen devrim ateşi kapitalist sisteme karşı demokratik uygarlık güçlerinin, demokratik sosyalizmin başarılı olacağı umudu, inancını güçlendirmiştir. Sadece güçlendirmekle kalmamış tüm bölgede pratik olarak böyle bir durum yaşanmaktadır. Demokratik ulus anlayışı örgütlenmesine giriş yapılmıştır. Enternasyonalizm ruhunu yeniden canlandırmıştır.

Hareketimizi şekillendiren her bir şahadet gerçeği kadın özgürlük bilinci, cins bilinci, parti ve mücadele bilinci, öz güç bilinci, yurtseverlik bilinci; toplamında Önderlik gerçeğine doğru katılım bilinci ve pratiğinin somutlaşmasıdır. Yoksa kendiliğinden hiçbir gelişme ortaya çıkmamıştır. Bu anlamda mesele sadece silahı teknik olarak profesyonel kullanmak değildir. Silahı doğru ve yerinde kullanmak için parti kişiliği gerekir. Aksi takdirde kullanılan silah, kadın devrimi amacımıza, halkımızın ve halklarımızın özgürlük amacına hizmet etmez.

Önderliğimizin bizzat kendi sahasında verdiği savaş ve ordu, partileşme derslerinde bu kapsamda yoğun eleştirileri, tespitleri, çözümlemeleri ve değerlendirmeleri hep olmuştur. Aynı zamanda geliştirdiği savunmalarda da buna özel yer vermiştir. Önderlik mevcut savaş pratiğimizi, savaş komutası ve özgürlük savaşçısı olarak yoğunlaşma, kendimizi yapılandırma ve öncülük düzeyini, Önderliği anlam, uygulama dolayısıyla komple partileşme gerçeğimizi hep sorgulamaktadır. Önderliğin eleştirilerini ve değerlendirmelerini içeren bu yönlü perspektifler derlemeler halinde yıl içinde ve önceki yıllarda kadro gücüne ulaştırılmıştır. Örgütte eleştiri-özeleştiri süreci başlatılmıştır. Bu sürecin en temel noktası olarak hepimizin, "Önderlikle aramızdaki makas aralığı açılmıştır" tespitini sadece özeleştiri platformlarına ya da eğitim devrelerine bırakmadan günlük olarak sürdürmemiz önem taşımaktadır.

YJA-Star kurumlaşmasının Kürdistan'da yürütülen mücadelede etkin bir rolü vardır

Kadın Hareketimizin silahlı bir karakterde örgütlenmesinin ne denli hayati ve yerinde olduğunu son birkaç yılda yaşadığımız ve yaşamakta olduğumuz gelişmeler gözler önüne sermiştir. DAİŞ'in Rojava-Suriye, Şengal, Mexmûr, Kerkûk saldırıları ve yürüttüğü vahşi savaşa karşı kadınların kendilerini, toplumunu, tüm değerlerini canları pahasına savunması soykırımın önünü almıştır.

Son olarak şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın 32. yıldönümünde kadın ordulaşmasının, büyüyen kadın özsavunma güçlerinin önemi üzerinde durmak istiyoruz. Kürdistan dağlarında Önder Apo'nun en özenli özgürlük çalışması olan kadının her düzeyde örgütlenmesi nasıl bir etkiye ve sonuçlara yol açtı; Rojava'da YPJ, Bakur'da YPS-Jin, Şengal'de YJŞ ve Rojhilat'ta HPJ askeri örgütlenmeleri nasıl bir rol oynuyor, irdelemek yerinde olacaktır.

Öncelikle vurgulamak gerekir ki, parçalardaki kadın ordulaşmaları, YJA-Star'ın ulaştığı düzeyin yansıması ve açılımlarıdır. Parti öncülüğünde büyüyen kadın ordulaşmamızın kaynağından beslenerek, onun tecrübe ve birikimlerinden yararlanarak parçaların kendi özgünlüklerine göre uyarlanmasıdır. YJA-Star kurumlaşması, devasa deneyimleri olmasaydı, kuşkusuz Kürdistan parçalarında kısa bir sürede böylesine disiplinli, eğitimli, bilinçli, cesur, program ve plan sahibi devrimci bir şekillenme, yetkin bir savaşçılık ve komuta yaratılamazdı. YJA-Star temel bir örgütlenmedir. Parti bilinci temelinde oluşan YJA-Star askeri örgütlenmesi ciddi bir deneyim, tecrübe kazanmış, ayrı karargahlaşma iradesiyle her konuda kendisiyle ilgili kararlaşmaları periyodik konferans ve dönemsel toplantılarla hayata geçirmiştir. Ciddi bir iradi kurumlaşmayı ifade eden YJA-Star savunma örgütümüz, Kürdistan'ın her yerinde vardır ve örgütlüdür. PAJK ölçülerinin tüm askeri güçlerde oturtulmasında, orduda eşitliğin sağlanmasında, erkeğin dönüşümü ve kadın militanlığının gelişmesinde önemli rol oynamıştır. Doğru savaş çizgisinin oturtulmasında, taktik öncülükte çözüm gücü misyonunu üstlenmiştir.

Kadın gerillacılığının Kürdistan dağlarında yaratıcı biçimde uygulanması, kadının doğaya, cinsine, kendine, tarihi ve toplumsal gerçeğine, kültürüne yaşadığı yabancılığı aşmasını, klasik kadınlık rolünden sıyrılarak devrimcileşmesini sağlamıştır.

Seçilen mekanların bir projenin şekillenmesinde rolü teknik bir mesele değil, ideolojiktir. Daha baştan itibaren PKK'ye dayatılan sistemiçileştirme ve mültecileşme dayatmalarına karşı keskin çıkış, Kürdistan dağlarına yönelerek silahlı mücadeleyi öz kaynaklarına dayanarak başlatmak olmuştur. Kadın ordulaşmasında, partileşmesinde dağlar sadece bir mecburi üslenme alanı değildir. Özgürlük mekanlarıdır. Kürdistan parçalarında yerel askeri örgütlenmelerimiz olsa bile ana kurumlaşma ve örgütlenme olarak YJA-Star vazgeçilmezdir. İmkanlar, yerelde askeri örgütlenmeler oluştu, mücadele sahası genişledi diye, özgürlük mekanlarımızı önemsizleştiren, sıradanlaştıran her yaklaşım, eğilim ve anlayışa kuşkuyla bakıp ideolojik olarak keskin ret etmek gerekir. Toplumsal mücadele ve örgütleme araçlarının çoğalması da profesyonel gerillacılığı, militanlığı ikinci plana itmez, itmemelidir.

Yaşamakta olduğumuz dördüncü stratejik mücadele döneminin başarı garantisi YJA-Star'dır. Yıl boyunca ortaya çıkan performans, sürecin gelişmesini sağlamıştır. Savaşın yoğunlaşmasıyla birlikte her sahada tüm kadın-erkek arkadaşlar yoğun katılmıştır. Yeni katılan arkadaşlar için ilk kez savaş deneyimi kazanma, cins bilinci ve birliğin farkına varma, kendini, erkek gerçeğini ve partiyi tanıma bakımından çok yönlü sonuçlar alınmıştır. Fedai ruh ve duruş daha şimdiden döneme damgasını vurmuştur. Zinar, Doğa yoldaşların fedai eylemi mücadelemizi başka bir noktaya taşımıştır. Öz yönetim direniş alanlarında gösterilen eşsiz kahramanlıklar başlı başına bir destandır. Halkımıza en büyük acılar çektirildi, yıkımlar, ölümler yaşatıldı. Şengal'de kadın soykırımı, Rojava'da, Bakur'da katliamlar yaşandı. Kadın iradesi ve halk teslim alınmak istendi. Halkın öz yönetim direniş sürecine katılımı çeşitli nedenlerle istenildiği gibi olmasa da, pasif olsa da teslim olunmamıştır. Öte taraftan Mehmet Tunç, Asya Yüksel, Taybet Ana, Pakize Nayır ve burada adını sayamadığımız daha birçok halk öncüleri çıkmıştır. Halkımız, köleliği asla kabul etmemiştir, etmeyecektir.

Düşman yoğun tekniğine ve sayısına rağmen, gerilla iradesi karşısında yenilmiştir. Cizîr, Sûr, Gever, Şirnex, Nisêbîn'de kazanan 14 Temmuz direniş iradesi, 15 Ağustos ruhu olmuştur. Zinar ve Doğa yoldaşların fedai eylemleriyle direniş taçlandırılmıştır. Türk devletinin şahsında kapitalist, emperyalist hegomonik güçler ve sömürgeci ulus devletler yenilmiştir. Türk devletinin mücadelemiz karşısında yaşadığı yenilgiyi, çok açık biçimde 15 Temmuz'da başlayan darbe girişimi ve ardından yaşanan gelişmelerden anlamak mümkündür. Türk ordusu savaşımız karşısında çökmüştür, dağılmıştır ancak devlet refleksiyle ve karakteriyle yaklaştığı için bu yenilgiyi öyle kolay kabul etmeyecek, savaşı daha da yapabilirse tırmandıracaktır. Türk devleti en zor dönemini yaşamaktadır. Ortadoğu'da, uluslararası alanda yürüttüğü politika ve hesaplar sonuçsuz kalmış, yalnızlaşmıştır. Hem dışarda hem de içerde mağlup olmuştur. Bu nedenle içeride Kürt halkına, hareketimize ve demokratik, sol, sosyalist güçlere karşı tüm gücüyle yönelmektedir. Türk devletinin diktatörlükle, despotik yöntemlerle ömrünü ancak bir yere kadar uzatabileceği açıktır.

Ancak ideolojik, örgütsel silahla donanmış bir militan zaferin garantisi olabilir

Ancak böylesine yoğun bir savaş ortamında kadın ve erkek militan yapımız için en hassas olunması gereken konunun partili yaşam duruşu, ilke ve ölçülerinden asla taviz vermemek olduğunu belirtmek istiyoruz. 15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümü vesilesiyle, yukarıda özetlemeye çalıştığımız kadın ordulaşma düzeyimiz önemli bir aşamaya gelmiş bulunmaktadır.

Savaşa asla kaba yaklaşamayız. İdeolojik, örgütsel silahla donanmış bir militan ancak zaferin garantisi olabilir. Fedai eylem gerçekleştiren yoldaşlarımızın geride bıraktığı mektuplarındaki vasiyetlerine baktığımızda, yine şehit düşen yoldaşlarımızın gerçeği üzerinde durduğumuzda karşımıza bu ilkeler çıkar. Her bir yoldaş Agit ve Berîtan çizgisinde katılmayı esas almayı kararlaştırmıştır. Bu kararın 15 Ağustos'un yıldönümünde daha da pratikleştirilmesi gerekmektedir. Örgütsel işleyişi aksatmamak, partinin eleştiri-özeleştiri silahını yetkin yerine getirmek, eğitimi her fırsatta yapabilmek, eğitim devrelerini başarıyla tamamlamak, cins bilincini geliştirerek, cins mücadelesini güçlü yürüterek başta kendimizi ve kendimizi değiştirdiğimiz oranda yoldaşlarımızın değişimini sağlamak gerekir.

Yoldaşlık ilişkilerinde maneviyatı yüksek tutmak, birlik ruhunu güçlü tutmak, yoldaşlığı yüce tutmak oldukça önem taşımaktadır. Ne kadar yetersizliğimiz, yanlışımız olursa olsun üze-

Düşmanı yenmek için daha fazla ideolojik-askeri eğitimle donanım kesinlikle gereklidir. Bugün Bakur'da, Rojava'da, Şengal'de, Başûr'da, Rojhilat'ta 15 Ağustos ruhu ve çizgisini daha derinliğine örgütlemeye ihtiyaç vardır. Önemli başarılar ve kazanımlarımız oldu. Başta da Rojava Devrimi bir kadın devrimi olarak tarihe geçti.

rine cesurca gitmek, sorgulamak bir partili tutumdur.

15 Ağustos'un yıldönümünde bu konuda en belli başlı örneklerden biri Agit yoldaştır. Nasıl ki Agit yoldaş, olmazın dayatıldığı bir süreçte 15 Ağustos Hamlesi'ni yaptıysa bizlerin de Agit çizgisine kendimizi yatırmamız şarttır. Bugünlere nasıl zorlu, engelli süreçlerden geçerek ve her bir kadın arkadaşın yoğun emeğiyle, direnişiyle geldiysek, böylesine onurlu bir tarihe sahip olanlar olarak bunu daha da büyütmek, ilerletmek öncülük misyonunu üstlenen biz kadın militanların görevidir. Bize düşen; yaratılan tüm değerleri doğru ve derin anlamak, özümsemek ve geliştirmektir. Yüce şehitlerimiz asla olmazı tanımadılar, düşmana teslim olmadılar, zorluklardan yılmadılar, hep devrimci ruh ve inançla Önder Apo'ya yine halka layık olmayı başardılar. Bu anlamda kadın tarihi, PKK tarihi yaşayan canlı bir tarihtir. Şehitlerimiz canlı tarihimizdir, ölümsüzdürler. Yüce şehitlerimizin takipçisi olmak onların vasiyetlerine bağlılığımızın gereğidir.

Düşmanı yenmek için daha fazla ideolojik-askeri eğitimle donanım kesinlikle gereklidir. Bugün Bakur'da, Rojava'da, Şengal'de, Başûr'da, Rojhilat'ta 15 Ağustos ruhu ve çizgisini daha derinliğine örgütlemeye ihtiyaç vardır. Önemli başarılar ve kazanımlarımız oldu. Başta Rojava Devrimi bir kadın devrimi olarak tarihe geçti. YPJ'li, YPG'li savaşçıların DAİŞ'i söküp atmaya yönelik her bir eylemi başarılı olmuştur. Ancak bu insanlık düşmanı çeteleri tümden silip demokratik halk sistemini inşa, kadın devrimini yapma, toplumsal değişimi gerçekleştirme görevi önümüzde durmaktadır. Bunu sadece DAİŞ açısından belirtmiyoruz. Bakur'da, Rojava'da, Rojhilat'ta, Başûr'da, her yerde yeni toplumsal inşamızı gerçekleştirdiğimiz zaman Önderliğimizin özgürlüğü sağlanmış olacaktır. Silahlı Kadın Hareketimiz, Ortadoğu'da 5 bin yıllık tarihe karşı büyük bir doğuşu gerçekleştirdi. Askeri, siyasi, ideolojik bir güç olarak yerini almıştır. Kadınlar, ezilenler adına aktif öncü bir rol oynamaktadır. Bu anlamda bölgede ve dünyada ilham kaynağıdır. Kadınlarda, halklarda mücadele arayışını, azmini, cesaretini güçlendirmiş; Rojava, Şengal, Bakur özsavunma direnişlerimiz dünya insanlık değerlerine öncülük yapmamızı sağlamıştır. Herkesin saygınlığını ve hayranlığını kazanarak dünyada ve bölgede kadın devrimini birinci gündeme taşımıştır.

21. yüzyılın kadın yüzyılı olması artık bir temenni değildir

Devrimci hareketlerin, toplumsal muhalefetin yaşadığı ideolojik çıkmaza ve paradigmasal iflasa çare olduk, çıkış gerçekleştirdik. Alternatifini geliştirmekteyiz. Önderliğimizin, "Rojava Devrimi, Rus-Ekim Devrimi özelliğindedir" tespiti çok çok önemlidir. Bu yönüyle hem Kürdistan genelindeki devrimsel gelişmeleri hem de özelde Rojava Devrimi'nin yarattığı etkiyi sıradan görmemek ama onu büyütmek, uluslararası alana kazanımlarını daha fazla taşırmak, devrimin inşa ayağını daha da güçlendirmek gerekmektedir. Kürdistan'da yükselen devrim ateşi kapitalist sisteme karşı demokratik uygarlık güçlerinin demokratik sosyalizminin başarılı olacağı umudu, inancını güçlendirmiştir. Sadece güçlendirmekle kalmamış tüm bölgede pratik olarak böyle bir durum yaşanmaktadır. Demokratik ulus anlayışı örgütlenmesine giriş yapılmıştır. Enternasyonalizm ruhunu yeniden canlandırmıştır. Dünya kadın buluşmaları, Kürt kadınlarının öncülük ettiği kadın devrimini konuşmaktadır, deneyimlerini tartışmaktadır. Bu anlamda içinde olduğumuz yüzyılın kadın yüzyılı olması bir temenni değildir, gerçekten yüklenirsek bu yönlü gelişmelerin daha çarpıcı yaşanacağını da bize göstermiştir. Kadın uygarlık paradigmasının Ortadoğu'nun kördüğüm olmuş tüm sorunlarına çare olduğu daha fazla anlaşılacaktır. Karşı devrim güçlerinin de her türlü insanlık dışı yönelimi, saldırı, soykırımları tüm şiddeti ile sürmektedir. Hem bu saldırıları boşa çıkarmak hem de kadın değerlerini topluma mal etmek, demokratik bir toplumu ve demokratik konfederal sistemimizi inşa etmek iç içe olup, bu çalışmalarımızı daha yaratıcı yürütebilmeliyiz.

Dönülmez bir özgürlük savaşının içindeyiz. Bu, Ortadoğu'da bölgesel statükocu ve uluslararası güçler için kendini yeniden dizayn etme; ezilen kadınlar, halklar, tüm farklı mezhepler, kültürel topluluklar için ise varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama savaşıdır. Kapitalist ulus-devlet güçlerinin planı var ancak devrimci halk güçleri olarak bizim de planlarımız var. Önderlik bunun projesini, perspektifini ortaya koydu. Evet, kazanımlarımız var, çok ciddi emek ve çaba, fedakarlık da var. Ne kadar kahramanca savaştığımız, fedaice katıldığımız ortada. Ancak öylesine kritik bir zaman dilimini yaşamaktayız ki, tüm bu yaratılan değerleri özgürlüğümüzü garantileyerek, kurumlaştırarak herkese kabullendirerek güvenceye almamız gerekir.

Önderliğimizin kadın devrimini, özgür kadın, özgür erkek, özgür eşit toplumsal ilişkilere dayalı yeni bir toplumun inşa edilmesindeki ahlaki, politik, entelektüel ve savunma görevlerimizi ne kadar yerine getirdiğimizi sorgulamak; perspektiflerini daha derin anlamak ve uygulamak temel gündemimizdir. Bu anlamda, 'Kadın devriminin neresindeyiz; kopuş teorisi, erkeği dönüştürme projesi'ni tartışmayı yeniden gündemimize almış bulunuyoruz. Tüm kadın ve erkek yoldaşlarımızın hem teorik hem pratik olarak kendini yeniden ele alarak yapılandırma tartışmalarını güçlü yürüteceğine ve partileşme mücadelesini yükselteceğine inancımız tamdır.

Artık Ortadoğu'nun geleceği üzerine verilen savaşta söz sahibiyiz

Önderlik her parça için 100 binlerin ordusundan bahsetmektedir. Bütün parçalarda kıyasıya, topyekûn bir savaş yürümektedir. Hatta artık sadece Kürdistan savaşı değil, Ortadoğu'nun geleceği üzerine verilen savaşta söz sahibiyiz. Demokratik Ortadoğu Konfederasyonu'na giden yolu açmak da temel bir hedefimiz ve görevimizdir. Rojava ve Bakur, savaşın yoğunluğu bakımından öncelik verilen bir sahalar olsa da, Rohilat ve Başûrê Kurdistan'da da savaş vardır. Bilinmelidir ki, savaş sadece bizim kararımızla gelişmemektedir. İstediğimiz zaman durdurmak, istediğimiz zaman başlatmak bir tek bizim inisiyatifimizde değildir. Çünkü 3. Dünya Savaşı, Ortadoğu'da ve kalbi olan Kürdistan'da yürümektedir. Bu savaşların sonucu, sistemin şekillenmesini belirleyecektir. Her zaman daha büyük savaşlara, alt-üst oluşlara hazır olmamız lazım. Hiç birimiz, erkenden bir beklenti içine giremeyiz. Savaşın uzun süreceğini gözetmek lazım. 40 yıldır yürüttüğümüz bir savaş vardır. Bu savaşımız kaderimizi tayin etme savaşıdır. Dördüncü stratejik savaş dönemi final dönemidir. Bunun için Kürdistan parçalarına daha fazla sirayet etmiştir. Bakur'da da özerklik temelinde öz yönetim direnişleri bu esas üzerinde başladı. Sömürgeci devletlerin iktidarları, rejimleri doğrudan hedeflendiğinden ve uluslararası güçler de bu savaşı kontrol etmek, inisiyatiflerinde ve çıkarlarına göre olmasını istemekteler. Yaşanan savaş, tarihi sonuçlar yaratacaktır. Sistem değişikliğinden tutalım ülkelerin haritaları değişecektir. Bunun nasıl olacağına ilişkin her savaşan gücün, bir planı vardır. Savaş bizim coğrafyamızda bizim üzerimizde yürümektedir. Biz bu savaşa sonradan dahil olmadık. Sömürge Kürdistan'ı özgürleştirmek, halkımızı, kadınları özgürleştirmek için 40 yıldır mücadele etmekteyiz.

Bu kazanımların sonucu olarak Ortadoğu denklemi içinde Önderliğimizin çizgisi üçüncü bir yol, çizgi olarak etkilidir, aktördür, taraftır, değiştirendir. Bu açığa çıkmıştır. Buna dayalı olarak ne denli zamanında hamle yapar, Önderliğin perspektifleri temelinde devrim çalışmalarımızı yerine getirirsek, az hata, mümkünse hatasız, kusursuz yaparsak, Önderliğin eleştirileri temelinde kendi hata ve yanlışlarımızı hızla düzeltirsek elbette gelişmeler ve tarih bizden yanadır. Bizim kazanmamız mümkündür. İdeolojik ve politik donanıma, eğitime, örgütlenmeye ağırlık verirsek, partileşmeyi askeri çizgimizde hakim kılarsak, demokratik toplumu inşa faaliyetlerimizi daha yetkin hale getirebilirsek, öncülük yapabilirsek başaracağımız kesindir.

İçinde bulunduğumuz süreç üçüncü 15 Ağustos Atılımı'nı yapmamızı emretmektedir. 15 Ağustos Diriliş Bayramı'nı, Önderliğimizin özgürlüğü temelinde kadın özgürlük bayramına, ulusal özgürlük bayramına dönüştürme kararlılığıyla karşılıyoruz. Bunun için savaşta, örgütlenmede, eğitimde, siyasette, eylemde, basın, kültür ve diğer tüm devrimci çalışmalarda süreci tıpkı Agit yoldaş gibi komple atılım ruhuyla, atılım kararıyla, talimat ve planlamasıyla karşılıyoruz. 15 Ağustos'u bu temelde kutluyoruz. Önderliğimizin özgürlüğü temelinde başlattığımız dördüncü stratejik mücadele dönemini başarıya ulaştırma temelinde Kürdistan'ın dört parçasında ve yurt dışında mücadeleyi başarıya ulaştırmamız şarttır.

Kazanmanın tarihi fırsatlarını yaşamaktayız. Kadınların, halkımızın, tüm ezilen Ortadoğulu halkların savunma gücü olduğu kanıtlanmış, bu anlamda bu güce duyulan büyük güven ve beklentileri barındıran başta tüm YJA-Star, YPJ, YPS-JIN, HPJ, YJŞ güçlerimizin, zindanda direnen yoldaşların, devrimin çeşitli sahalarında faaliyet yürüten tüm kadın yoldaşların ve partili tüm erkek yoldaşlarımızın Diriliş Bayramı'nı kutluyor, 15 Ağustos atılım ruhuyla tüm arkadaşların Devrimci Halk Savaşı'nı başarıya ulaştıracağına inanıyor, üstün başarılar diliyoruz. Kadınların, Kürt toplumunun ve Ortadoğu'nun özgürleşmesi ve demokratikleşmesinde kadının ideolojik, siyasi, askeri, toplumsal örgütlenmesi devrimin garantisi olacaktır.

Nasıl ki Hakiler, Kemaller, Mazlumlar, Hayriler, Dörtler, Agitler, Sakineler, Beşêler, Azîmeler, Berîtanlar, Zekiye Alkanlar, Zîlanlar, Şilan Kobanêler, Zîlan Papuleler, Arîn Mîrkanlar, Kavendeler, Zinarlar ve Doğalar, Sêwêler, Pakizeler, Fatmalar, Mehmet Tunçlar, Ronaslar ve İslamlar başardıysa bizler de başaracağız. 15 Ağustos tutumumuz ve kararlılığımız böyledir!

■■■

Yaşanan savaş, tarihi sonuçlar yaratacaktır. Sistem değişikliğinden tutalım, ülkelerin haritaları değişecektir. Bunun nasıl olacağına ilişkin her savaşan gücün bir planı vardır. Savaş bizim coğrafyamızda, bizim üzerimizde yürümektedir. Biz bu savaşa sonradan dahil olmadık. Sömürge Kürdistan'ı özgürleştirmek, halkımızı, kadınları özgürleştirmek için 40 yıldır mücadele etmekteyiz.

Ji bîrkirin xiyanet e!

Divê ew tû caran naye ji bîrkirin; neh hezar peşmerge reviyan, lê şeş hevalan ew gel parast. Bi vî awayî bawerî çê bû. Dema ku DAIŞ'ê xwest bê û sed hezaran mirovan bibe, bi şeş hevalan me xwe kir mertalê sed hezar mirovan. Civatê Êzidiyan hatin keleka hevalan û gotin, 'yên leheng ew in; yên ji Êzidîtiyê xwedî derdikevin ew in û Êzidiyên esasî ew in.' Bi vî awayî li dora hevalan xelekêk berxwedanê çêbû.

Netewî Şengal

Divê 3'ê Tebaxê, ew roja fermanê tû caran neye ji bîrkirin. Jiber ku heya niha ew heftê û çar fermanên li ser Êzidiyan tên kirin û ev ferman tên ji bîrkin. Ji ber vê divê ew tiştê bên nivîsandin û her vegotina wan bê kirin.

Di şeva 2'yê Tebaxê 2014'an de, seat heftê êvarê, peşmergeyan biryar girtin ku ji Şengalê birevin. Şeva ku reviyan gel re jî gotin 'birevin!' Lê piraniya gel nereviya bû. Deh hezar peşmerge li Şengalê hebûn, piraniya wan wê şevê reviyan, komekê wan a biçûk mabû. Digotin, 'êvar seat yanzdehan de dê DAIŞ êrîş bikê.' Roja Cejna Çilê ya Êzidiyan bû. Di seat yekê de êrîşan dest pê kir, gel jî di çeperên xwe de hinekî ber xwe da.

Weke hevalên li Şengalê, hejmara me pir kêm jî be û em bi astengiyên PDK'ê ve rû bi rû bimînin jî, me amadekariyên parastinê û avakirina hêzeke leşkerî ku ji ciwanên Êzidî pêk tê dikir. Ji bo van xebatan hemû hevalên me ku li Şengalê hebûn li her cihê Şengalê belav bûbûn. Şeva ku êrîş çêbû, em hemû gel hev nesekînîn û belav bûn.

Bi hawan û topan êrîşî gundan kirin. Heya sibehê seat 5'an gel ber xwe da. Lê birîndarî û şehadet dihatin jiyan kirin. Zilaman digotin, 'em ê di çeperan de şer bikin, bila jin birevin çiyan.' Lewra bi çavekî namûsê jinê dinêriyan û çûyina jinê jî her tiştî bû. Tenê jin weke namûs dîdîtin, ger Şengal weke namûs bidîtina dibe ku wisa nebûya. Rastiya namûsê nas nekirîbûn. Dema ku ax biçe her tişt diçe. Heya sibê şer çêbû û sibê re şer xwe gihand Girê Zerik û gel reviya. Hawan diavêtin nava bajêr jî. Jixwe berê jî çeperên wan pir nêzikî hev bûn, di navberê de 20 metro tûnebûn.

Dema ku ev êrîş çêbûn, me hevalan re got, 'em hema xwe bigihînin hev.' Lewra her hevalêk li cihekî bû. Me hin ciwanên Êzidî şandibûn Rojava ku li wir perwerdeya xwe ya leşkerî bibînin, cardin vegerin û gelê xwe biparêzin. Dema ku diyar bû wê êrîş çêbin, sê heval çûbûn ku ew qûveta me ya Rojava bînin. Her wiha li lûtkeyên çiyayê Şengalê me amadekariyên qampe kê leşkerî dikir. Çar heval jî li cihê qampê bûn. Em dû hevalên jin, li milê Til Ezêr bûn. Di navenda Şengalê meqareye ke me hebû, du heval jî li wê meqereyê bûn. Me bi hinêk hevalan xwe gihand hev, lê me nikarî xwe bigihînin hevalên çiya. Me xwest em pêşiya milet bigrin û nehêlin birevin.

Ew sê hevalên ku derbasî milê Rojava bûne, li Sinînê ketibûn pevçûnê. Hêzên din jî hemû reviya bûn û tenê ew heval mabûn. Ji aliyê Rojava ve tabûrek ew hevalên çûne perwerde xwe gihandibûn wan. Lê ji ber ku ew jî nû bûn, ketibûn kemînê. Dema ku dîtibûn, wê pir windahî bibê ew her sê heval li gel wê tabûrê derbasî Rojava bibûn. Lewra cihê wan deşt e û dora wan hatiye girtin, bi zorê xwe derbasî Rojava kiribûn. Hevalên li qampa çiya jî li wir pêşiya gel digirtin, da ku nerevin. Hinek hevalan jî li derdora meqerê, di nava bajêr de amadekariyên şer dikirin. Jixwe gelê milê Dihokê, derbasî Dihokê bibû. Milê Qûblê jî hîn nû dest bi revê kiribûn. Me xwest em pêşiya wan bigrin, da ku nerevin û em di çiyan de çeperên xwe çêkin û wan biparêzin. Lê me nedikarî em wan bigrin. Ji xwe tenê çekêk bi me re hebû, lê hevalên derdora meqerê bi çek bûn. Hîna seat şeşê sibê bû, DAIŞ ketibû bajêr û heya nêzikî meqerê me jî hatibû.

Me di nava gel de propaganda dikir ku em bajêr bernedin û nerevin. Me hewl dida em komekê amade bikin û bikevin parastinê. Lê bi ew germehiya êrîşan, bi hezaran mirov diherîkiyan çiya. Dûsed hezar kes, xwe dabû pala çiya, weke roja maxşerê lê hatibû. Ger DAIŞ hawanêk biavita wir, wê sedan mirov bihatana kuştin.

12 hevala xwe gihandibûn Şengalê

PDK jî xwe di nava milet dixist û direviya. Weke du hevalên jin me pêşiya wan girt me û got, 'hûn ê nerevin, dê hûn ê heya kûderê îxanetê bikin. Îro Şengal biçe, hûn ê sibê biçin, qet nebe çekên xwe bihêlin. Weke jin em ê şer bikin.' Digotin, 'em nikarin şer bikin, me ji Mesûd Barzanî qûwet xwestiye, lê qûwet ji me ve nehatiye. Çek jî me re neşandine û ferman ji me re nehatiye, em nikarin şer bikin.' Wê rojê tû gotinên ku me ji wan re nekirin neman.

Em ketîbûn derdê xilaskirina gel. Qîra qîra me bû, me digot, 'PKK hatiyê nerevin.' Me dirûşme diavêtin. Ji xwe ew hevala li gel min xwe bi rext û çek kiribû û cilên YPG xwe kiribûn, da ku gel wêrek bibe. Me dixwest em baweriyê bidin gel, da ku netirsin û nerevin.

Çend xort li kêleka me sekînîn. Dema ku dîtin; em qîr dikin, pêşiya peşmergeyan digirtin û çekên wan ji destê wan girtin, çend ciwan jî hatin aliyê me. Me nedizanî hevalên di nava bajêr de jî çi bûne. Me telefonê wan kir û me got, 'werin em li vir çekên peşmergeyan jê bistînin û pê şer bikin. Da ku em gel biparêzin.' Lewra me cihekî stratejîk jî girtibû. Di destê peşmergeyan de her cûre çek jî hebûn. Me dizanî ku şer nakin, lê me digot, 'qet nebe em çekên wan jê bigrin û em gel biparêzin.' Em jî beziyan û me xwe gihand jorê. Ger hevalên din jî bihatana wir, em bibana şeş heval.

Di destê gel de jî çek hebûn, lê mejiyê wan sekinî bû. Di destê hinêkan de du çek hebûn, lê ne kartanîn û ne jî didan me. Lê hinêk ciwan dora me kom bibûn. Em çûn wir ku wan peşmergeyan jî hemûyan maşîneyên xwe şewitandine û reviyane û çûne. Dema ku dixwestin doçqayekê ji latan biavêjin, me nehişt û ji wan girt.

Hevalên bajêr jî sûretê Rêber Apo derxistibûn û bi parastina gel ber bi me ve dihatin. Hevalê Canpolat hebû, ew jî di nava wan hevalan de bû. Piştre şehîd ket. Dema ku DAIŞ'ê Mûsil girt û xeterî li ser Şengalê zêde bûn, 12 hevalên gerîla xwe gihandibûn Şengalê û amadekariyên parastinê dikirin. Ew heval weke 12 hawariyên Dewrêşê Evdî dihatin pênasekirin. Hevalê Canpolat jî bi koma Dewrêşê Evdî re hatibû Şengalê, lê hevalan digotin, 'ciwan e, bila tiştek pê neye.' Pir germ bû, rihêkî wî yê fedaî hebû. Ji xelkê Kobanê bû. Wî hevalî ala Serokatî derxistibû û li gel hevalên din dirûşme diavitin û digotin, 'Bijî Serok Apo, PKK Hat, HPG Hat.'

Dema ku wisa dirûşme avitibûn û ber xwe dabûn, hinêk ciwan jî dora xwe komkirîbûn û bi xwe re anîbûn. Em gihiştin hev û doçqayêk me jî hebû. Ew sê hevalên li aliyê Rojava jî ber evarê ve xwe gihandin me. Êdî me hinêkî din jor, çeperên xwe çêkirin. Me hewil da ku em hemû gel jî, di çiyê de bikin çeperan. Ger ew doçka me zûtir bigirta û hinêkî din lez me xwe komî ser hev bikira, dibe ku ew jin hemû ne ketibiya destê DAIŞ'ê.

Sibê di seat şeşan de DAIŞ ket bajêr, di seat dehan de jî ber bi çiya ve hatin. Ew kesên ku reviyabûn ji, qontarên çiya girtibûn û birîbûn. Tiştên pir ecêb hebûn. Ew qas zilamên bi çek hebûn, lê ji ber ku ne rêxistinkirîbûn, ne dikarîn guleyêkê jî biavêjin. Her kesî digot, 'em ê tenê çi bikin?' Lê bi sedan kes bûn. Bi vî awayî DAIŞ'ê pêşiya wan digirt û tevahî malbatan dîl digirtin.

Ji xwe di nava ew germa havîn de, bi pêyatî derketina çiya jî zehmet bû. Ji ber vê gelek zarok, kal-pîr û jinên ducanî di malan de hiştîbûn. Bûyerên pir trajîk çêdibûn. Me nedizanî em zarokan rakin, me ne dizanî em avê bidin gel, me nedizanî em şer bikin. Lewra hejmara me jî pir kêm bû.

Jix we şeş hevalan ew gelî girtibû, divê dû hevalan jî riya jêrê bigirtana. Lewra du riyên ku dihatin çiya hebûn, divê me herdû jî bigirtana. Ger me negirta, dê ew hezaran mirov hemû bihatana kuştin. Cihê mayî jî me milet bi cih kir. Hinêk cîhan, me gel re hevdîtin çêkirin, hinêk cîhan bi telefonê me xwe gihandê. Lewra qadekê pir berfireh bû û çûn hatin pêyatî pir zehmet bû. Ew qesa dema me jî tûnebû. Hinek cih hene, şeş seatan tu diçê û şeş seatan jî tu tê.

Wan deran bi gel tijî bibû, û digotin, 'heval çarêyê kê ji me re bibînin. Dîsa Barzanî îxanet li me kir, em firotin. Lê hûn çima li me xwedî dernakevin.' Çare jî bi awayekî baş bi cih kirina gel li çeperan bû. Lê niha xeteriyêk pir mezin hebû û ji ber wê jî, me nedikarî bi awayekî vekirî gel re van tiştan bibêjin. Lewra pir tirsiyabûn, ger me hinêkî bawerî nedabûya wan, me nedikarî em wan komî ser hev jî bikin.

Bi dirûşmeya 'Hole Tawûsê Melek hole' hatin

Me bi zorê jin di anîn gel zarokên wan. Me nezanî em dest biavêjin çi û navêjin çi. Ew hemû di nava rojê de çêdibûn. Her wiha me hewil dida kû bawerî bidin û me digot, 'çiyan de heval gelekin û wê werin.' Hejmara me pir kêm bû, lê me wisa kiribû ku em bi hezaran heval li wir parastina wan dikin.

Roja ku tabûra yekemîn ji Rojava re qorîdor vekir û hat jî, bi dirûşmeya 'Hole Tawûsê Melek hole' hatin. Piştre jî digotin, 'Bijî Serok Apo.' Vê girêdan û hezkirinêk pir mezin çêdikir. Gel bi tilîliyan ew pêşwazî dikirin. Sûretên

Serokatî di destê wan de û bi hola Tawûsê Melek dihatin.

Ji ber vê ew çend rojên ewil me xwest em gel li ser piyan bigrin. Me digot, 'xwe bigihînin cihên avê.' Her kesî xwe da bû dora kaniyan û ta û derzî biavita li erdê nediket.

Divê ew tû caran naye bîrkirin. Neh hezar peşmerge reviyan, lê şeş hevalan ew gel parast. Bi vî awayî bawerî çêdibe. Dema ku DAIŞ'ê xwest bê û sed hezaran mirovan bibe, bi şeş hevalan me xwe kir mertalê sed hezar mirovan.

Beşdarbûna jin û ciwanên Êzidî jî pir girîng e. Ne tenê Êzidî jî, hemû kesê ku dibêje 'ez xwedî rûmetim' divê ew rastiya dîrokî bibîne. Ew jinên ku hatine girtin û hatine firotin divê tu caran neyên ji bîrkirin. Tenê bi vî awayî em dikarin tola şehîdên xwe, gelê xwe yê mazlum û wan jinên Êzidî rakin.

Dema ku hevalên me li maşîneyên DAIŞ'ê xistin û maşîneya wan teqle bû; wê demê hemû zilamên Êzidiyan hatin keleka hevalan. Gotin, 'yên leheng ew in; yên ji Êzidîtiyê xwedî derdikevin ew in û Êzidiyên esasî ew in.' Bi vî awayî li dora hevalan xelekêk berxwedanê çêbû.

Me çeperên xwe girtin. Hevalên nêzikî Qizilkendê xwe nêzikî Qizilkendê kirin; yên nêzikî Solaxê xwe nêzikî Solaxê kirin. Xwe milê çiyan ve nêzik dikirin. Yên nêzikî Şerefdîn, şehîd Şîmal, Sinînê û Guhbelê jî xwe nêzikî Şerefdîn kirin. Yên derdora Zorava jî xwe nêzikî Girê Ewran kirin. Ji bo wê jî her gundekî û qadêkê jî xwe berpirsyar dîdîtin.

Hinêk kesan di wan derdoran xwe diparastin. Lê divê çeperên wan bihatan çêkirin û bihatana rêxistinkirin. Ji ber vê me her cihêkî hevalêkî xwe şand. Pir zêde heval gel me jî tûnebûn. Lê li gorî derfetan divê di nava wan de rista xwe bilîstina.

Roja çaran hevalan dest bi qorîdorê kirin

Wê rojê ji şeşa sibê ve hemû gel ket rêyan; yên ku karîn xwe bigihînin Rojava û Dihokê çûn. Lê di seat dehan de hemû rê hatin girtin. Ji ber vê gel berê xwe da çiyê. DAIŞ çawa ku ket Şengalê, di destpê kê de tirbeya Seyda Zeynep'ê xistin û ew der xirabe kirin. Li camiyan xistin, meqerêyan xistin, gel xistin. Piştî wê hatin û qontarên çiyan kesên ku girtin, birin.

Di wê rojê de girtin pir çêdibû. Dema ku gel derbasî milê Rojava dibû, li Sinînê pêşiya gel girtin û hinek jî li wir dîl girtin. Yên di çiyan de mane jî, ne dizanîn dê çawa parastina xwe bikin. Jin hemû dîl girtin û birin, Şengal ji xwe dagirkirin.

Zarok tîna re di fetisîn. Ji xwe kal û pîr di gundan de hiştibûn. Ji ber ku hêviya wan em bûn, xwe li çiyan xistibûn. Digotin, 'her Kurdan îxanet li me kiriye, lê hûn çareseriyêkî ji me re bibînin.' Rewşa kû gel têda dijî wisa xirab bû kû, nayê ziman. Heya ku korîdor vebû jî wisa berdewam kir.

Ji xwe tû rêxistin, hizb û komên li holê nemabûn. Tenê heval hebûn û hêviya her kesî jî heval bûn. Av dixwestin, çareserî dixwestin. Her tişt ji hevalan dixwestin. Digotin, 'heval dê hûnê kêngê Şengalê rizgar bikin?' Xeyalên wan hebûn, dixwestin hema Şengal rizgar bibe. Ji ber vê hinêk ji gundan derneketîbûn. Me bang dikir, da ku hemû xwe bidin çiyê ku em li wir parastina wan bikin. Li çiyan nêzikê 150 hezarî mirov me diparast. Yên Şia jî hatibûn çiyê û xwe girtibûn. Lewra dema ku DAIŞ'ê, Êzidî digirtin, ew dîl digirtin. Lê dema ku Şia dîdîtin, hema cîh de wehşiyane qetil dikirin.

Di 3'ê Tebaxê de êrîş li ser Şengalê çêbû. Di 4'ê Tebaxê de jî êdî êrîş li ser Êzidiyên Başiqa, Behzan, Behadir û Şêxan çêbûn. Wan jî dest bi revê kirin. Berê xwe dabûn Dihokê û diçûn wir. DAIŞ'ê jî berê xwe êdî dabû Başûrê Kurdistanê. Lewra peşmerge hemû direviyan. Xwe sîvîl dikirin û direviyan. Cilên xwe avitibûn wan erdan û reviyabûn.

Roja çaran hevalan dest bi qorîdorê kirin û korîdorêk ji aliyê Rojava ve vekirin. Qorîdorêke pir teng bû. Niha jî dema ku mirov wê qorîdorê dibîne, mirov dibêje çawa sed hezaran mirov ji vir re xilas bûye. Tu hêz, wêrekiye ke wisa nîşan na de. Bi rihekî fedaîyane tevgerînêk bû. Dema ku bi şeş hevalan parastina wan hate kirin û ew qorîdor hate vekirin, civata Êzidî rastiya PKK zêdetir nas kir.

Gel li şert û mercên gelek zehmet da bû ; xwarin û vewarin tûne bû, hemû pêxas bûn, di nava wê toz û germahiyê de bûn. Ji ber vê digotin, 'li ser rûyê vê dinya yê xeynî Tawûsê Melek kesî me nemaye.' Lê dema ku dîtin PKK hat, gotin 'Tawûsê Melek, hûn şandine.' Bi qorîdora hevalan vekiriye, bi sed hezaran Êzidî derbasî Rojava bûn û ketin qampa Newrozê.

Me gel bi piranî gihand Rojava, gelekên wan jî me di çiyan de hiştin. Me got, bila Şengal vala nebe. Gel jî me re digot, 'hûn jî weke PDK, me li vê derê tenê nehêlin?' Ji ber ku ew qesa tirsiyabûn, wisa digotin. Lewra dibêjin yê ku devê wî ji şîr şewitîbe, pifî dew dike. Lê me her dixwest em bawerî bidin wan. Wan jî dîdît ku em her roj şehîdan didin, her roj şer li ser serê me bû.

Em neçar diman ku herin nava wan bigerin û moral bidin. Me cilên xwe, kefiyeyên xwe ji wan zarokan dipêçan. Di nava wê zehmetiyê de çêbûna zarokan jî bi serê xwe êşek bû. Lê navê piraniya wan kirin Ocalan. Digotin, 'lewra Ocalan em xilas kirine.' Bi hejmarê kê ew qesa kêm, me ew gel hemû birêkûpêk dikir. Me civîn wan re çêdikir û me dixwest em wan zindî bigrin. Ger em ne li wir bana, ew çiya jî ji destê wan diçû. Tiştê herî esasî jî, em li ser esasê parastinê disekiniyan. Gelekên wan jî çekên xwe avitîbûn, hinêkan jî çekên xwe dianîn û radestî hevalan dikirin.

Dema ku mirov niha tîne ziman, mirov zehmetî dikşîne. Lê jiyankirina wê zêdetir zehmet bû. Kesê ku ji xwe re bigota 'ez mirovim', ne dikarî wan êşan rake. Me ji milekî ve şer dikir, ji milekî ve gel derbasî Rojava dikir û ji milekî ve jî me kon vedikirin û gel lê bi cih dikir. Eke me vê tekoşînê nekiriya, wê Şengal vala dibû û cihê dawî yê Êzidiyan jî, ji dest diçû.

Jina ku beriya wê nedikarî bipeyive, bi vîna xwe tevlî van qûwetan bû. Vê qûwetê li ser esasê rakirina tola şehîdan yekîneyên xwe çêdikirin. Ji bo ku heyfa van şehîdan rakin, divê meclîsên xwe ava bikirana û kantonên xwe çêbikiran. Êzidî ketibûn ferqa wê ku êdî ji wan re vîn û yekîtiyêk pêwîst dike.

Hemû kes ji ber DAIŞ direviya, lê yên me jî ber bi DAIŞ'ê ve diçûn û êrîşê wan dikirin. Peşmergeyê kî ku êrîşê DAIŞ'ê kirin tûne bû û dema ku li ser reyan ew didîtin direviyan. Ew sekna hevalan jî baweriyêke mezin dida ciwanên Êzidî jî û dihatin keleka hevalan. Digotin, 'heval me diparêzin, lê peşmerge me didin kuştin.'

Dema ku ew heval şer dikin, peşmerge hemû direvin, lê dîsa jî digotin, 'peşmergeyên qehreman.' Divê gelê me yê Êzidî vê fermanê û ew nêzikbûnên di dema fermanê de çêbûne tû caran ji bîr neke. Tirsa me ya herî mezin bîrkirina van nêzikatiyan e. Divê dîrok winda nabe. Ew qas şehîd li Şengalê hatin dayin ji bo ku gelê me yê livir werê parastin.

Di nava vê fermanê de; Yekîneyên Berxwedana Şengalê (YBŞ) hatê îlan kirin. Bernameya wê hat derxistin, rêzikname wê hat nivîsandin û ala wê diyar bû. Da ku hêzeke serbixwe ya Êzidiyan hebe û ala wan li ser wan pêl bi pêl be. Ji xwe her tişt ya Êzidiyan bû û eke xwe bi xwe rêxistin nekirî bûyan û parastina xwe pêş nexistiyan tiştêk pêş nediket.

Tiştê ku ji ciwanên Êzidî tê xwestin rakirina tola vê komkûjiyê ye

Piştî ku ew hêz çêbû, pêwîstî hebû ku jin jî di nava van qûwetan de cih bigre. Ji xwe jinên Şengalê pir bi hêrs bûn. Hem rastiya zilaman di wir de derketibû, hem jî henzara jinên Êzidî ketibûn destê DAIŞ'ê. Hêrsa jinan jiber va sedema bû. Jinan bi awayê kî eşkere digotin, 'zilam nikarin parastina jinê bikin, pergala parastinê ya heye jî ne ya jinê ye.'

Jina ku beriya wê nedikarî bipeyive, bi vîna xwe tevlî van qûwetan bû. Vê qûwetê li ser esasê rakirina tola şehîdan yekîneyên xwe çêdikirin. Ji bo ku heyfa van şehîdan rakin, divê meclîsên xwe ava bikirana û kantonên xwe çêbikiran. Êzidî ketibûn ferqa wê ku êdî ji wan re vîn û yekîtiyêk pêwîst dike. Cihên ku PDK tê de bûn, niha YBŞ tê ye. Cihên ku hêzên hûkûmeta navendî tê de bûn û reviyan çûn, niha YBŞ tê de ye. PDK niha jî dibêje, "cihê me ye." Lê ne cihê wan e. Ew reviyan û jin dan girtin.

Ji gel jî henzara kes jiyana xwe dest da. Dema ku me korîdor vekir û hin cih ji destê DAIŞ'ê girtin, her roj me cinazeyên wan şehîdana didîtin. Çend hevalan tenê ji bo ku ew kal û zarokên di gundan de mane rizgar bikin, xebat didan meşandin. Ew extiyar li pişta xwe dikirin û derbasî çiya dikirin û me ji wir jî dişandin Rojava.

Lê niha civata Êzidî ne weke berê ye, meclîsên jinê û meclîsên giştî ava bûne. Li ser navê şehîdan dibistan vebûne. Dibistan berê yên dewletê bûn, lê niha hemû xweserin. Beriya êrîşan di dibistanan de me ji bo azadiya Rêber Apo îmza kom dikirin, lê PDK'ê em asteng kirin. Ew dibistana ku nedihiştin em ji bo Serokatî îmzayan kom bikin û pêhna xwe li masaya me xistin, niha bi sûretên Rêber Apo hatiye xemilandin.

Niha hêzên YBŞ'ê her cih de xwe rexistin kirine û gel diparêzin. Bêriya niha ew cihên ku êrîşî me dikirin, niha yekîneyên hevalên jin têda ne. Serkeftin wisa çêdibe. Cihê Çilmêran, kesî nediwêrî ku biçe wir. Digotin, 'li wir mirovan dikûjin.' Lê niha bûye cihê jinên azad, tabûrên hevalên jin têda ne. Ew salona ku pencî keçên Şengalî têda bi awayekî firotinê zewicandin, me têda kongreya Yekîneyên Parastina Jinên Şengalê (YPJ-Ş) çêkir. Jinên Şengalê tola xwe bi vî rengi stand û wê hîn jî bistîne.

Li kûderê êrîşî gel kirin, niha gel li wir azad e. Jiyanekî xweş derbas dike. Me soz jî daye wî gelê, da ku em tu caran dev ji wan bernedin. Ji xwe gel dibêje, 'ger hûn ji vir derkevin, dê em jî ji vir derkevin.'

Gelê Kurd, gelê kî fedakare û bi berwxedaniyê kî dirokî û disa saya şehîdên leheng de ji vî fermanî xilas bû. Wan şeş hevalan ji, li wir dîrokêk nû nivîsandin. Ez carekê din wê rojê bibîrtînim. Ew roj ne rojeke bîrkirinê ye. Em nikarin bibêjin, 'fermanek bû û derbas bû.' Komkûjiyêk çêbûye, tiştê ku ji ciwanên Êzidî tê xwestin rakirina tola vê komkûjiyê ye. Divê şerefa xwe rizgar bikin. Ax çû, rûmet çû. Ax çû her tişt çû. Lê PKK îro te kiriyê xwedî vîn. Bi YBŞ û YPJ-Ş civata Êzidî dikare xwe biparêze. Lê xurtkirin û xwedî lê derketinêk mezin pêwîst dike. Xwedî lê derketina van hevalan, xwedî lê derketina wan şehîdane. Bîrkirina wan kêliyan, li hemberî wî gelî û wan hevalên şehîd xiyaneta herî mezin e.

Ji bo vê beşdarbûna jin û ciwanên Êzidî jî pir girîng e. Ne tenê Êzidî jî, hemû kesê ku dibêje 'ez xwedî rûmet' divê ew rastiya dîrokî bibîne. Ew jinên ku hatine girtin û hatine firotin divê tu caran neyên ji bîrkirin. Divê tola vê jî bê girtin. Bila tu kes li benda fermanekê din nemîne. Ger hêza wan hebe û xwe rêxistin bikin, kîjan ferman çêdibe jî bila çêbe. Tenê bi vî awayî em dikarin tola şehîdên xwe, gelê xwe yê mazlum û wan jinên Êzidî rakin.

■■■

Rêber Apo'nun savunmalarından derlenmiştir

15 Ağustos Atılımı ve Devrimci Halk Savaşı

İnkar ve imha politikası sadece gizli ve örtülü olarak sürdürülmüyordu. Bu politikanın seksen yıllık uygulamaları Kürtlerde önemli bir yabancılaşmaya yol açmıştı. Kürtler kendi varlıklarını terk etmeye zorlanmıştı. Zorla ve ekonomik araçlarla sağlanan bu terk ediş önemli oranda içselleştirilmişti. Kendine yabancılaştırılan bir halk ve toplum gerçekliği söz konusuydu. 15 Ağustos Hamlesi esas olarak bu yabancılaşmayı kıracak, böylelikle inkar ve imha politikasını ve sonuçlarını boşa çıkaracaktı. Bu anlamda önemli oranda başarılı olunduğunu belirtmek gerekir.

Devrimci Halk Savaşı'nın gerekliliğinden kuşku duymuyorduk. Böylesi bir süreç yaşanmadan ne kimlik ne de özgürlük söz konusu olabilirdi. Bu amaçla daha ilk başlarda tarihsel toplumda zorun işlevi üzerinde yoğunlaşmaya çalışıyorduk. Kaldı ki her gün, her saat iliklerimize kadar kendini hissettiren çıplak zor güçleri meydandaydı. Zorla fetih sadece bir egemenlik hakkı olarak değil, Allah'ın emrinin gereği de sayılıyordu. Genelde olduğu gibi Kürdistan üzerinde egemenlik kuran güçlerin geleneksel olduğu kadar moderniteye dayalı idealarıda bu yönlüydü. Kürdistan geçmişten beri fethedilmiş bir ülke veya toprak parçasıydı. Tanrının emrinin gerekleri yerine getirilmişti. Modernite unsurları söz konusu olduğunda, ilave gerekçelerle egemenlik hakkı asla tartışılmazdı. Azami kâr kanunu ve sanayileşme ihtiyaçları geniş toprakları ve pazarları zorunlu kılıyordu. Ulus devletçi egemenlik anlayışı asla bölünmez ve başkalarıyla paylaşılmaz güç teorisine dayanıyordu. Sınırların bir karışıyla dahi oynanamazdı. Bir çakıl taşı bile verilemezdi. Adeta 'ol' deyince olduran bir tanrısallık, daha doğrusu ulus devlet tanrısallığı kendisini eski tanrısallıklardan bin kat daha fazla güçlendirilmiş egemenlik, merkezi güç, homojen toplum, mutlak köle vatandaş ve her konudaki tekçi ('tek vatan', 'tek dil', 'tek kültür', 'tek bayrak', 'tek marş' vb) anlayışlar ve emrindeki güçlerle tartışılmaz kılıyordu. En ufak bir tartışma ve karşı tez, 'vatanın birlik ve bütünlüğü'ne yönelik en tehlikeli suç olarak yargılanıyor ve en ağır cezayla cezalandırılıyordu. Böylesi koşulların bütün söylem ve eylemleriyle kendisini konuşturduğu ve geçerli kıldığı bir ortamda en ufak bir karşı ideada bulunmak ancak kendini zor yöntemleriyle savunmakla mümkün olabilirdi. Tartışılan bu değil, bunun stratejik ve taktik gerekleriydi. Nitekim PKK'nin çıkış döneminde meşru savunma araçları tereddütsüz kullanılmıştı. PKK bir nevi milis güç olarak kendisini örgütlemek zorundaydı. Aksi halde bir gün bile ayakta duramazdı. Dursa bile diğer güçlerden farkı kalmaz ve tasfiye olmaktan kurtulamazdı.

Dönemin devrimci halk savaşları incelenmişti. Özellikle Vietnam ve Afrika deneyimleri en çok incelenen örneklerdi. Reel sosyalizm ve hegemonik güçler arasında şiddetli çatışmaların gündemde olduğu koşullarda, ulusal kurtuluş hareketleri büyük başarı sağlamışlardı. Çok sayıda örnek, ulusal kurtuluş teorisini doğruluyordu. O halde kendisi de bir sömürge olan Kürdistan için bu tür ulusal kurtuluş savaşı modelini esas almak kaçınılmazdı. Grup aşamasından Ortadoğu'daki hazırlıklara kadar sürece damgasını vuran bu tür bir savaş modeliydi. Tüm eğitim toplantıları, konferans ve kongre belgelerinde Devrimci Halk Savaşı incelenen, tartışılan ve karar altına alınan konuların başında geliyordu. Pratik hazırlıklar da bu yönlüydü.

12 Eylül askeri darbesinin uygulamaları, Diyarbakır Cezaevi başta olmak üzere cezaevlerine doldurulan insanlara yönelik korkunç işkenceler ve tümüyle toplama kampına dönüştürülen toplumsal yaşam alanları bir an önce yeni stratejik hamleyi başlatmayı gerektiriyordu. İdamlar devredeydi. Ölüm oruçları başlamıştı. Ne yapılacaksa tam zamanıydı. Tarih gecikmeyi affetmezdi. Zaten özsavunma niteliğindeki eylemlilikler hiç durmadı; azalıp çoğalan bir seyir halinde hep devam etti. Yapılması gereken bu eylemliliği daha üst bir noktaya sıçratmaktı. Bunun hazırlıkları da fazlasıyla gerçekleştirilmişti. Özgüce dayalı halk savaşı stratejisi için fazla beklemek ve oyalanmak oportünizm anlamına gelecekti. Bu gerekçelerle daha 12 Eylül gerçekleşmeden, Temmuz 1980'de Kemal Pir ve Mahsum Korkmaz önderliğinde ilk grubu yeniden ülkeye yollamıştık. Daha sonra İran ve Irak üzerinden grup akışları devam edecekti. Dolayısıyla kritik 1982 yılı (özellikle Diyarbakır'daki işkence ve ölüm oruçları nedeniyle) bana göre mutlaka yeni hamle yılı olmalıydı. Pratik hamle merkezini ülkeye, Lolan'a kaydırmıştık. Hamleyi oradan başlatmayı bekliyorduk. Gerekli bağlantılar ve güç aktarımları çoktan tamamlanmıştı. Beklenti haklı ve gerçekçiydi. Orada önderlik konumunda olanlar halen içyüzünü tam anlayamadığım gerekçelerle bana göre bariz sağ sapma anlamına gelecek bir tutum içine girmişlerdi. Ortadoğu'daki hazırlık sürecini aynen tekrar etmekle, yani kopyasını gerçekleştirmekle uğraşıyorlardı. İlk ciddi sapma buydu. Bu sapma günümüze kadar da etkili oldu. Kaygılarım artmış, ilk ciddi eleştirilere yönelmiştim. Birçok konuşma ve talimatta bu eleştirileri görmek mümkündür. En son Ocak 1984'teki Merkez Komite Toplantısı'nda en kapsamlı eleştirilerle yaşananlar yargılandı.

Hazırlıklar gerilla hamlesinin daha erken başlatılmasına elveriyordu

15 Ağustos Hamlesi, aynı yıl çok gecikmeli, çok da becerikli olmayan ve hazırlıklarımıza cevap vermeyen bir tarzda başlatılmıştı. Eylemin kendisinden ziyade tarihsel ve güncel anlamı önemliydi. Dolayısıyla sürece damgasını vurması kaçınılmazdı. Kendisini Kürdistan'daki klasik Kürt isyanlarını bastırmaya göre konumlandırmış olan Türk ordusu, mevcut strateji ve taktiklerle hamleyi hemen bastıracak güçte değildi. Klasik halk savaşlarının sıradan gerilla taktikleri karşısında bu ordunun çaresiz kalması kaçınılmazdı. İlk gelişmeler bunu kanıtladı.

1984'teki 15 Ağustos Hamlesi bana göre kesinlikle 1983 baharından itibaren daha kapsamlı olarak başlatılmalıydı. Hazırlıklarımız buna elveriyordu. Gerilla planlamamıza vurulan ilk ciddi darbelerden biri bu gecikme ve yersiz, başıboş ve sorumsuzca yapılan keşif hareketleri durumuydu. Bu durumdan sorumlu olanların bu süreci aydınlatmaları devrimci sorumluluklarının bir gereğidir. Aslında daha örgütlü bir müdahaleyi 1980 yazında Kemal Pir önderliğindeki grupla geliştirmeye çalışmıştık. Güney Kürdistan'da üslenmeye gereksinim duymadan, direkt Dersim'e kadar ulaşmayı hedefleyen bir girişimdi bu. Kemal Pir tesadüfen ve olması gereken biçimde yakalanmasaydı -yakalanması Hareket için çok talihsiz bir olaydı-, PKK'nin komuta gerçeği başka bir hal alabilirdi. Onun boşluğunu hiçbir arkadaş dolduramadı. Bu yıllarda Mazlum Doğan ve M. Hayri Durmuş'un peş peşe yakalanmaları da gerekmeyen, rahatlıkla önlenebilecek olan ama gerçekleşen ağır kayıplardı. Yüreğimiz birkaç parçaya bölünmüştü. Bir yandan Ortadoğu kaosunda devrimci militan ve savaşçı örgüt yaratmak ve ülke içine taşırılan gerilla adaylarından umut beklemek, diğer yandan zindanlardaki figanlara dayanmak ve Avrupa'ya açılmak dört dönmeyi gerektiriyordu. Ethem Akcan dışında yardımcı olan çok azdı. Herkes bir biçimde kendini dayatıyordu.

Avrupa'daki Dev-Yol şefleri, Avrupa yolunu tutma konusunda yoğun çaba harcadıkları ve kendi örgütlerini tasfiye ettikleri yetmiyormuş gibi, direncini kırmak amacıyla PKK'ye de yüklenmişlerdi. Öyle anlaşılıyor ki, en azından bir ihtimal, önlerine böyle bir görev konulmuştu. KDP yardımcı olmak şurada kalsın, Kuzey Kürdistan Devrimi'ni engelleme rolünü ısrarla sürdürüyordu. Gittikçe açığa çıkıyor ki, 1926'daki Musul Antlaşması'nda kararlaştırılan Kuzey Kürdistan'dan vazgeçme ve bunun karşılığında KDP'yi ve Barzani ailesini destekleme politikası devam ediyordu. KDP'ye biçilen asıl rol, İran ve Türkiye Kürdistan'ı üzerindeki pasifikasyon uygulamalarına destek sunmaktı. Bu temelde Irak Kürdistan'ında kendi otonomi hareketinin desteklenmesini sağlayacaktı. Bu katı politikanın gerçekleriyle karşı karşıya kalmıştık. Irak-İran Savaşı yeni bir durum yaratmıştı ama iç önderlik bu durumu hiç değerlendiremiyordu. Üstelik Hilvan-Siverek Direnişi'nin (1978-1980) seçkin önderi Mehmet Karasungur'u anlamı olmayan bir girişimde, KDP ile YNK arasındaki çatışmaları durdurmak için girişilen sonuç vermeyecek bir arabuluculuk çalışmasında şehit verdik. 2 Mayıs 1983'te kendisiyle birlikte İbrahim Bilgin'i gereksiz, çok talihsiz ve zamansız biçimde kaybettik. Mehmet Karasungur belki de Kemal Pir'le birlikte gerillanın kaderini değiştirecek arkadaşlardandı. Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ferhat Kurtay başta olmak üzere zindandaki arkadaşlarımızın şahadet haberleri geldikçe, yüreğimize ve beynimize daha çok yüklenmekten başka çare bulamıyorduk. Gün acılara dayanma günüydü.

15 Ağustos Hamlesi köklü değişimlere kapı araladı

Gecikmeli de olsa 15 Ağustos 1984 Hamlesi'nin gerçekleştiği haberi geldiğinde saatleri, günleri geçirmek mesele olmuştu. Sonuçları önemliydi. İlk defa derli toplu bir askeri eylem planlanıp uygulanmış, durumu kökten değiştirecek gelişmelere kapı aralanmıştı. Önemli olan, hamleyi daha da geliştirerek devamını getirmekti. Bu göreve oldukça yüklendik. Her alana gruplar hazırladık, yedekler oluşturduk. 1985 yılı daha büyük bir hamle yılı olabilirdi. Özellikle Dersim ve Tolhildan eyaletlerine Botan eyaleti kadar ağırlık verilecekti. Amed, Garzan ve Serhat'taki güçlerimiz harekete geçirilmişti. Sabri Ok arkadaşın kış ortasında talihsizce yakalanması, Hacı (Sabri Gözübüyük) ve Hıdır arkadaşların komutasındaki öncü grubun Bozova'da şahadetleri nedeniyle Adıyaman'a yönelik harekat gerçekleşemedi. Derin acılar veren kayıplar yaşandı. Araban üzeri giden Selim yoldaşın grupla birlikte kaybı da aynı yolda oldu. Buna rağmen alanda sonuna kadar kalındı. Dersim, Amed ve Garzan'da ileri düzeyde varlık göstermeseler de, gerilla birimleri varlıklarını hep korudular. Serhat'taki gruplar Ağrı Dağı'nda hareketlenmişlerdi. Tanıdığım genç hemşerim Mehmet Ertürk burada şehit düşmüştü. Çok değerli Ağrılı yiğitlerin şahadet haberlerini de aldık. 1985'te beklenen atılımı yapamadık ama tasfiye de gerçekleşmedi. NATO destekli Türk ordusunun klasik anlamda en güçlü saldırılarının yaşandığı yıldı. İki taraf için de bir dönemin sonu anlamına gelmekteydi. Türk ordusu açısından gerilla hamlesinin istenilen düzeyde gerçekleştirilememesi bir başarı olsa da, gerilla varlığının kalıcılık kazanması kendisi için önemli bir başarısızlıktı. Yapılan büyük hazırlıklar temelinde hemen her stratejik alanda halkın da güçlü desteğini kazanmış bir gerilla savaşını geliştirmek mümkünken bu şansı kullanamaması PKK açısından ciddi bir kayıptı. Ama hiçbir alandan sökülememesi ve varlığını koruması yine de küçümsenmemesi gereken bir başarıydı.

1986'da en acılı haber Mahsum Korkmaz'ın şahadetiydi

1986, her iki taraf için yeniden hazırlık yılı halinde geçti. 1986'da benim ve Hareketimiz için en acılı haber Mahsum Korkmaz yoldaşın şahadetiydi. Bu bizi bekleyen bütün tehlikeleri bağrında taşıyan bir şahadetti. Etrafımda adeta yeniden bir kuşatma çemberi oluşuyor gibiydi. Öfkelenmiştim, olup bitenleri içime sindiremiyordum. Çok ucuz kayıplar verilmişti. Bu acıyla 1986'daki Kongre'nin tümüne katılmadım. Üçüncü Kongremiz oluyordu. İkincisini 1982'de, Suriye'nin güneyinde, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin kampında yapmıştık. Birinci Konferans'ın bir nevi tekrarıydı ama ülkeye yoğun dönüşü başlatma kongresiydi. O kongre sırasında şahadet haberini duyduğum, Avrupa'dan harekete katılan hemşerim Adnan Zincirkıran'ın Fırat kıyısında yakalandığında, kendisiyle birlikte bir yüzbaşıyı da uçurumdan aşağıya yuvarlaması olayı hep bir yürek sızısı olarak hatırımdadır. Böylesi haberler o kadar çoktu ki, hepsine yanıtım kendime daha çok yüklenmek oldu.

Üçüncü Kongre tam bir yargılama kongresi oldu. Herkes birbirini yargılıyordu. Kesire ve Selahattin Çelik yolun sonuna gelmişlerdi. Kongre her ikisi için de ölümcül kararlar almıştı. Öyle ki, şoförüm Ferhan, Kesire'nin dört ata bağlanıp parçalanması gerektiğinden bahsediyordu. İkisini ölümden kurtarmak yine bana düşmüştü. Selahattin'in TC ile teslimiyet görüşmelerini Cudi Dağı üzerinden yürüttüğü söyleniyordu. Kesire'nin benim için çözümlenmesi zor olan korkunç soğuk duruşlarının arkasında neler yatıyordu? Ferhan neyi tespit etmişti de böylesi bir sonuca varıyordu? Mehmet Sait de (Ethem Akcan) ölmeden önce, "Başkan'ın ardından ne büyük dolaplar çevriliyor" demiş, kahrından can vermişti. 1980 sonrasında bana yönelik komplolardan birinin Dev-Yol içinde örgütlendiği kuşkusunu hep duydum. Eğer planlandıysa, Türk Gladio'su ve iç güvenlik güçlerinin bu yoldan bir komplo denemesine girişmiş olmaları mümkündür. tikleri kanısındayım. Avrupa'daki Dev-Yol içinden bazılarının açıktan tasfiyecilik yapmaları, Alman devletinin desteğini almış olmaları ve PKK'yi kendileri için ilk hedef haline getirmeleri ve 1983'te yaşanan provokasyonda provokatör Semir'e (Çetin Güngör) sahip çıkarak desteklemeleri bu ihtimalin hiç de küçümsenmemesi gerektiğini ortaya koyuyor.

Kesire'ye yönelik büyük öfkenin ve öldürme kararlılığının nedenlerini hiçbir arkadaş bana açıkça anlatmadı. Kişiliğime yönelik büyük hakaretleri ve tahrikleri söz konusuydu. Ama bunlar öldürme kararı için yeterli gerekçe olamazdı. Onun için hep merak ettim, kuşku duydum: Acaba şoförleri elde ederek mi bir komplo yapmayı düşünmüştü? Şoförlerden birinin kaçması, diğerinin intihar girişiminde bulunması ve ölüme koşarcasına ülkeye geçip şahadete ulaşması benim için hep düşündürücü oldu. Selahattin Çelik'i kendim Avrupa'ya yolladım. Kesire ise 1987 ortalarında Atina'da, muhtemelen Yunan istihbaratının da desteğiyle kayıplara karıştı.

Bu arada 1982'de Bulgaristan'a bir gezim olmuştu. Kanımca o dönemde ülkelerindeki Türkleri göçe zorlamak isteyen Bulgarların bu konudaki tutumumu öğrenmeye çalıştıkları bir geziydi. Reel sosyalizmin durgunluğunu ilk elde orada gözlemledim. Her taraf revizyonizm kokuyordu. Yine Bulgaristan'ın da içinde olduğu sosyalist ülkelere ikinci gezim, 1987'de KGB'nin desteğiyle gerçekleşmişti. Sovyetler Birliği'nin çözülüşü öncesinde aldığım son davetlerden biriydi. Bu gezilerin ciddi bir desteğe yol açmaması, yaşadıkları iç sorunlardan kaynaklansa gerek. Tek yararları belki de Suriye'de güvenlikli kalmam konusunda sağladıkları destekti. Bu yıllarda çok sayıda Irak, Lübnan ve Filistinli örgütle görüştük. Dostluk mesajları alıp verdik. Fakat destek sözleri pek pratikleşmiyordu. Özellikle El Fetih Türkiye ile ilişkilerinde konumumdan en çok yararlanan örgüt oldu. Suriye'de Esad kardeşlerin bize yaklaşımı örgütsel olmaktan ziyade kişiseldi. Çok tecrübeliydiler. İstihbarat üzerinden yaklaşımları da ustacaydı. İsteselerdi büyük gelişmelere yol açabilirlerdi. Türkiye'den çekiniyorlardı. Amaçları; üzerimizden Türkiye'yi dengelemekti. Bu politikalarında da başarıya ulaştılar. Fakat Kürt kimlik ve özgürlük hareketi de bu ilişkiden tarihsel sonuçlar elde etmesini bildi. Benzer bir ilişki Yunanistan üzerinden gelişti. Fakat onlar Türkiye'den beklentilerini karşılayamadılar. ABD ve AB ülkelerinin politikaları, 'tavşan kaç, tazı tut' biçimindeydi. Bu geleneksel politikadan hiç sapmadılar. Ne öldürecek kadar bastırıyorlar ne de çözümü mümkün kılacak ölçüde destekliyorlardı. Çözümsüzlükten büyük yarar sağladıklarının oldukça bilincindeydiler. 19. ve 20. yüzyılda geliştirilen bu politika 21. yüzyıla da yayılmak istenmektedir.

İlk gerilla hamlesi komuta yetmezliğine takılmıştı

PKK'nin ilk gerilla hamlesi komuta yetmezliğine takılmıştı. Ciddi bir tutuculuk ve yetmezlik açığa çıkmıştı. Bekaa'daki Üçüncü Kongre gerçeği bunu ifade ediyordu. Komuta gerçeği üzerine çözümleme yapma gereği ortadaydı. İlk deneme yazılarını bizzat kaleme aldım. Birçok kaset konuşması yaptım. Pratik tedbir olarak grubun ilk kuşağından geriye kalanlar Avrupa'ya çıkarıldı. En değerli komuta adaylarının şahadetlerinden sonra geriye kalanlar, kurnazlıklarıyla sağ kalmayı başaranlar ve bazıları da muhtemelen sızma olan unsurlar, yeni dönemin komuta boşluğunu doldurmaya çalışacaklardı. Bunların maskesi bütün çıplaklığıyla 2002-2004 tasfiye ve ihanet hareketinde düşecekti. Ferhat (Osman Öcalan), Botan (Nizamettin Taş), Ebubekir (Halil Ataç), Serhat (Hıdır Yalçın), Ekrem (Hıdır Sarıkaya), Şırnaklı Celal ve Doğan, Kani Yılmaz (Faysal Dunlayıcı) ve diğer çok sayıdaki unsur, Dörtlü Çete ve Çürükkayalar Çetesiyle birlikte hareketin iplerini objektif olarak ele geçirmiş durumdaydılar. Onlara bu yolu açan, eski kuşak kadroların merkezi rollerine sahip çıkmamaları ve başta Mahsum Korkmaz ve Mehmet Karasungur olmak üzere dürüst ve komuta rolünü gerçekten üstlenebilecek çok sayıda arkadaşın ağırlıklı olarak komplo yöntemleriyle tasfiye edilmesiydi. Birçok gösterge, 1990 başlarında bana karşı yapılması düşünülen komplo ile örgütün tümden ele geçirilmesinin planlandığını ortaya koymaktadır. JİTEM'in kurucularından Cem Ersever'in öldürülmesi bu planla yakından bağlantılıdır. Star TV'ye konuşan iki ajanın, "Bize Öcalan'ı ölü değil sağ ele geçirmemiz emredilmişti" biçimindeki itirafları, konuya ışık tutan bir önemli ipucu niteliğindedir. Ayrıca Hasan Bindal'ın şahadeti açık bir işaretti. Amed'de Sait Çürükkaya ve Şemdin Sakık gibi çete unsurlar dışındaki tüm dürüst komuta kadrosu ile Dersim'de Doktor Baran'ın tasfiye edilmesi de bu dönemdedir. Botan alanı zaten Cemil Işık ve avenesine terk edilmişti. Sıra Bekaa'daki durumumun halledilmesine gelmişti.

Gerek PKK'lileşme gerekse ordulaşma ve hatta cepheleşmenin (HRK'leşme ve ERNK'leşme) bütün sorunları olduğu gibi duruyordu. Tüm sorunlar üzerime yığılmıştı. Dürüst unsurlar sadece ölmesini biliyorlardı. Taktik sorunların üstesinden gelme akıllarından bile geçmiyordu. Büyük fedakarlık ve cesaret örnekleri az değildi ama cesaret ve fedakarlık kendi başına pratik taktik sorunların çözümü için yeterli olamazdı. 1987 baharıyla birlikte bu sorunlara çözüm getirmek amacıyla çözümleme metoduna yüklendim. Daha önce değindiğim konulara ilişkin görüşlerimi broşürler haline getirirken, bu kez ses ve görüntü kasetlerine de kaydedilmek üzere sorunları derinliğine çözmeye çalıştım. Karşımda üç aylık devreler halinde düzenlenmiş yaklaşık dört yüz kişilik eğitim grupları durmaktaydı. Yılda bin kişiyi aşan sayıda gerilla adayının eğitildiği yeni bir eğitim süreci söz konusuydu. Bu eğitimlerle içerden ve dışarıdan dayatılan tasfiyeciliğin önüne geçilmek istenmişti. Tasfiyecilik adeta imkansız kılınmış, bu beklenti içinde olanların hevesleri kursaklarında kalmıştı. Öyle anlaşıyor ki, bazıları dört gözle tasfiye olmamı bekliyorlardı. Bu beklenti oldukça güçlüdür ve izleri hala vardır. Avrupa'ya yolladığımız eski kuşaktan yoldaşlar, Almanya'nın öncülüğünde başlatılan saldırıyla 1987'den itibaren tutuklanmışlardı. Bu olay bile Almanya'nın, Avrupa Gladio'sunun merkezi olduğunu ve PKK'ye yönelik Gladio hamlesini açıklamaya yeter. Almanya TC'den daha fazla, üstelik çok daha planlı ve sinsi bir biçimde PKK'nin tasfiyesiyle uğraşmıştır. Buna rağmen Avrupa'daki Kürt halkının kimlik ve özgürlük talepleri etrafında harekete olan bağlılığı, Avrupa üzerinden geliştirilen tüm tasfiyeci planları fazlasıyla boşa çıkarmaya yetiyordu. Bu dönemde Suriye ve Avrupa'daki halkımızın eşsiz bağlılığı olmasaydı, PKK'yi ayakta tutmak ve devrimci savaşı sürdürmek çok daha zor olurdu. Her iki alandaki halkımızı hep saygı ile anmak ve kutlamak gerekir.

Devrimci Halk Savaşı'na karşı NATO'nun Gladio savaşları

Kürdistan'da 15 Ağustos 1984 Hamlesi'ne karşı savaşan esas gücün NATO'nun gizli ordusu Gladio güçleri olduğu netleşmiş bulunmaktadır. Türk güvenlik sisteminin PKK'ye karşı mücadelede yetersiz kaldığını kanıtlayan en önemli olay, 15 Ağustos 1984 Hamlesi'dir. Güvenlik sisteminin yetersizliği aslında Ankara'dan çıkışımızla başlayıp Ortadoğu'da üslenmemizle kesinleşmişti. Hamlenin gerçekleştirilmesi bu kesinliği açığa çıkardı. Ardından 1985 yılında Almanya merkezli NATO Gladio'su harekete geçirildi. Unutmamak gerekir ki, Alman devletinin PKK'yi 1985'te 'terörist' ilan eden ilk devlet olması bu Gladio ordusuna merkezlik etmesi nedeniyledir. NATO Gladio'su inşa edilirken, Avrupa'daki bölümden Almanya'daki merkez sorumlu kılındı. Başlangıçta bu gerçekleri bilmiyorduk. Hatta

Almanya başta olmak üzere, AB'yi ve diğer Avrupa ülkelerini devrimci mücadelenin dostları sayıyorduk. Halklara karşı (Buna Avrupa halkları da dahildir. Özellikle İtalya, Yunanistan ve Balkan halkları başta gelmektedir) gizli yürütülen bir savaşın söz konusu olduğu çok sonraları anlaşıldı. NATO kurulduğunda, bu ordu (Gladio ordusu) da komünizmin sızmalarına karşı kuruldu. Çok az kimse bunun farkına vardı. Gizli ordu en çok İtalya, Yunanistan, Türkiye ve Almanya'da devrimcilere karşı harekete geçirildi. Sovyet Rusya'nın tehdit olmaktan çıkması ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte, Türkiye dışındaki diğer NATO üyesi ülkelerde önemini yitirdi. Türkiye'de ise tersine çok daha üst düzeylere taşındı. İran Devrimi (1979) ve Afganistan'ın Sovyetler Birliği tarafından işgali (1980) bunda önemli rol oynadı. Ayrıca Ortadoğu'da oynadığı jandarma rolü nedeniyle Türkiye Gladio'suna sınırsız destek sağlandı. İsrail'i koruma istemi de bunda önemli bir etkendir. Petrol kaynakları ve işbirlikçi iktidarların korunmasının gerekliliği Gladio'yu hep devrede tutmaya zorlayan diğer önemli etkenlerdir.

15 Ağustos Hamlesi'nin beklenmedik çıkışı bu ortamda gerçekleşti. Türkiye Gladio'su Türk devrimcilerinin kalan son izlerini de 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle temizlemişti. 15 Ağustos 1984 Hamlesi hesapta yoktu. Gerçekleştiğinde ise, başlangıçta basit bir sol maceracı çıkış sanıldı. Klasik ordu, polis ve istihbarat güçleriyle hemen üstesinden gelineceğine inanıldı. Fakat ilk yılda işinin bitirilememesi meselenin NATO'ya taşırılmasına yol açtı. NATO, kuruluş yasasının 5. maddesine göre müdahalede bulunmayı 1985'te kararlaştırdı. Alman devletinin aynı yıl PKK'yi 'terörist örgüt' ilan etmesi bu karar nedeniyleydi. 1985'ten sonra da görünüşte Türk güvenlik güçleriyle çatışıyorduk. Bilinçli olarak bu görüntü verdirilmişti. Savaş özünde NATO Gladio'suyla yürütülüyordu. Elbette Gladio'nun Türkiye'deki kolu çok büyük rol oynuyordu. Ama tek kol değildi. Sayıca büyük olması sonuç almasına yetmiyordu. Türk güvenlik güçlerinin tek başına o kapsamda bir savaş yürütmesi değil yıllarca, bir yıl bile zordu. Sürdürse bile kısa bir süre içinde devlet olarak iflası anlamına gelirdi. Dolayısıyla açıktan olmasa ve mekanizması büyük oranda gizli çalışsa da, savaş bir NATO savaşıydı. Günümüzde Afganistan'da ve Irak'ta, daha önceleri Somali'de yürütülen savaşların çok üstünde boyutları olan ve uzun süreli yürütülen bir savaştı bu.

PKK olarak savaşın bu gizli ve gerçek yüzünü kavrayamıyorduk. Avrupa ve ABD'ye yönelik eleştirilerimiz ideolojik düzeyde kalıyordu. Genelde son iki yüzyılda, 1920'ler sonrasında, özelde de 1984 sonrasında Kürdistan'da Kürt halkına ve PKK'ye karşı yürütülen hegemonik güç savaşlarında kapitalist modernitenin rolünü çözümleyebilecek kapasitede değildik. Bu nedenle NATO çözümlememiz çok eksik kalmıştı. Reel sosyalizmin slogan düzeyindeki yaklaşımını aşmıyordu. Zaten Gladio'dan ad olarak bile haberdar değildik. Kürdistan'daki halk savaşının düzeyi genişleyip derinliği arttıkça, bu gerçeklik yavaş yavaş açığa çıkmaya başladı. Almanya'dan sonra ABD ve İngiltere'nin 1990 sonrasında PKK'yi 'terörist' ilan etmeleri, daha önceki Papa suikastı ve Olof Palme cinayeti de dikkate alındığında, gerçeği biraz daha anlaşılır kıldı. İtalyan Gladio'sunun açığa çıkarılması diğer önemli bir aşamaydı.

Kürtlerin asimilasyon ve soykırımı 15 Şubat 1925'te resmen başlatıldı

PKK'ye ve Devrimci Halk Savaşı'na karşı yürütülen Gladio savaşlarından önce demokratik ve sosyalist muhalefete ve Kürt halkının varlığına karşı yürütülen cumhuriyet dönemi komplolarını hatırlamak gerekir. Mustafa Suphi önderliğindeki Komünist Parti Merkez Komitesi'nin on beş üyesi 1921 yılının Ocak ayı sonlarında Karadeniz'de boğdurulmuş, Koçgiri İsyanı 1921'de bastırılmış, aynı yıl Çerkez Ethem kuvvetleri dağıtılmış, ayrıca sultanlık ve halifelik yanlısı isyanlar bastırılmıştır. Asli müttefikler olan Kürtler, İslami Ümmetçiler ve Komünistler, Ulusal Kurtuluş Savaşı sonunda kurulacak yeni düzenin dışında bırakılmışlardır. Buna karşı gösterilen tepkiler daha sert bir biçimde bastırılmıştır. Tek partinin proto-faşist düzeni meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Almanya ve İtalya'da aynı tarihlerde yükselen faşizmin benzeri Türkiye Cumhuriyeti'ne de yansımıştır. Kürtlerin varlığına yöneltilen asimilasyon ve soykırım uygulamaları 15 Şubat 1925 provokasyonuyla resmen başlatılmış, bunlara karşı gelişen direnişler en son 1938 Dersim katliamıyla bastırılıp halkın kırımdan geriye kalan önemli bir kesiminin mecburi iskanıyla sonuçlandırılmıştır. Bu dönemde İngiliz ve Fransız emperyalizmiyle sağlanan anlaşma temelinde Kürdistan'ın parçalanması ve Kürtlerin kimliklerinden uzaklaştırılması için her türlü baskı, sömürü ve asimilasyon yöntemi uygulanmıştır. Amaç homojen bir ulus devlet yaratmaktır.

1950 başlarında NATO'ya girilmiş, Gladio'nun Türkiye kolu olan Seferberlik Tetkik Kurulu oluşturulmuştur. Bu tarihten sonra tüm muhalif güçleri ve siyasi iktidarı kontrol edecek güç Türk Gladio'su olacaktır. 6-7 Eylül olayları ve Kıbrıs Mukavemet Teşkilatı'nın harekete geçirilmesi Türk Gladio'sunun ilk eylemleridir. 1951'de komünistlerin tevkifatı belki de Türk Gladio'sunun başlangıç eylemidir. 27 Mayıs 1960 darbesi, daha sonraları yapılan bütün iktidar düzenlemeleri ve muhaliflerin etkisizleştirilip tasfiye edilmesi hep Türk Gladio'sunun denetiminde gerçekleştirilecektir. Emniyet, istihbarat ve Genelkurmay her ne kadar bağımsız güç gibi görünseler de, esas güç kontrolü ve kullanımı Gladio örgütlenmesiyle gerçekleştirilmektedir. 12 Mart 1971 darbesiyle birlikte devrimci ve demokratik hareketlerin tasfiyesi sisteme iyice hakim olan Gladio

Alaattin Kapan'ın 18 Mayıs 1977'de Haki Karer'i provokasyonla tuzağa düşürüp katletmesi, daha grup aşamasındayken PKK'ye yönelik Türk ve NATO Gladio'sunun ilk eylemi olabilir. 1977'de grubun ilk defa ciddi olarak tasfiye kapsamına alındığı belirtilebilir. Eğer Parti Programı yayınlanmasa, PKK'nin ilanıyla buna yanıt verilmese ve Alaattin Kapan ölümle cezalandırılmasaydı, grubun tümüyle olmasa da ciddi bir tasfiyeyi yaşaması beklenebilirdi.

örgütüyle yürütülmüştür. Taksim ve Maraş katliamları, Ecevit'e suikast girişimi başta olmak üzere devrimcilere, aydınlara ve halka yönelik tüm suikastlar ve katliamlar NATO'nun Gladio ordusunun doktrin ve uygulamaları çerçevesinde yapılmıştır. 12 Eylül askeri darbesi NATO Gladio'sunun en önemli eylemlerinden biridir. Bu döneme kadar NATO ve Türk Gladio'su iç içe ve diğer güvenlik güçlerinden hem bağımsız hem de onların üstünde rol icra etmektedir. Bu dönemden itibaren PKK'ye yönelik bir kronoloji düzenlersek:

Gladio savaşlarının birinci dönemi

Grup aşamasından 12 Eylül askeri darbesine kadar PKK'ye yönelik takip ve tasfiye amaçlı saldırılar, Gladio

KDP'nin başından itibaren İsrail paralelinde ve NATO'yla bağlantılı olarak hareket ettiği ve Kürdistan genelinde bir kontrol örgütü olarak destek gördüğü kesindir. Gladio'nun denetiminde olduğu ve özellikle 1961'den itibaren Türk Gladio'sunun da desteğiyle silahlandırılıp ayaklanmaya teşvik edildiği belirtilebilir. Aynı desteğin İran Şahlığı üzerinden sürdürüldüğü çok sayıda belgeyle kanıtlanacaktır. Dolayısıyla KDP üzerinden Kürdistan'daki sol gruplaşmalara yapılan müdahalelerin Gladio'nun dolaylı desteğiyle gerçekleştiğini görmek önem taşımaktadır.

güçleri de devrede olsa bile, ağırlıklı olarak geleneksel güvenlik güçlerince (MİT, emniyet ve jandarma) yürütülmektedir. Gelişmesine pek şans tanınmadığı için, grubumuzun daha aktif ve aktör konumunda olan diğer örgütler kadar takip edilmediği kanısındayım. Grup, THKP-C'nin bir uzantısı olarak değerlendirilip öyle bırakılmış, THKP-C'nin tasfiye edilmesiyle grubun da tasfiye olacağı varsayılmıştır. Grup bazı şahıslarca kontrol edilip elde tutulmak istenmiş olabilir. 1975'ten sonra grubun bağımsız olduğu anlaşılınca, KDP üzerinden Stêrka Sor (Kızıl Yıldız) eliyle müdahalede bulunulduğu, bunda Alaattin Kapan denilen ve Haki Karer'i katleden unsurun kullanıldığı bilinmektedir. KDP'nin başından itibaren İsrail paralelinde ve NATO'yla bağlantılı olarak hareket ettiği ve Kürdistan genelinde bir kontrol örgütü olarak destek gördüğü kesindir. Gladio'nun denetiminde olduğu ve özellikle 1961'den itibaren Türk Gladio'sunun da desteğiyle silahlandırılıp ayaklanmaya teşvik edildiği belirtilebilir. Aynı desteğin İran Şahlığı üzerinden sürdürüldüğü çok sayıda belgeyle kanıtlanacaktır. Dolayısıyla KDP üzerinden Kürdistan'daki sol gruplaşmalara yapılan müdahalelerin Gladio'nun dolaylı desteğiyle gerçekleştiğini görmek önem taşımaktadır.

Stêrka Sor'un sözde 'Beş Parçacı'lığı (Kürdistan'ın küçük bir parçasının da SSCB'de kaldığını savunuyordu!) bu görüşü doğrular niteliktedir. Daha sonra KUK ile takviye edilen bu müdahale, grubun Ankara'dan çıkmadan, çıksa da Fırat'ın doğusuna varmadan tasfiye edilmesine yöneliktir. 1976 yılından itibaren harekete geçen Pilot Necati Kaya, eğer ajansa (Kesinliğini bilemiyoruz, araştırılması gerekir) Türk Gladio'suna bağlı olabilir. Eğer gruba yönelik bir tasfiye planı varsa, bu planı uygulamaya geçirme şansı bulamamıştır. Grup bilinçli olarak bu tuzağa düşmemiştir. Eğer babası Ali Yıldırım kanalıyla Kesire Yıldırım'ın bir ajanlığı söz konusuysa (Bu da kesin bilinmiyor, araştırmayı gerektirir), geleneksel olarak MİT kadrosu çerçevesinde düşünülebilir. Dilaver Yıldırım konusu da hakkında yanlışlık yapmamak açısından üzerinde araştırma yapılmasını gerektirir. Alaattin Kapan'ın 18 Mayıs 1977'de Haki Karer'i provokasyonla tuzağa düşürüp katletmesi, daha grup aşamasındayken PKK'ye yönelik Türk ve NATO Gladio'sunun ilk eylemi olabilir. 1977'de grubun ilk defa ciddi olarak tasfiye kapsamına alındığı belirtilebilir. Eğer Parti Programı yayınlanmasa, PKK'nin ilanıyla buna yanıt verilmese ve Alaattin Kapan ölümle cezalandırılmasaydı, grubun tümüyle olmasa da ciddi bir tasfiyeyi yaşaması beklenebilirdi.

1978 sonlarındaki Maraş katliamı o yörede hızla gelişen gruba karşı Gladio'nun ikinci büyük eylemi olarak değerlendirilebilir. Maraş eskiden beri Kürtlerin tasfiyesinin dolaylı ve direkt yöntemlerle planlandığı bir merkezdir. Aynı husus Fırat'ın batısındaki tüm Kürtler için geçerlidir. 1925'teki Şark Islahat Planı'nda Fırat'ın batı yöresinde Kürtçe konuşan tek bir Kürt'ün bırakılmaması, hepsinin asimilasyonu başta olmak üzere çeşitli yöntemlerle tasfiye edilmesi öngörülmektedir. Maraş katliamını halen yürürlükte olan bu plan çerçevesinde düşünmek gerekir. Özellikle Malatya, Adıyaman, Elazığ, Dersim, Sivas, Erzincan ve Antep yöresindeki Kürtlere yönelik olarak sistematik biçimde uygulanan asimilasyon ve Gladio eylemleri bu bağlamda düşünülmek durumundadır.

Özcesi, 1960'lardan sonra gelişen sol ve Kürt muhalefeti üzerinde Gladio'nun giderek yoğunlaşan bir denetimi ve baskısı vardır. 12 Mart 1971 darbesiyle daha da yoğunlaşan bu denetim, baskı, çatışma ve suikastlar sistematiktir ve bu örgütle bağlantılıdır. İslamcı ve ülkücü gruplar kadar sahte Türk ve Kürt sol grupçuklar da Gladio savaşları çerçevesinde kullanılmışlardır. Gladio'nun Türkiye'deki varlığı 1955-'60'tan itibaren tüm hükümet oluşumlarında, sağ ve sol gruplar arasındaki çatışmalarda, darbelerin planlanıp uygulanmasında, önemli suikastlar ve katliamlarda son derece etkilidir. Diğer güvenlik ve istihbarat örgütlerinin bağımsız rolü giderek sınırlandırılmış, hatta bu örgütler ele geçirilmişlerdir. Tüm ekonomik, sosyal, kültürel, diplomatik ve iktidara ilişkin faaliyetler devletin güvenliği kapsamında ele alınarak, Gladio stratejisi ve taktikleri çerçevesinde değerlendirilip yönlendirilmeye çalışılmıştır. Başta sol ve komünist hareketler, daha sonraları kontrolleri dışında gelişen devrimci ve sosyalist Kürt Hareketi üzerinde gittikçe yoğunlaşan operasyonlar yürütülmüştür. 1970-1980 arası dönem operasyonların en yoğun dönemi olup, 12 Eylül askeri darbesi ve solun stratejik bir darbe almasıyla sonuçlanmıştır. Kürt devrimci sosyalist hareketinin 1980 sonrasında Ortadoğu'daki üslenmesi kendisine de yöneltilen bu operasyonları boşa çıkarmıştır.

Gladio savaşlarının ikinci dönemi

Gladio savaşlarının ikinci dönemi 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle başlar ve 1985 yılına kadar devam eder. ABD Elçiliği'nin tezgahlayanları için, "Bizim çocuklar iyi iş başardı!" diye takdirlerini ifade ettiği bu darbenin kısa döneme ilişkin amaç ve sonuçları bilinmektedir. Darbenin amacı başta sol güçler olmak üzere içteki tüm muhalif hareketlerin ve şikayet odaklarının susturulması ve tasfiye edilmesi, yerine rejim anayasası gereğince küresel finans kapitalin hegemonyasına bağlanmış, ihracata (dış sömürüye açılma) dayalı bir ekonomik düzenle Türk-İslam ideolojisine dayalı yeni bir sosyal, siyasal ve kültürel faşist sistemin tesis edilmesidir. Bu öyle yansıtılmak istendiği gibi Türk iç güvenlik güçlerinin güdümünde gerçekleştirilen bir sistem değildir; Gladio'nun 1960'lar sonrasında yoğunlaşan ve 12 Mart muhtırasıyla tırmandırılan savaşlarının doğal bir sonucudur. Belirleyici olan NATO'nun, Gladio'nun merkezi ve Türkiye uzantılarıdır. Türk iç güvenlik güçlerinin rolü destekleyici olmaktan öteye gitmez.

Bu dönemde PKK'ye yönelik Gladio faaliyetleri genelde sol harekete yönelme kapsamında değerlendirilmiştir. Herhangi bir sol örgüte yönelik olarak uygulanan bastırma ve tasfiye etme yöntemleriyle PKK'nin üzerine gidilmiştir. PKK'ye sızdırılmış unsurlar ve arkalarındaki güçlerin planlamaları, PKK Önderliği'nin hareket tarzından ötürü başarılı olamamıştır. Yurtdışına çıkışımdan kendim ve kuryem dışında kimsenin haberdar olmaması bunda önemli rol oynamıştır. Bu süreçte Necati Kaya'nın benimle mutlaka görüşmek istemesi ve çok gergin ruh hali üzerinde durmak gerekir. Ayrıca Dev-Yol başta olmak üzere bazı sol güçlerle 1982'de geliştirdiğimiz Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi çalışmaları sırasında, Dev-Yol içinden bazı kişilerin sergilediği kuşkulu tavırlar ve bu doğrultudaki çalışmaların sabote edilmesi, sızmalar ve tasfiye güçleriyle bağlantılı olabilir. Dönemin Dev-Yol liderliğine soyunan Taner Akçam ve 'Sarı Cemal' denilen unsurun tasfiyeci pratikleri, sadece Dev-Yol'un tasfiye edilmesi açısından değil, PKK'ye yönelik tasfiyeler kapsamında da üzerinde önemle durmayı gerektirir. O dönemde ASALA'ya ve Önderi Agop Agopyan'a yönelik suikast ve tasfiye çabalarının (Ki, başarılı olmuştur) benzeri PKK'ye karşı da geliştirilmiş ama başarıya ulaşmamıştır. Her iki tasfiye ve suikast çalışmasında sol maskeli unsurlar kullanılmıştır. 12 Eylül faşist darbesi sonrasında solun tasfiye edilmesinde sadece kaba baskı ve işkenceler rol oynamamış; örgütlerin bünyesindeki (PKK dahil, tüm örgütler söz konusudur) sızmaların da bu tasfiyelerde önemli rolleri olmuştur. 15 Ağustos Hamlesi'nin geciktirilmesi, Avukat Hüseyin Yıldırım'ın 1982'den hemen sonra Önderlik sahasına gelip bazı girişimlerde bulunması, Ortadoğu kökenli bazı örgütlerle bağlantılı kuşkulu hareketler ve KDP'nin tavrı bu kapsamda üzerinde yeniden durmayı gerektirir.

KDP ile ilişkiler kritiktir. KDP'nin Doktor Şivan'a (Sait Kırmızıtoprak, Türkiye-KDP Lideri) yönelik tutumunun, yani sonuçta Doktor Şivan ile iki önemli yardımcısının öldürülmesi ve diğer grup elemanlarının dağıtılmasıyla sonuçlanan yaklaşımının bir benzeri PKK'ye yönelik olarak da uygulamaya konulmak istenmiş olabilir. KDP temsilcileri gerillanın hamle yapmasından yana değildiler. Çok yoğun engellemelerde bulundular. Özellikle sınırı geçerek ülkeye

giriş aşamasında çok sayıda arkadaşımızı şehit ettiler. Daha sonra çatışma ve öldürmeler süreklilik kazandı. 1985'te Mesut Barzani'nin Şam'da benimle yaptığı görüşmede açıkça 15 Ağustos Hamlesi'nden vazgeçmemizi istemesinin sadece Türk iç güvenlik güçlerinin bir dayatması olmadığına, bunun İsrail ve NATO Gladio'su ile bağlantılı bir girişim olduğuna dair kuşku ve endişelerim vardı. KDP ile ilişkiler ve çatışmaları sadece Türk iç güvenlik güçlerinin yönlendirdiği olaylar olarak ele almamak, NATO Gladio'su ve İsrail politikaları açısından da bakmak büyük önem taşır. Üzerinde kapsamlı araştırma yapılması gereken bir konudur bu. 15 Ağustos Hamlesi ve ilk yılı önceden tahmin edilse de, sistemin kesin bilgileri dışındadır. Nasıl seyredeceği kestirilememiştir. Yönü ve kapsamı doğru tahmin edilememektedir (Kendimiz açısından da böyledir). Yeni bir döneme yol açtığı kesindir. Ama sistem açısından sonuçlarının en az 1985 yılı boyunca özellikle Türk iç güvenlik güçleri, NATO ve Gladio bünyesinde tartışıldığı kanısındayım.

Gladio savaşlarının üçüncü dönemi

Gladio savaşlarının üçüncü ve en önemli dönemi, 1985'ten Turgut Özal'ın 1993'te öldürülmesine kadar süren dönemdir. NATO'nun kuruluş yasasının 5. maddesindeki, "Üye bir ülkeye yapılan saldırı tüm üye ülkelere yapılmış sayılır" hükmü, 1985'te uygulamaya konulmuştur. Uygulamalar Gladio kapsamında geliştirilmiştir. Uygulama merkezi Almanya'da olduğu için, PKK'nin 'terörist örgüt' olarak ilanı önce Alman devletince kararlaştırılmıştır. Almanya, NATO'nun Gladio merkezi ve Türkiye uzantıları ile Türk iç güvenlik güçleri KDP'yi de aralarına alarak yapılan planlama çerçevesinde yoğun bir karşı saldırı geliştirmişlerdir. Benimle yürütülen ve özellikle KDP ve Barzaniler kanalından sürdürülen görüşmelerde temel talep hamleye kendiliğinden son vermemizdir. Bu talep veya öneri, kapitalist hegemonyanın 1920'deki Kahire Konferansı'nda Kürt sorununa ilişkin olarak aldığı kararın güncellenmesini ifade eder. Bilindiği üzere bu karar Ortadoğu'nun hegemonya altında tutulması için Kürt meselesinin çözümsüz bırakılmasını ve bu haliyle sorunun hep canlı tutulmasını öngörür. Barzaniler ve KDP'ye biçilen rol Kürdistan'da bu öngörünün hayata geçirilmesiyle bağlantılıdır. Öngörü İsrail'in varlığının gerçekleştirilmesini ve kalıcı kılınmasını da hedeflediğinden, Proto-İsrail bağlamında olmayan Kürdistan'daki tüm oluşumlara müdahale edilip etkisizleştirilir. Dolayısıyla 1985 sonrasında Devrimci Halk Savaşı deneyimi ardından İsrail, Türkiye ve KDP güçlerinin NATO ve Gladio ile birlikte PKK'nin üzerine gelmeleri anlaşılır bir husustur. Arkasında tarihi bir karar ve güncel hayati menfaatleri vardır.

Mesut Barzani vasıtasıyla iletilen mesaja rağmen hamleden vazgeçmeyeceğimiz anlaşılınca, 1986'da JİTEM ve Hizbullah örgütlenmeleri devreye sokuldu. Her türlü yetkiyle donatılmış olan JİTEM, dönemin 'Teşkilat-ı Mahsusa'sı rolünü oynamaktadır. Bilindiği üzere 1914'te kurulan Teşkilat-ı Mahsusa homojen ırkçı bir Türk ulus devleti yaratmak için öncelikle Ermeni soykırımında önemli rol oynamış, katliam başta olmak üzere her tür yöntemi uygulamakla yetkili kılınmış ilk faşist örgütlenmelerden biridir. Said-i Nursi ve Mehmet Akif'in de içinde yer aldığı dinci-İslamcı bir kolu da bu yapılanmayla birlikte harekete geçirilmiştir. Bu soykırım modeli 1986'da JİTEM ve Hizbullah (Türkiye ve Kürdistan Hizbullah'ı) uygulamaları tarzında güncelleştirilmiş, her iki örgüt aynı kapsamda görev ve yetkilerle donatılmışlardır. ABD, NATO, Gladio ve Türk güvenlik güçleriyle KDP arasında bir koordinasyon geliştirilmiştir. Hizbullah hem İran'ın hem de Suudi Arabistan'ın İslamcı politikalarından yararlanmak istemiştir.

Bu dönemde PKK'ye yönelik sızmalar KDP üzerinden gerçekleştirilmiştir. Dönemin KDP'sinin yeniden örgütlenmesini yürüten ve adına 'Qiyade Muvaqat' denilen örgütlenmenin başı Sami Abdurrahman'dır. PKK'ye yönelik pratik tasfiye girişimlerini ve sızmaları esas olarak Sami Abdurrahman yürütmüştür. Kullandığı en önemli araç sahte Kürtçü KUK (Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları. O dönemde biz kendimizi 'Ulusal Kurtuluşçular' olarak tanımlıyorduk. Her ajan örgütün esas örgütün isim veya niteliklerinden birini kullanması burada da söz konusudur) örgütlenmesidir. Çok sayıda PKK'li ve Kürt yurtsever bu örgüt eliyle katledildi. KUK'a biçilen rol, ne pahasına olursa olsun, PKK'nin Bingöl-Mardin hattının doğusuna geçişini engellemekti. JİTEM'in kurucusu Albay Arif Doğan'ın da bizzat itiraf ettiği

gibi, bu dönemde on bin kişilik bir silahlı imha ekibinin görevlendirildiği anlaşılmaktadır. Burada çok önemli olan husus, bu gücün kanun üstü olmasıdır. Sorgusuz sualsiz her tür cinayeti işlemekte yetkilidir. Soykırım örgütü olma niteliğini buradan alır. Aynı yetki halkın 'Hizbul-Kontra' dediği Kürdistan Hizbullah'ına da tanınmıştır. On bini aşkın faili meçhul cinayet, bu iki kardeş örgüte tanınan kanun ve hatta anayasa üstü yetkiler temelinde işlenmiştir. Bu dönemin başlangıcında Ozan Sefkan (Celal Ercan) ve grubunun imha edilmesi (1985), Mahsum Korkmaz yoldaşın katledilmesi (1986), Selahattin Çelik üzerinden yürütülen gerillayı teslim alma çalışmaları ve PKK'nin 1986'da yapılan Üçüncü Kongre'sindeki bunalım, dolaylı ve direkt JİTEM'le bağlantılı önemli olaylardır. Ayrıca benim için çok değerli olan Nusaybinli İbrahim (Darar Akay) yoldaşın 1985'te Silopi-Şax köyünde katledilmesi de bizzat Arif Doğan'ın itiraf ettiği gibi JİTEM tarafından gerçekleştirilmiştir. Olağanüstü hal, JİTEM ve Hizbullah'ın etkileri 1986'da PKK üzerinde iyice yansımasını bulmuş ve kısmi bir bunalıma yol açmıştır. Üçüncü Kongre pek çözümleyici olamamıştır. Geniş çapta bir komuta değişimine gidilmiştir.

Ortadoğu üzerinden bu olumsuz yansımaları boşa çıkarmak için 1987'den başlayarak Turgut Özal'ın öldürülmesine kadar neredeyse her yıl bini aşkın gerilla adayını eğitip donatarak hareket üslerine kadar ulaştırmayı bizzat üstlendim. Daha önceleri ve sonraları da binlerce kişiyi aşan gerilla gücü, araç-gereç ve para yoluyla destek sunmuştum. Ama en büyük desteği bu tasfiye ve katliam yıllarında bizzat sundum. 1987'den itibaren yeniden hızlandırdığımız ülkeye geçiş çabalarında en dikkat çekici olumsuzluk, sonradan 'dörtlü çete' diye adlandıracağımız grubun elebaşlarından Cemil Işık'ın (Hogir) hududu geçer geçmez koruculara karşı mücadele bahanesi ile kendi başına eylemler düzenlemesi, bu eylemlerle içinde çocuklar ve kadınların da bulunduğu onlarca kişinin ölümüne yol açmasıdır. PKK'nin bizzat çok iyi düzenlediğim taktik sistemi bu eylemlerle boşa çıkarıldı. Bundan sonra PKK kendi öz taktiklerini hayata geçirmeye bir türlü muvaffak olamadı.

Mahsum Korkmaz bu tehlikeyi ilk gören ve tedbir almaya çalışan komutanlarımızdan biri olduğu için özenle seçilen ve katledilen bir yoldaşımızdır. Darar'ın öldürülmesi de bu temeldedir. Ozan Sefkan ve arkadaşlarının öldürülmesi de benzer komplolar serisinin devamıdır. Mahsum'un ölüm biçimi ve yaşamını yitirdiği koşullar dışardan sızdırılmış kişilerin bu katliamda rol oynadığını düşündürmektedir. Şemdin Sakık ve daha sonra 1987 kışında Bekaa'da intihar eden Ferhat kod adlı Eruhlu gencin durumu, Mahsum'un içten suikastla öldürülmüş olabileceğini güçlü bir olasılık olarak düşündürmektedir. Cemil Işık'ın 1987'den itibaren komuta değişikliğinden de istifade ederek gerillada inisiyatifi ele geçirmesi PKK'ye çok pahalıya mal olmuştur. En büyük olumsuzluğu ise, PKK'nin büyük emekler sonucunda planladığı ve hazırlıklarını büyük oranda tamamladığı gerilla savaşının boşa çıkarılmasıdır. Dörtlü çetenin diğer elemanları olan Şemdin Sakık, Şahin Baliç ve Halil Kaya (Kör Cemal) Hogir'ın izinde yürüyüp gerilla sistemini boşa çıkarmada etkili olan ve önde gelen isimlerin başında yer almaktadır. Bu isimlerin çoğunun KDP ve Beş Parçacılarla bağlantılı olması (Beş Parçacılar ve KUK da KDP bağlantılıdır. Özellikle 'Qiyade Muvaqat' ile ilişkilidir) sızma unsurunun göz ardı edilemeyeceğini göstermektedir. Bu dönemde bizzat tanıdığım yüze yakın en değerli gerilla komutan adayının "Çatışmada öldüler" denilerek katledilmeleri komplonun büyüklüğünü göstermektedir.

PKK'ye karşı komplonun temel özellikleri

Komplo oyunu çok açıktır. Tarihsel temeli de vardır. İttihat ve Terakki döneminde bolca uygulanmıştır. Yine Kürt isyanlarında ve Komünist Parti'yi tasfiye etme girişimlerinde yoğunca denenmiştir. Temel özellikleri şunlardır: Birincisi, devrimci güçlerin halkla bağını koparmak ve halkı bu güçlere karşı çıkarmak için gerilla veya isyancı maskesi altında cinayet timleri kurmak ve işletmektir. Dörtlü çete ve benzerleri bu konuda oldukça başarılı olmuşlardır. Bunlar halka ve özellikle karşımıza çıkarmayı düşündükleri aşiretler ve ailelere yönelik birçok komplo eylemi düzenlemişlerdir. Bu komplo eylemlerini özenle araştırmak son derece önemlidir. Ciddi sonuçlar doğuracak bu araştırmanın mutlaka yapılması gerekir. İkinci komplo yöntemi, gerilla komutanı veya isyan önderi olabilecek değerli kadroların hedef alınması ve öldürülmesidir. Bu konuda da oldukça başarılı olmuşlardır. Komutanlık yapabilecek birçok yoldaşın nedensiz ölmesi veya öldürülmesi iç komplonun çapını gösterir. Kürt isyanlarında ve Türkiye'de solcu liderlerin tasfiye edilmesinde benzer yöntemler kullanılmış ve komplolarla önder kadroların imhası gerçekleştirilmiştir. Bunun en son halkası 1990'da şahsıma yönelik olarak gerçekleştirilen büyük komplodur. Şahin Baliç, Mehmet Şener ve Cangir Hazır'ın (Sarı Baran) başında yer alıp hayata geçirdiği komplo, Hasan Bindal yoldaşın şahadetiyle açığa çıkmış ve boşa çıkarılmıştır. Fakat iki önemli alanda daha başarılı olmuşlardır. Ana kitlesini, halkı PKK'den koparıp korucuulaşma sürecine sokmaya muvaffak olmuşlardır. Komuta adaylarını imha ederek gerillayı başsız bırakmışlar, gerillayı temel taktik hattından saptırıp avare-asi gruplar düzeyine indirgemişlerdir. İç ve dış Gladio bu dönemde her ne kadar PKK ve öncülük ettiği Devrimci Halk Savaşı deneyimini bastırıp tasfiye etmeyi başaramamış olsa da, gerilla savaşının planlandığı gibi kendi öz taktikleri temelinde hayata geçirilmesini engelleyebilmiştir.

PKK sorumlularının pek fark edemedikleri en önemli başarısızlık konularından biri de, taktik planlamanın neden pratiğe başarıyla uygulanamadığı ve Gladio-JİTEM'in bunda oynadıkları roldür. Her iki tarafın da başarısı yarım kalmıştır. Benim bu aşamada yapabildiğim şey devrimci savaşın sürekliliğini sağlamak ve yenilgisinin önüne geçmek olmuştur. Ülke içi pratik önderlik sıradan-tutarlı bir çaba gösterebilseydi, ileri düzeyde bir başarı sağlamak mümkündü. Yine de 1990 komplosunun boşa çıkarılması ve Körfez Savaşı'nın sonuçları, PKK Hareketi'nin birleşik etkisinin genel anlamda yükselmeye devam ettiğini göstermektedir. Tarihsel-toplumsal anlamı büyük olan bölge dengesi doğru değerlendirildiğinden, devrimci savaşın sıradan bir uygulaması bile önemli ve başarılı sonuçlara yol açmıştır. Eğer taktik önderlik 1990-'93 arası dönemi doğru değerlendirip hem nicel hem de nitel olarak gerillanın büyütülmesini sürdürebilse ve taktik planlamayı pratiğe geçirebilseydi tarihin seyri çok daha değişik olabilir, 1993 başlarında tarihi bir çözüme gidilebilirdi. Gladio sistemi çöküşün eşiğindeydi.

Turgut Özal bunu gördüğü için uzlaşmayı daha uygun bulmuş, Kürdistan'ı kaybetmektense federal bağlarla ortak bir devlet çatısı altında bir arada tutmanın çok önemli ve halkların birlikte yaşamasının kalıcı ve kardeşçe yolu olduğuna ikna olmuştu. İç ve dış Gladio bu yaklaşımı kendilerinin tasfiyesi olarak gördükleri için bundan kurtulma ve çıkış yolunu T. Özal'ı tasfiye etmekte buldular. Daha da önemlisi, T. Özal Musul-Kerkük'ün Misak-ı Milli gereği federal bağlarla yeniden Türkiye Cumhuriyeti'ne bağlanmasını öngörüyordu. Celal Talabani ile bu temelde yoğun bir ilişki içindeydi. Benimle diyaloğu da bu amaçla önermişti. Gerçekten tarihsel bir adım öngörülmekteydi. Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in de T. Özal ile birlikte aynı plan etrafında çaba yürüttüğü bilinmektedir. Irak'a yönelik ayrı planları olan ABD ve İsrail, T. Özal ve Eşref Bitlis'in yaklaşımlarını kendileri açısından son derece tehlikeli gördükleri için, Demirel ve Çiller'i (E. İnönü'yle birlikte) iktidara taşımaya yol açan darbeyi hayata geçirdiler.

1993 yılı olağanüstü bir yıldır. Yılın ilk aylarından itibaren Uğur Mumcu cinayetiyle başlayan büyük suikastlar (Adnan Kahveci, Turgut Özal ve Eşref Bitlis'in katledilmeleri, Sivas-Madımak Oteli katliamı, Bahtiyar Aydın cinayeti, sivil araçlarla nakledilen otuz üç askerin öldürülmesi, çok sayıda asker ve sivil yetkilinin katledilmesi) darbe çerçevesinde düşünülmelidir. Devlet içinde çok güçlü bir kanat bu dönemde Kürt sorununda barışçı çözüme hazırlanmıştı. 25 Mayıs'taki Milli Güvenlik Kurulu Toplantısı'nda siyasi affın görüşülmesi gündemdeydi. Bu en az 12 Eylül askeri darbesi kadar etkili ve ağır sonuçlara yol açan bir darbeydi. Zaten yasa ve anayasa üstü yetkilerle donatılan Gladio örgütünden ötürü bir askeri darbe yapmaya ihtiyaç duyulmuyordu. Bu seferki darbenin hedefi barışçıl çözüm yanlısı devlet güçlerinin tasfiyesiydi. Dolayısıyla sürece yayılmış darbeyle tasfiye olanlar da yine bu devlet güçleriydi. Hala karanlıkta kalan bu darbenin mutlaka aydınlatılması gerekir. Darbecilerin gerek PKK gerekse de devlet içindeki uzantıları açığa çıkarılmadıkça, barışın ve siyasi çözümün yolu kolay açılamaz.

Bu dönemin sonuna doğru, yani 1990 sonrasında Dersim, Amed, Garzan ve Tolhildan eyaletinde yoğunca yaşanan tasfiyelerde Gladio'nun payının belirleyici olduğunu görmek gerekir. Irak sınırının her iki yakasında KDP ile birlikte yürütülen tasfiye çabalarının Garzan ve Amed eyaletlerinde Şemdin Sakık ve Sait Çürükkaya, Dersim'de Hıdır Yalçın ve benzerleri, Tolhildan eyaletinde Terzi Cemal unsurları tarafından geliştirilmiş olması ihtimal dahilindedir. Oldukça karışık olan bu dönemin yoğunlaşan tasfiyelerinde çok sayıda unsurun bilerek veya bilme-

yerek rol oynadığı rahatlıkla ileri sürülebilir. 1992 güzündeki operasyon ve KDP ile YNK'nin birlikte saldırısı sonucunda Botan-Behdinan direniş cephesi büyük darbe almıştı. Osman Öcalan alçağının öncülük ettiği teslimiyetle birlikte, stratejik anlam ifade edebilecek bir darbe almanın eşiğine gelinmişti. Buna karşı başta Ortadoğu'daki üs bölgesinde olmak üzere her alanda gösterilen kararlı ve ustalıklı direnişle stratejik tasfiyenin eşiğinden dönüldü. Halbuki büyük halk desteğini arkasına alan gerillanın stratejik üstünlüğü söz konusuydu. Gladio'nun birçok il ve ilçede düzenlediği katliamlar, içte örgütün ve gerillanın tasfiye edilmesi girişimleri KDP ve YNK'nin saldırılarıyla birleşince işler tersine dönmeye başlamıştı. Yine de gerillanın stratejik üstünlüğü söz konusu olabilirdi. Ama taktik önderliğin bir türlü oturtulamaması, bu tarihi fırsatın layıkıyla kullanılmamasına yol açtı. PKK hiç de hak etmediği kayıpları bu nedenle yaşadı; hak ettiği çok üstün başarılara bu nedenle erişemedi. Bu dönemde, özellikle dönemin sonlarında yaşanan gelişmeleri aydınlatmak hala temel bir sorun durumundadır.

Gladio savaşlarının dördüncü dönemi

Gladio savaşlarının dördüncü dönemi 1993-1998 yıllarını kapsar. Özal'ın öncülük ettiği Kürt sorununa barışçıl ve siyasal çözüm yaklaşımının karşıtları bu yeni dönemi başlatırken bazı önemli avantajlara sahipti. Dıştan zaten ABD ve İsrail'in büyük desteği temelinde harekete geçirilmişlerdi. Dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, 1990 başlarında Londra'dan döndüğünde, "PKK'yi bastırmak için bize yeşil ışık yakıldı" derken aslında bu desteği kastetmekteydi. İsrail'in TC'ye bu denli destek sunması, PKK'nin Ortadoğu'daki üslenmesinden duyduğu endişe nedeniyledi. İsrail ısrarla PKK'nin KDP güdümüne girmesini istiyordu. Kürt Hareketi'nin kendi öz gücüne dayalı, bağımsız ve özgür gelişmesini istemiyordu. Kürt Hareketi'ne tümüyle karşı değildi, PKK tarzına karşıydı. 1993-1996 yılları arasında Türkiye-İsrail ilişkileri PKK faktörü nedeniyle en yoğun dönemini yaşadı. ABD ve İngiltere geleneksel olarak NATO Gladio'su ile Türkiye'yi kontrol ediyorlardı. Esas dayanakları Gladio'nun varlığıydı. İçte S. Demirel, T. Çiller ve E. İnönü bloğuyla anlaşarak tasfiye planlarının tüm hazırlıklarını tamamladılar. ANAP içinde de T. Özal'ı tecrit ederek iyice yalnızlaştırdılar. Türkiye'de Menderes, Özal ve Ecevit aynı yöntemle, Gladio çalışmalarıyla tasfiye edilmişlerdi. Gladio hizaya getirmek istediği kilit öneme haiz her kurum ve kişiyi bu yöntemle yalnızlaştırıp tasfiye etmede büyük deneyim kazanmıştır. Türkiye yönetiminin son elli-altmış yılında Gladio'nun etkisi göz önünde bulundurulmadan ciddi hiçbir siyasi, askeri ve ekonomik olay ve süreç doğru dürüst çözümlenemez. Temeli 1914'te atılan, hatta daha öncesinde 1909'da Abdülhamit'in düşürülüşünden itibaren başlatılan bu darbe ve komploların en son halkası Gladio'dur. Beyaz Türk faşizmini esas olarak bu komplolar zincirinde yer alan Gladio türü örgütler yürütmektedir. Belirleyici güç bunlardır. Yüzeyde yansıtılanlar, özellikle sivil politikacılar maske rolünü oynamaktadır. Aralarındaki sahte tartışmalar da dipteki gerçek iktidar oyunları ve oyuncularını maskelemek ve meşrulaştırmak içindir.

1993 yılında devlet içindeki barış ve siyasi çözüm yanlıları tasfiye edilirken, Kürt halkı ve PKK üzerinde de tarihin en büyük tasfiye hareketlerinden biri yürütüldü. Dört bine yakın köy yakılıp yıkıldı; milyonlarca köylü zorla, hiçbir kanuni gerekçe gösterilmeden göçertildi. Malları, eşyaları, evleri ve tarlaları talan edildi; koruculara peşkeş çekildi. Binlerce köylü korucular, Hizbullah ve JİTEM (Zaten iç içe geçmişlerdi) tarafından katledildi. Kadınlara tecavüz edildi. Çocuklar yatılı bölge okulları denilen toplu imha mekanlarında (asimilasyonist yöntemle aşağılama ve yoğunca yaşanan tecavüzlerle) kimliksizleştirildi. Kalan köy ve kentlere gıda malzemeleri karneye bağlı olarak ve denetimle dağıtıldı. Kaçakçılık yönetimini ellerine geçirerek, sadece T. Çiller döneminde elde ettikleri belgelerle açıklanan yirmi milyar dolarlık ganimeti aralarında paylaştılar. Dürüst Kürt işadamlarını ve esnafını fişleyip bazılarını öldürürken, hizaya getiremediklerini iflas ettirdiler. Geriye kalanları kontrgerillanın uzantısı haline getirdiler. Köy korucularının sayısını yüz bine çıkardılar. Kendileriyle işbirliği içinde olmayan herkesi düşman ilan ettiler. PKK'ye karşı cumhuriyet tarihinin en kapsamlı operasyonlarını düzenlediler. Bunda KDP, korucular ve itirafçıları sonuna kadar ve hem de en önde kullandılar. Yunanlılarla savaşta kullanılan güçlerin çok üstünde bir güçle uzun süreye yayılmış savaş operasyonları yürütüldü. Hiçbir savaş kuralına bağlı kalınmadı. Gerilla cesetleri bile paramparça edildi.

Savaşı iç güvenlik güçlerinden ziyade Gladio-JİTEM-Hizbullah güçleri yürütüyordu. Kanun ve anayasa üstü yetkilerle donatılan bu güçler güya ölüm kalım savaşı yürütüyorlardı. 'Kürt tehlikesi' Yunan ve Ermeni tehlikesinden katbekat büyüktü. Gerçekten bu konuda paranoyaya tutulmuşlardı. Mutlak bir tasfiye peşindeydiler. Çok sayıda özel komplo yürüttüler. Sırf Kürt sorununa ilişkin rapor hazırlattığı için Sakıp Sabancı suikast hedefi seçildi. Bizzat Alpaslan Türkeş, "Çizmeyi aşıyorsun" diyerek Sabancı'yı tehdit etti. Andıçlanmayan gazeteci bırakılmadı. Bana karşı sonuncusu 6 Mayıs 1996'da uygulanan komploda (Abdullah Çatlı, Sedat Bucak ve Viranşehir Belediye Başkanı Keleşabdioğlu'nun birlikte rol oynadıkları komplo) bin kiloluk bombanın patlatılması yine bu dönemin göstergelerindendir. Ordudaki bölünme daha da derinleşti. İsmail Hakkı Karadayı'yla (1994-1998 dönemi Genelkurmay Başkanı) başlayan Gladio'yla araya mesafe koyma çabaları da bu dönemin çılgın savaş tarzının bir sonucuydu. Kendisini bile etkisiz kılmışlardı. Gladio şefleri Özal ve ekibinin tasfiyesinden sonra tümüyle iktidarın gerçek sahipleri olmuşlardı. Yüzeydekilerin siyasal figüran olmaktan öteye rolleri söz konusu değildi. 1998'de Genelkurmay Başkanlığı görevini devralan Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun Kıbrıs'ta kendisine karşı düzenlenen silahlı saldırıda kıl payı kurtulması ve hemen arkasındaki albayın ise ölmesi, kendileri için uygun görmediklerini tasfiye etme konusunda ne kadar gözükara hareket ettiklerini ortaya koyan diğer çok önemli bir olaydır.

Tıpkı 1985-1993 döneminde olduğu gibi, bu yeni dönemde de Devrimci Halk Savaşı'nın temposunu kaybetmemesi ve sürekliliğini yitirmemesi için, Ortadoğu'daki üslenme imkanlarını sonuna kadar kullanmayı temel taktik olarak benimsedim. En etkili taktik çalışmanın bu olduğu kanısındaydım. Yine her yıl eğitilip donatılan ve tüm ihtiyaçları karşılanan bini aşkın gerilla adayının büyük çoğunluğu üs alanlarına ulaştırıldı. Gerillanın ülke içinde hiçbir alandaki üslenmesinden vazgeçilmedi. Başka kanallar da açıldı. Yaşanan kayıplar ağacın bazı dallarının budanmasından öteye bir etkide bulunmadı. Bağımsızlık ve özgürlük ağacı her dönemde daha da gürleşerek büyümesini sürdürüyordu. Nefes nefese sürdürülen ideolojik ve politik savaştan bir adım bile geri atılmadı. Fakat beklenen üstün başarı yakalanamıyor, denge durumuna bir türlü erişilemiyordu. Ne kadar etkili olmaya çalışırsa çalışsın, dıştaki Gladio savaşı bunda belirleyici değildi; belirleyici olan, taktik önderliğin, gerilla komutasının bir türlü yeterince oturtulamamasıydı. Bu konuda sızmaların önemli etkileri ve tasfiyeci çabaları olsa da, esas sorun komutadan kaynaklanıyordu. Savaş hem sınıfsal hem de kişilik boyutunda etkisini en çok bu alanda hissettiriyordu. 6 Mayıs'taki suikast girişimi başarısız olsa da, bu yönelimin içerdiği büyük tehlikeyi çok iyi fark eden Zeynep Kınacı'nın 30 Haziran'da Dersim'de gerçekleştirdiği fedai eylemi, içte taktik tıkanma ve dışta imhanın dayatıldığı 1996 yılını, taktiğin önünün açıldığı ve başarı yolunun daha da netleştiği bir yıla dönüştürdü.

Temeli 1914'te atılan, hatta daha öncesinde 1909'da Abdülhamit'in düşürülüşünden itibaren başlatılan bu darbe ve komploların en son halkası Gladio'dur. Beyaz Türk faşizmini esas olarak bu komplolar zincirinde yer alan Gladio türü örgütler yürütmektedir. Belirleyici güç bunlardır. Yüzeyde yansıtılanlar, özellikle sivil politikacılar maske rolünü oynamaktadır. Aralarındaki sahte tartışmalar da dipteki gerçek iktidar oyunları ve oyuncularını maskelemek ve meşrulaştırmak içindir.

Halk savaşları aynı zamanda yaman sınıf savaşlarıdır

Halk savaşlarının aynı zamanda yaman sınıf savaşları olduğunu bu dönemde bütün çıplaklığıyla gördüm. Yaptığım çözümlemelerde bu gerçekliğe kapsamlı yer verdim. Tıpkı 1990'ların başlarında olduğu gibi, sonlarında da stratejik başarı imkanı fazlasıyla vardı. T. Özal'ın girişimleriyle başlayan diyalog çabaları 1997'de dönemin Başbakanı N. Erbakan ve ordudan bir kanalla devam etti. Barış ve siyasi çözüme yine çok yaklaşıldı. Sanırım yine aynı Gladio'nun el atması ve arkasında bulunan iç ve dış güçlerin harekete geçmesiyle bu diyaloglardan beklenen barış ve siyasi çözüm şansı değerlendirilemedi, buna fırsat tanınmadı. Hem Başbakanlık hem de Genelkurmay Başkanlığı düzeyinde niyet edilen barış ve siyasi çözüme fırsat tanınmaması, Türkiye'deki rejim üzerinde NATO, Gladio ve iç uzantılarının ne denli etkili olduğunu gayet iyi ve açıkça ortaya koymaktadır. Cumhuriyet üzerine kabus gibi çökmüş bir sistem söz konusudur.

1998 Eylül'ünde Türk devletinin Suriye'ye yönelik savaş tehdidiyle Ortadoğu'daki stratejik üslenme konumuma son verilmek istendi. Bu noktaya gelinmesinde alanın ve benim stratejik konumum temel rol oynamıştır. Ama bence esas neden, barış ve siyasi çözümün ciddi olarak bir kez daha devreye girmesidir. Askeri açıdan çok önceleri de Suriye'ye yüklenebilirlerdi; bu konuda önlerinde ciddi bir engel yoktu. Bu dönemin veya yılın seçilmesi barış ve siyasi çözüm olasılığıyla yakından ilintilidir. Özcesi, 1920'de Kahire Konferansı'nda alınan karar halen yürürlükte tutulmak istenmektedir. Kürt sorununun çözümsüz bırakılması, kendileri için çok önemli olan Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun kontrolü açısından hayati önem arz etmektedir. PKK'ye ve dolayısıyla Kürtlere yönelik birçok iç ve dış gücün yaklaşımını bu parametrede değerlendirmek daha aydınlatıcı olacaktır. 1998 yılı benim için de gerçekten bir dönüm noktası olmalıydı. Çözümlemelerde de yoğunca işlediğim gibi kısırdöngüye, daha doğrusu Gladio-JİTEM-Hizbullah üçlüsüne takılan gerilla savaşı bu döngüyü, bu üçlü kıskacı yırtmadan savaşı bir üst aşamaya sıçratamazdı. Bu konuda iç yetmezlikler belirleyici olmaya devam ediyordu. Barış ve siyasi çözüm olmazsa, Devrimci Halk Savaşı'nın bir üst aşamaya sıçratılmasından başka yol düşünülemezdi.

Denilebilir ki, PKK'nin şimdiye kadarki mücadelesi esas olarak Kürt sorununu görünür kılma amacına yönelikti. Ortaya çıkış koşullarında Kürt realitesinin inkar edilmesi doğal olarak varlık sorununu gündeme getiriyordu. PKK de önce ideolojik argümanlarla sorunun varlığını kanıtlamaya çalıştı. Türk Solunun dahi soruna realist yaklaşmaması, ülke ve ulus bazlı düşünme ve örgütlenme gereğini ortaya çıkardı. PKK'nin ad olarak ortaya çıkması da yaşanan süreçle bağlantılıdır. İnkarcılığın ince yöntemlerle solda da sürdürülmesi, ayrı kimlikler temelinde örgütlenme ve eylemliliği gündeme taşıdı. Geleneksel inkar ve imha politikasında ısrar eden Türk ulus devleti bu sürecin herhangi bir politik çözüm arayışına ele alınmasına imkan vermeyince, tersine bu arayışı 12 Eylül darbesine doğru tırmandırılan faşist terörle karşılayınca, PKK'nin Devrimci Halk Savaşı hamlesi tek seçenek olarak gündeme geldi. Bu durumda PKK ya Türkiye'nin demokratik sol grupları gibi tasfiye olacak ya da direnişte karar kılacaktı. Kürt sorununun ideolojik kimlik sorunu olmaktan çıkıp savaş sorununa dönüşmesinde, sistemde örtülü olarak yürütülen inkar ve imha politikasının 12 Eylül faşizmiyle açık terör halinde sürdürülmeye çalışılmasının belirleyici payı vardır. 15 Ağustos 1984 Hamlesi'ni bu çerçevede değerlendirmek daha gerçekçi olacaktır. Hamle kurtuluş hareketinden ziyade varlığın kanıtlanması ve sürdürülmesi amacına çok daha yakındır.

Kendine yabancılaştırılan bir halk ve toplum gerçekliği söz konusuydu. 15 Ağustos Hamlesi esas olarak bu yabancılaşmayı kıracak, böylelikle inkar ve imha politikasını ve sonuçlarını boşa çıkaracaktı. Bu anlamda önemli oranda başarılı olunduğunu belirtmek gerekir. Kürtlük yeniden gün yüzüne çıkıyor, Kürtlerin kendilerince kabul edilen bir olguya, realiteye dönüşüyordu. Kabul görme devletler katında da gerçekleşmişti. Ancak sorunun kabul görmesi çözülmesi anlamına gelmiyordu.

İnkar ve imha politikası sadece gizli ve örtülü olarak sürdürülmüyordu. Bu politikanın seksen yıllık uygulamaları Kürtlerde önemli bir yabancılaşmaya yol açmıştı. Kürtler kendi varlıklarını terk etmeye zorlanmıştı. Zorla ve ekonomik araçlarla sağlanan bu terk ediş önemli oranda içselleştirilmişti. Kendine yabancılaştırılan bir halk ve toplum gerçekliği söz konusuydu. 15 Ağustos Hamlesi esas olarak bu yabancılaşmayı kıracak, böylelikle inkar ve imha politikasını ve sonuçlarını boşa çıkaracaktı. Bu anlamda önemli oranda başarılı olunduğunu belirtmek gerekir. Kürtlük yeniden gün yüzüne çıkıyor, Kürtlerin kendilerince kabul edilen bir olguya, realiteye dönüşüyordu. Kabul görme devletler katında da gerçekleşmişti. Ancak sorunun kabul görmesi çözülmesi anlamına gelmiyordu. Çözüm niyetleri ortaya çıkmayınca, çatışma ve sınırlı savaş ortamı yozlaşarak devam etti. Her iki taraf da sorunu askeri zorla çözme konumundan uzaktı. Zaman zaman bu şansı elde etseler de, kullanma yeteneğini gösteremediler. 1993'teki çözüm şansı sabote edilince, çatışma süreci daha da acımasızca ve yozlaşarak devam etti. Bu anlamda 1993-1998 dönemi taraflar açısından askeri çözüm şansının boşa çıkarılması biçiminde de ifade edilebilir. 1993'teki politik arayış komplo ve suikastlarla boşa çıkarılmasaydı, hem Kürt sorununun çözümünde hem de TC'nin yapılanmasında çok daha pozitif bir dönem başlayabilirdi. Kaçan veya kaçırılan bu tarihi fırsat oldu. 1997-'98'deki çözüm arayışları da aynı akıbete uğradı veya uğratıldı. Aynı komplocu ve suikastçı güçler siyasi çözüme şans tanımadılar. İmralı'daki görüşme süreci çelişkili bir durumu ortaya çıkardı. A. Öcalan şahsında çözüm yanlılarıyla karşıtları arasında büyük bir çekişme yaşandı.

Kürt sorununun demokratik ulus çözümü

Kürt sorununun demokratik ulus çözümü öncelikle Kürt tarihinin ve kültürünün doğru tanımlanmasıyla bağlantılıdır. Tarihinin ve kültürünün doğru tanımlanması toplumsal varlığının tanınmasını beraberinde getirir. Ulusal toplum olmak, tarih ve kültür bilincine ve ruhuna sahip olmak demektir. Cumhuriyet tarihinde Kürtlerin inkarı ve imhası (Diğer ulus devletlerin tarihlerinde de benzer uygulamalar vardır) ilkin Kürt tarihinin inkarı ve kültürel varlığının imhasıyla başlatılmıştır. Önce manevi kültürel unsurlar, daha sonra maddi kültür unsurları tasfiyeye uğratılmıştır. PKK'nin inşasına tarih ve kültür bilinciyle başlanması bu nedenle doğru bir başlangıç olmuştur. Kürt tarihi ve kültürünü dünya halklarının tarihi ve kültürüyle mukayese ederek açıklamaya çalışması, bunu Kürdistan Devriminin Yolu adlı manifestoyla ilan etmesi Kürt tarihi ve kültürünün yeniden yaşam bulmasında devrimci rönesans rolünü oynamıştır. Denilebilir ki, Kürtlerin demokratik uluslaşması bu manifestoyla radikal bir başlangıç yapmıştır. 1984 15 Ağustos Hamlesi'yle savaşta denenen Kürt kültürel varlığı, birçok kahramanlık olayıyla yaşamsallığını kanıtlamıştır. Eğer PKK ve öncülük ettiği halk savaşçılığının ideolojik-politik çizgisi doğru olmasa ve Kürt tarihini ve kültürünü doğru yansıtmasaydı, Kürtler varlıklarını sürdüremezlerdi. Nitekim bu dönemde birçok grup ve kişilik benzer idealarla soruna yaklaşmış ama hepsi Kürt tarihine ve kültürüne doğru sahip çıkamadıklarından tasfiyeye uğramaktan kurtulamamışlardır.

■■■

Önder Apo, Kürt halkının ve Ortadoğu halklarının varlık ve özgürlük gerekçesidir

"Benim özgürlüğümden çok bahsediyorsunuz ama kusura bakmayın ben sizlerin verdiği bu mücadele tarzıyla özgürleşemem. Siz benim özgürlüğümden bahsederek kendi oportünist duruşunuzu gizlemeye çalışıyorsunuz. Benim özgürlüğümü gerçekten istiyorsanız o zaman devrim yapacaksınız. Benim özgürlüğüm devrimle mümkün olabilir."

Besê Hozat

1-5 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştirilen Kongra Gel 10. Genel Kurulu'nda temel gündemimiz Önderliğimizin sağlık, güvenlik ve özgürlük durumuydu. Özellikle 15 Temmuz darbe girişimiyle Önderliğimizin sağlık ve güvenlik durumu aciliyetini ve ciddiyetini çok daha fazla hissettiriyor. Çünkü çok iyi biliyoruz ki, Önderliğimiz yıllardır ölümle tehdit ediliyor ve şimdiye kadar da çok sayıda tehdit mektubu aldı. Bunlardan birinde, "Sana öyle bir zehir vereceğiz ki, mezarındaki böcekler dahi ölecek" denilmekte. Yine medyum imzalı ve Berlin adresli bir mektupta Önderliğimiz ölümle tehdit edildikten sonra, Özal'ın ölümü örnek verilmekte. Ve yine Önderliğimizden yüz elli metre ötede olduklarına dikkat çekerek, ölüm tehditleri yapılmakta. Tabii ki, 2006-2007 yıllarındaki zehirleme olayı zaten söze gerek bırakmayacak kadar her şeyi özetler niteliktedir. Bir de son darbe girişimi ile birlikte Mudanya güvenlik sorumlusu darbeci çıkınca durumun vahameti daha da ağırlaşmıştır.

Önderliğimize yönelik tehditler bu kadar açık ve somut, ağır tecrit uygulaması bu kadar vahşet boyutlarındayken büyük endişe duymamak mümkün değildir. 5 Nisan 2015'ten bu yana Önderliğimizden hiçbir haber alamadık. Önderliğimizin yıllardır var olan sağlık sorunlarının ağır tecrit koşullarında ulaşacağı boyutu da hepimiz tahmin edebiliyoruz. İmralı Adası'nın yoğun nemi, sağlıksız hava koşulları en sağlıklı insanı dahi birkaç gün içerisinde ağır hasta düşürecek bir özelliğe sahiptir. Önderliğimizin sağlık sorunları üzerine bir de darbe mekaniğinin devreye girmesiyle hareketimizin ve halkımızın kaygı ve endişeleri en üst düzeye çıkmıştır.

15 Temmuz darbe girişiminden sonra Önderliğimizin sağlık, güvenlik ve özgürlük durumuna dikkat çekmek için halkımız Kürdistan'da ve Avrupa kentlerinde eylemlerini arttırdı. Bu eylemler çok değerli ve anlamlı olmakla birlikte etki düzeyi yetersizdir. Çünkü şu anda durum çok tehlikeli bir noktadadır; Önderliğimizin akıbetini bilmiyor ve her şeyden önce can güvenliğinden büyük kaygı duyuyoruz. Durum bu kadar ciddiyken, normal eylemselliklerle yaklaşamayız. Bu durum tek kelime ile kıyameti koparmayı, büyük bir isyanı ve topyekûn bir ayaklanmayı gerektiriyor.

AKP'nin 2014'teki soykırım savaş kararı, tecrit ile pratikleştirildi

Önderliğimiz tecrit koşullarında tutuldukça, sağlık, güvenlik ve özgürlük sorunu yaşadıkça Kürt halkı soykırım kıskacından kurtulamaz. Önderliğimizin İmralı'da tutulması demek, halkımızın soykırım kıskacında tutulması demektir. Bu gerçeği en iyi 9 Ekim 1998 Uluslararası Komplo'sunda gördük.

Uluslararası Komplo neden yapıldı, Önderliğimiz neden hala İmralı'da, neden 15 Temmuz darbe girişimiyle Önderliğimizin İmralı'da olup olmadığını, yaşayıp yaşamadığını sorgular noktadayız?

Çok açık ki, Uluslararası Komplo, Kürt halkına ve Türkiye halklarına yönelik yapılan ve insanlık tarihinde bir benzerine pek rastlanmayan, çok alçakça bir komploydu. Hatta daha geniş bir çerçeveden PKK'nin bölge halkları ve demokrasi güçleri üzerindeki etkisini dikkate alırsak; komplo aynı zamanda bölge halklarına ve bölgenin devrimci, demokratik güçlerine karşı geliştirildi. Komplo ile hedeflenen Önderliğimizin imhasıydı. Önderliğimizin imhasıyla yüzyıllara yayılacak bir Türk-Kürt savaşı öngörülüyordu. İç savaşla Türkiye'deki ve bölgedeki devrimci, demokratik güçler tasfiye edilecek, halkların demokrasi ve özgürlük umutları bitirilecekti. Ve böylece Ortadoğu'da kapitalist modernite zaferini ilan edecekti. Önderliğimizin sağduyusu ve öngörüsü bu tehlikeli planı boşa çıkardı. Bu planın boşa çıkması ardından NATO gladyosu Önderliğimizi Türkiye'ye teslim etti. Teslim etme planı, Önderliğimizi rehin tutma stratejisinin gereğiydi. Önderliğimizin, Türkiye toprakları içerisinde yer alan, uluslararası özel statüye sahip İmralı özel güvenlikli cezaevinde, ağır tecrit koşulları altında zamana yaydırılmış bir tasfiye planının gereği olarak tutulması ve küresel kapitalist sistemin siyasi, ekonomik çıkarları temelinde kullanılması öngörüldü. Bu planın gereği olarak da İmralı'da hukuk değil, uluslararası siyasi çıkarlar uygulandı. Ve İmralı'daki her türlü hukuk ve insanlık dışı uygulama normal karşılanıp, sessizce geçiştirildi. Tıpkı on sekiz yıldır yaşandığı gibi.

Önderliğimiz yıllardır hem Kürt halkına hem de Türkiye halklarına karşı rehine olarak İmralı'da ağır tecrit koşullarında tutuluyor. En küçük bir diyalog ve müzakere girişimi kanlı bir biçimde bastırılıyor. Defalarca bunun birçok örneğine tanık olmakla birlikte yakın tarih itibariyle ele alırsak; 2013 yılında devlet ile ilk açık diyalog başladığında Paris'in orta yerinde Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşlarımız vahşice katledildi. Bu diyalog başladığı andan itibaren derhal bitirilmek ve iç savaşa evrilecek bir süreç geliştirilmek istendi. Önderliğimiz demokratik çözümde ısrar ederek iç savaşı önledi. Diyalog iki buçuk yıl devam etti ve Önderliğimiz süreci 28 Şubat Dolmabahçe Mutabakatı ile müzakere aşamasına getirdi. Ardından Erdoğan 3 yıla yakın bir zaman yürütülen bu diyalog sürecini bitirerek, 5 Nisan 2015 tarihi itibariyle ağırlaştırılmış İmralı tecridi ile birlikte topyekûn savaş konseptini uygulamaya koydu. 2014 yılında alınan soykırım savaş kararı, tecrit uygulamasıyla beraber pratikleştirildi. Ve bu çöktürme planı çerçevesinde Kürdistan kentleri yerle bir edildi. Yüzlerce insan dünyanın gözü önünde diri diri yakıldı, onlarca insan, çocuk, kadın ve yaşlı denilmeden katledildi. On binlerce insan tutuklandı. Gerillaya karşı, savaş tarihimizin en kapsamlı saldırıları gerçekleştirildi. HDP hedef tahtasına oturtuldu, bina ve mitingleri bombalandı. Suruç ve Ankara'da bombalar patlatıldı, yüzlerce devrimci, demokrat insan katledildi.

Artık çok net anlaşıldı ki; Erdoğan ve partisi AKP, diyalog sürecini PKK'yi tasfiye etme süreci olarak ele almış, Kürt halkı ve Türkiye halkları üzerinde bir özel savaş ve Türkiye'yi yeniden dizayn operasyonu olarak kullanmaya çalışmış, hegemonyasını tesis etmenin çabası içerisinde olmuştur. Amacına ulaşamadığını görünce de mutlak tecrit ile savaşı tekrar başlatmıştır. Tabii bu yaşananlarla birlikte açığa çıkan bir diğer gerçek de, AKP'nin uluslararası komplocu güçlerin Türkiye ayağı olduğuydu. Uluslararası Komplo'nun Türkiye ayağı olan AKP, Kürt halkına 1925-1938 soykırım planını, Şark Islahat Planı'nı uygularken Önderliğimize yönelik uygulamaları ise dehşet vericidir.

AKP bir NATO projesidir

AKP uluslararası komplocu güçlerin Türkiye'nin başına getirdiği uluslararası bir projedir. DAİŞ nasıl örgütlendirildi ve güçlendirildiyse AKP de öyle örgütlendirildi ve güçlendirildi. AKP; Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni, Türkiye'nin devrimci, sol-sosyalist, demokrasi güçlerini tasfiye etmenin en etkili NATO projesidir. Gülen Cemaati ile AKP'nin on yıllık evliliği PKK'yi ve Türkiye'nin devrimci demokratik dinamiğini bitirmenin yanında Türkiye'yi 'ılımlı İslam' demagojisiyle bölge açısından da model yapma, kapitalist moderniteyi bölgede tamamen hakim kılma çalışmasıydı. O açıdan AKP'nin hiçbir zaman Kürt sorununu demokratik yollardan çözme gibi bir zihniyeti ve anlayışı olmadı. Aksine daima halkın dini duygularını istismar edip kullanarak Kürt soykırımını sonuca götürme çabası ve mücadelesi içerisinde oldu.

AKP, 93 yıllık Kürt soykırım planını başarıya götürmeyi amaç edinmiştir. İmralı ağır tecridi ile başlattığı çöktürme planını, kentleri ve köyleri yıkarak, birçok DAİŞ kamplarını kurarak Bakurê Kurdistan'ın demografyasını değiştirme planını sürdürüyor.

Bir taraftan sivil darbeci AKP ve diğer taraftan aynı zihniyetin ürünü olan 15 Temmuz darbecileri; Önderliğimize ve Kürt halkına büyük bir düşmanlık beslemekteler. Her iki darbeci güç de, yeminli Önder Apo ve Kürt düşmanlarıdır. Her iki darbeci güç de, her türlü çılgınlığı, korkunç ve vahşi uygulamaları geliştirebilecek karakterdedirler. Her iki darbeci gücün ortak ve en büyük düşmanları Önder Apo ve Kürt halkıdır. Devrimci ve demokratik güçlerdir. Zaten ikisi arasındaki bu kanlı çatışmanın temel nedeni Kürdistan Özgürlük Hareketi'dir. Bunlar özgürlük hareketini yenmek, ortadan kaldırmak için birleşen, yenemeyince ayrılan, ayrılınca kanlı bıçaklı birbiriyle iktidar savaşına giren, aynı zihniyete ve anlayışa sahip darbeci-komplocu güçlerdir. Aralarındaki bütün savaş, Kürtleri kim daha çabuk ortadan kaldıracak ve Türkiye'nin başına kim daha erken padişah olacak savaşıdır.

İşte bu noktada Önderliğimizin sağlığı ve can güvenliği çok kritik bir durum arzediyor. Önder Apo, Kürt halkının ve Ortadoğu halklarının varlık ve özgürlük gerekçesidir. Ortadoğu halklarının özgür yaşam umududur. Kürt kadınlarının özgürlüğe kanat açma, özgürleşme sebebidir. 'Önder Apo'nun Özgürlüğü Kürt Halkının Özgürlüğüdür' ve yine 'Önder Apo'nun Özgürlüğü Kadının Özgürlüğüdür' ifadesindeki derin anlam bu açıdan çok yakıcı bir gerçeği ve hakikati dile getiriyor. O hakikat; Önder Apo'nun Kürtler, halklar ve kadınlar açısından yarattığı büyük özgürlük değeridir. Önder Apo, kişi ve normal bir halk lideri olmaktan çıkarak halklaşan ve toplumsallaşan kollektif bir kimlik haline gelmiştir. Önder Apo, her Kürt bireyinin ve kadınının özgürlük ve eşitlik hayallerinin, özgür yaşam umutlarının, sevinçlerinin, coşkularının ve güzelliklerinin bileşkesidir. O açıdan Önder Apo'ya yaklaşım, Kürt halkına yaklaşım anlamına geliyor. Önder Apo halkın kendisidir. Halkımızın, halkların ve kadınların varlık ve özgürlük gerekçesidir.

Önder Apo'nun önderliğinde Kürt halkı gerçek tarihi, kültürü ve kimliğiyle buluştu. Özü ve hakikatiyle tanıştı. İrade ve onur sahibi oldu. Örgütlendi, örgütlendikçe güçlendi; partileşti, ordulaştı. Bölgede temel bir toplumsal, askeri ve siyasi güç haline geldi.

O açıdan Önderliğimize yaklaşım Kürt halkına ve halklarımıza yaklaşımdır. Ve şu anda Önderliğimize yaklaşım bir soykırım tutumunu ifade ediyor ve dolayısıyla Kürt halkı büyük bir soykırım tehdidi altındadır. Buna karşı yapılacak tek şey topyekûn bir mücadeledir. Bu mücadelenin temel bir boyutu Kürdistan'da ve dünyanın her yerinde etkili serhildanlardır. Halkımız ve demokratik kamuoyu nasıl k,i Kobanê'nin özgürlüğü için DAİŞ faşizmine karşı dünyanın dört bir yanında ayağa kalktıysa ve 6-7-8 Ekim'de Kürdistan'da ve Türkiye'de yeri yerinden oynattıysa aynı biçimde ve hatta daha da güçlü bir biçimde hemen şimdi, her yerde Türkiye'nin DAİŞ'i AKP ve müttefiklerine karşı ayağa kalkmalıdır. Şu bir gerçek ki; ancak milyonların ayağa kalkmasıyla Önderliğimizin şu anki durumunu, akıbetini öğrenebilir ve 18 yıllık İmralı tecridini param parça edebiliriz.

'Özgürlüğümü gerçekten istiyorsanız, o zaman devrim yapacaksınız'

Mücadelenin diğer önemli bir boyutu ise demokratik özerklik hamlesini başarılı bir biçimde zafere taşımaktır. Kuşkusuz bunun yolu demokratik ulusun dokuz boyutunu örgütlemekten yani demokratik inşa çalışmalarını büyütmekten geçiyor. Devrim mücadelesi özü itibariyle yeniyi, özgür olanı, özgür ve demokratik yaşam sistemini inşa etme eylemidir. Demokratik özgürlükçü bir toplumsal yaşam inşasından uzak bir devrim mücadelesi, gerçek bir devrim mücadelesi olamaz. Devrim mücadelesine içerik ve kimlik kazandıran olgu onun demokratik özüdür. Önderliğimizin özgürlüğünün yolu da, devrim mücadelesinden geçiyor. Ancak demokratik özerk sistemimizi inşa edersek Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlayabiliriz. Çünkü Önder Apo'yu özgürleştirme mücadelesi soyut bir mücadele değil, baştan sona yaşamsal ve son derece somut, demokratik toplumsal sistemin inşasını gerçekleştirmekle mümkün hale gelecek bir olaydır.

Önderliğimiz bir değerlendirmesinde; "Benim özgürlüğümden çok bahsediyorsunuz ama kusura bakmayın ben sizlerin verdiği bu mücadele tarzıyla özgürleşemem. Siz benim özgürlüğümden bahsederek kendi oportünist duruşunuzu gizlemeye çalışıyorsunuz. Benim özgürlüğümü gerçekten istiyorsanız o zaman devrim yapacaksınız. Benim özgürlüğüm devrimle mümkün olabilir" diyordu ve devrim anlayışını da, hedefini de demokratik özgür toplum ve sistem inşasında somutlaştırıyordu.

Yaklaşık on altı yıldır demokratik özerk sistemin inşası gündemimizdedir. Bu on altı yılda demokratik inşayı gerçekleştirmiş olsaydık şu anda Önderliğimiz İmralı'da değil, aramızda olacaktı. Halkımız bu kadar acı çekmeyecek ve bu kadar bedel vermeyecektik. Tüm bunların nedeni şüphesiz demokratik inşadan uzak devrim anlayışlarıdır. Şimdiye kadar ciddi diyebileceğimiz bir inşa çalışması geliştirilmemiştir. İnşanın devrimin kendisi olduğu anlayışından bihaber bir öncülük ve kadro duruşu devrimi yapamaz ve dolayısıyla Önder Apo'yu da özgürleştiremez. Bu anlamda Önderliğimizin eleştirileri son derece yerinde, sarsıcı ve yakıcıdır.

Kapitalist moderniteden kopmayan, Demokratik Özerkliği kuramaz

Devrim olayı özgürlüğü gerçekleştirme, özgür yaşamı kurma ve yaratma tutkusudur. Özgür yaşamı ve demokratik sistemi inşa etme aşkıdır, eylemidir. Kendisine devrimciyim, özgürlükçüyüm, demokratım diyen her insanın toplumu örgütleme, toplumun demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü sistemini inşa etme, savunma aşkı, pratiği yoksa o insan devrimci değil, kapitalist modernitenin kıyısında seyreden, içinde yaşayan bir zavallıdır. Kapitalist modernite yaşamından kopmayan, sömürgeci sistemle ilişkisini bitirmeyen, özgür ve bağımsız bir zihniyete-kişiliğe ulaşmayan devrimi yapamaz. Demokratik özerk sistemi kuramaz, Önder Apo'yu özgürleştiremezler. Devrim için her şeyden önce öncünün içinde bulunduğu modernite ve sömürgeci sistem girdabından çıkması gerekiyor. Ve çıkmak için de kendisini küllerinden yeniden yaratması gerekiyor.

Kendini özgürce yaratmayan bir öncü, toplumsal inşayı yapamaz. Yaptığı şey devlet taklitçiliğini aşmaz. Şu anda Bakurê Kurdistan başta olmak üzere, yaşadığımız temel sorunlardan biri de budur. Kurulan komün ve meclisler demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü paradigmamıza ve çalışma sistemine oturmuş değildir. Son derece şematik ve mekanik kalmışlardır. Şekli var ama özü yoktur. Kemiği var ama canı, kanı ve ruhu yoktur. Oysa demokratik özgürlükçü sistemin ruhu vardır, canlıdır, üretkendir, akışkandır, dönüştürücü ve özgürleştiricidir.

Bu yeni dönemde her alanda geçmişin ve bugünün güçlü eleştiri ve özeleştirisiyle demokratik özerk sistemi inşa ederek, Önder Apo'yu ve Kürt halkını özgürleştirme temel görevimizdir. 10. Kongra Gel Genel Kurulu'nun şiarı da budur; 'Demokratik Özerk Sistemi İnşa Edelim, Önder Apo'nun ve Kürt Halkının Özgürlüğünü Kesinleştirelim.' Bu şiar yeni dönem çalışma ve mücadele anlayışımızı, tarzımızı ve hedeflerimizi ortaya koyuyor. Buna göre demokratik özerk sistemi inşa etmek, Önder Apo'yu özgürleştirecektir. Ve kırk yıllık kazanımları kurumsallaştırarak güvenceye alacaktır.

■■■

Toplumsallaşmayanların PKK'de yeri yoktur

Duran Kalkan

Politik-ahlaki toplumun yaşam değerleri ve ölçülerinde paylaşım ve dayanışma esastır. Orada bir hırka, bir lokma felsefesi vardır. Her şeyini paylaşacaksın, yanındaki aç ise sen tok olmayacaksın. Bizim sistemimiz bunları esas almalıdır.

Önder Apo'nun ve şehitlerimizin öncülüğünde kırk beş yıllık PKK mücadelesinin ortaya çıkardığı sonuçlar bugün tüm açıklığıyla göz önündedir. Tarihi özelliklere sahip bu sonuçlar çok iyi anlaşılmalıdır ki; bu gelişmelerin yarattığı imkanlar, üzerimize yüklediği ciddi görev ve sorumluluklar da anlaşılabilsin, gerekleri yerine getirilebilsin. Kürt halkı, Önderlik çağrısına cevap verdi; örgütlendi ve direnişe geçti. Bu direnişin Kürdistan'a özgü yanları vardır.

Sadece direnmiş olmak da yetmez, esas olan ise kazanmaktır. Dolayısıyla mevcut direniş ve mücadelenin kalıcı başarılar kazanma konusunda ortaya çıkardığı sonuçlar değerlendirmeye muhtaçtır. Bu bağlamda bir kısmı yerine getirilse de, halen tamamlanmamış görevler vardır. O da Parti ve Önderlik gerçeğini doğru anlamayı ve üzerinde yoğunlaşmayı gerektirir.

Mevcut durumda 'yapılması gerekenlerin hepsi yapılmış, her şey güllük gülistanlıktır' denecek bir durum yoktur. Yapılması gereken, olması gerekeni doğru anlamak, buna göre görev ve sorumluluk üstlenip yapmaktır.

Önderliğin ideolojik grubun partileşmesine neden ihtiyatlı yaklaştığı iyi anlaşılmalıdır. Geçen pratik süreç bir yönüyle bu soruya cevap vermektedir. Sonuçlar tümden negatif değildir. Ciddi bir mücadelenin ortaya çıktığı, cesaret ve fedakarlığın oluştuğu bir gerçektir. Ama hali hazırda bunun yeterli olmadığı da ortadadır.

Bu bakımdan partinin mücadeleye başlamasından bu yana geçen uzun süreye rağmen, başarmak için önüne koyduğu görevlerin hala gerekli düzeyde yerine getirilememesi önemli bir değerlendirme konusudur. Bu değerlendirme de, parti öncülüğünün ne kadar başarılı olup olmadığını sorgulatmaktadır.

Baştan itibaren parti çizgisini ele alışta ve parti çizgisine katılımda zayıflık yaşanmaktadır. Cesaret ve fedakarlık oluştu, bunda kusur yok. Ama onu akıl ve tarz ile birleştirme, yaratıcı olma, örgütlü ve disiplinli olma, dolayısıyla cesaret ve fedakarlığı zafer yaratan bir duruma getirmede zayıflık vardır. Görev ve sorumluluklar bu nedenle başarılmamış şekilde ortada duruyor ve bizden başarı istiyor. Üzerimize görev ve sorumluluk yüklüyor. Eğer bu görevler başarılmaz ise de, bu kadar cesaret ve fedakarlık, bu kadar kan ve ter, bu kadar emek tam olarak yerini bulmamış oluyor.

Görev ve sorumlulukları başaramazsak tarih bizi iyi anmaz

Önderliğin kaygıları da bunun içindi, "Eğer kendimize parti adını takar da onun gereklerini yerine getiremezsek, partinin üzerimize yüklediği görev ve sorumlulukları başaramazsak, işte o zaman tarih karşısında olumsuz duruma düşeriz. Tarih bizi iyi anmaz" diyordu. Önder Apo görevlerin ağırlığı ve kapsamlılığının bilincindeydi. Bu görev ve sorumlulukların yerine getirilmesinin gerekliliklerini biliyordu ama öyle kolay da olmadığını, zayıf yaklaşımlar ile başarılamayacağını da biliyordu. Bütünlüklü bir yaklaşım istiyordu. Bu konuda kadro ve bireyde zayıflık görünce de kaygı duyuyordu.

Demek ki, Önderlik kaygısında haksız değilmiş. Kaygısı; işin hangi derecede yapılacağından ileri geliyormuş. Burada kimse 'işe başlayalım, ne olursa olsun' diyemeyeceği gibi 'mevcut olanla işe başlayalım, nasıl olsa sonuç alırız' da diyemez. Önderliğin bu bakımdan kaygıları, tepki ve öfkeleri, yoğunluğu, ihtiyatlı davranışları anlaşılırdır. Doğruyu ve gerçekliği yansıtmaktadır. Bu bakımdan partileşmenin iyi sorgulanması gerekir. İyi bir partici ve parti militanı olmak, parti mücadelesine katılıp onu yürütmek, onu ideolojik, askeri, siyasi, ekonomik boyutta yürütmek önemlidir. Bu temelde gelişen bir particilikte zayıflık vardır. Particiliğe çok düz ve üstün körü yaklaşımlar var. Dar ve yarım yaklaşımlar çoktur.

'Partinin neresinde yer alıyoruz? Parti içindeki yürüyüşümüz doğru mudur? Parti ne durumda ve parti nasıl örgütlenmiş? Parti işlerini ne kadar yapıyor?' vb arttırabileceğimiz soruları soranımız azdır. Tam da bu sorular temelinde duruşlarımızı sorgulamamız gerekir.

Bazı mücadele biçimleri gelişmiş, deneyim ve tecrübeler oluşmuştur. Bunun da etkisiyle mevcut olanı tekrarlama, başkalarının yaptığına yönelme var. O yapılan doğru muydu? Yapılan kazandırdı mı, kaybettirdi mi? Yapılanı değiştirmek gerekiyor mu? Partiye katılımda böyle bir sorgulama fazla yoktur. Bu durum da particiliğin zayıflığını göstermektedir. 'Hiç bir şey yapılmıyor' ya da 'cesaret ve fedakarlık yoktur' demiyoruz. Ama particilik mevcut yapılanla, cesaret ve fedakarlıkla sınırlı değildir.

Peki mevcut durum değişmeyecek mi? Harcanan bu kadar çaba, toplumun bu kadar umutlanması ve dökülen bunca kan ve terin sonucu ne olacak? Ne tür çareler öneriyoruz? soruları temelinde kendimizi sorgulamamız zayıftır.

İnsanların bireyselliğine dokunulduğunda, parti şikayet ve öneri mercii olarak akla gelmektedir. Ama onun ötesinde partiden bihaberdir. Çoğunlukla umurunda da değildir. İşler yürümüyorsa 'neden yürümüyor' diyen yoktur. Yüzeysel bir yaklaşımla herkes kendi durumundan memnundur.

Önderlik, her zaman yaptıklarını sorguluyordu: "Yanlış mı yapıyorum, doğru mu?" diyordu. Bu konuda herkes kafa yormalı, düşünüp tartışmalı ve cevaplar oluşturmalıdır. Bu olmadan sert bir mücadele de yürütebilirler ama yapılanlardan sonuç çıkarmak zordur. Böyle olunca sonuçlar heba olup gider.

Kısacası parti olma, parti davasına sahip çıkma, partiyi amaçları uğruna sahiplenerek amaç karşısında yetersiz kalması halinde kıyamet koparan yoktur. Günlük olarak partideki gelişmeleri izleme, parti davasına ters olan düşünce ve davranışlara karşı çıkma, parti görevlerine sahip çıkma, işler başarılmıyorsa nedenlerini araştırıp giderme, bu anlamda sorumluluk duyma, eksik ve yetersizlikleri tamamlama konusunda katılım ve çaba azdır. Yine de arkadaşlar, 'bundan daha iyisi olmaz' der gibiler. Bu biçimde de partiye doğru katılım olmaz. PKK'lilik, PKK'nin militanı olma böyle olmaz.

Örgütü öğrenme ve particilikte geri bir durum yaşanmaktadır

Particilik gerektiğinde kıyamet koparmadır. Mazlum Doğan kıyamet koparandı. Bir kelime için, bir gün sabahtan akşama kadar Fatma ile tartıştılar. Sonuçta da tartışma sonuca gitmedi, çekincelerini koymak kaydıyla tartışmayı sonlandırdı. Bu şekilde tartışmadan öteye geçebildik. Yani Mazlum Doğan, düşünce, teori ve çizgiye böyle önem veriyordu. Bir kelimenin bile ters ve hatalı olması, kıyameti koparması için yeterliydi. Şimdi ise kim ne söylüyor, ne yapıyor, ne kadar partiye uygundur belli değildir.

DDKD bir parti kurmuştu ve onların partisinin adı da PKK'ydi. 1976'da gizlice kurulmuştu. 12 Eylül mahkemeleri arkadaşları DDKD'nin PKK'si ile yargılamak istedi. Devlet onların tüzüğünü yakalamıştı ve mahkemede 'PKK'nin tüzüğü budur' diye arkadaşların önüne getirmişlerdi. Çoğunluktan ses çıkmadı ama Mazlum arkadaş görünce, "Bu bir uydurmadır, partimizin tüzüğü değildir" dedi. Hakim, "Sen nereden biliyorsun?" deyince, Mazlum arkadaş, "Ben program ve tüzüğünü bilmediğim bir partiye katılacak kadar cahil miyim!" diye cevap verdi.

Gerçekten de bizim partiye ait tüzük ve programlar değildi. Sonradan ortaya çıktı ki, başka bir PKK varmış ve o tüzük onlarınmış. Ama o zaman bir hakim, uydurma bir tüzükle çoğu arkadaşımızı yargılayabilirdi. Çünkü programın ne olduğundan, içinde ne yazdığından haberleri yoktu. Program ne için gereklidir, program karşısında bizim sorumluluğumuz nedir? Bunlar da yeterince bilinmemektedir.

Örgütü öğrenme ve particilikte geri bir durum yaşanmaktadır. Bu konuda eskiden kıyamet koparılıyordu. Ufak bir mesele, bir kavram ciddi ayrılık konuları oluyordu. Kavga nedeni oluyordu. Tek bir kelime için silahlı çatışmaya girildiği de olmuştur.

Şimdi denilebilir ki, 'biz pratikçilik yapıyoruz!' Nasıl pratik yaptığımızın ölçütü bir bütün olarak partiye nasıl yaklaştığımız ile bağlantılıdır. O nedenle parti mücadelemizin üzerinden 45 yıl geçmiş olsa da yine başa dönüyoruz. Parti nedir ne değildir, ilkeleri ve ölçüleri nelerdir, ortaya çıkardığı sonuçlar nelerdir, söylediği ile yaptığı ne kadar uyumlu oldu, partiyi nasıl anlamalı, nasıl katılmalı, doğru partileşme ne demektir, parti davası nasıl yürütülür, gerçek parti militanı nasıl olunur, particilik nasıl yapılır...? bu sorular cevap bekliyor. Bunlar cevaplamamız gereken sorular olarak önümüzde duruyor. Hiç birisi eskimemiş, güncel ve bizden doğru cevaplar beklemektedir.

Önderliğin parti anlayışı ve Kürdistan'da partileşmeye biçtiği rol çok farklıdır. Onun için de günümüzde parti gerçekliğine daha ciddi ve bütünlüklü yaklaşmaya ihtiyaç vardır. Bu tür yaklaşımlar ciddi bir şekilde eleştiri ve özeleştiri gerektiriyor. Yani biz halen 'anlıyoruz, yeterli bir düzeye ulaştık ve particilik yapıyoruz' diyemiyoruz. Bir çok örgüte bölünmüş olmak, işine geldiğinde partili olmak, işine geldiğinde de partiden bihaber, içinde olduğu örgüt ile kendini sınırlandırmaktır.

Örgütsel cephede, partileşmede bir duyarsızlık var. Çoğunlukla 'bizi ilgilendirmez' yaklaşımı görülmektedir. 'Particilik başkasının işidir' diyen yaklaşımlar da vardır. Çoğu zaman 'partiye katıldım' sözü lafta kalmaktadır. Hesabına gelirse ve ihtiyaç duyarsa partiye katılmanın üzerinde duruyor ama öyle olmaz ise fazla önem verilmemektedir.

Şimdi bunları ciddi mesele yapıp üzerinde durmak gerekiyor. Parti yönetimimiz bunu sorun yapmasa, kimsenin bir beklentisi de olmuyor. Önderlik hesap sormasa, kimse sormuyor. Önderlik gündeme getirince de arkadaşlar 'demek ki, burada bir durum varmış' diyerek, Önderliğin söylediklerini tekrarlıyor. Ama Önderlik söylemediği zaman da durumlar ortadadır. Bu tutum da her şeyi Önderliğin üzerine yüklemektir.

Peki, partili olmak neyi gerektiriyor? Partiye katılmış olmak bize hangi görev ve sorumlulukları yüklüyor?

Önceki mücadele yıllarında parti bilincini saptırıp zayıflatan tasfiyecilik olmuştur. Bunu gidermek için yeniden inşa sürecinde belli bir gelişme oldu ama halen parti bilincinde ortaya çıkan gelişmeler çok zayıftır. Gerçekten çok yetersiz ve sınırlıdır. Duruşlar zayıftır, parti sorgulaması zayıftır.

Önderlik, "Kök, partidir" dedi. 'Bu kadar örgüt var, parti olursa da olur, olmazsa da olur' deniliyor. Bazıları için parti olsa da olur, olmazsa da olur. Buna particilik denilemez. Bu şekilde yaklaşanlar, hangi örgütte çalışırlarsa çalışsınlar başarılı olamazlar. Tersine hep sapma yaşarlar. Her zaman görev ve sorumlulukları ters yüz ederler. Çünkü çizgi, parti demektir; çizgi, parti ile belirlenir. Sen partiyi esas alıp özümsemezsen, çizgiyi özümsememiş olursun. O zaman da bir doğrultuda yürüyemezsin. Arkadaşlarımız bunları iyi bilmeli ve 'bizi ilgilendirmez' dememelidir. 'Biz başka işlerle uğraşalım' diyerek konuya yüzeysel yaklaşmamalılar.

Program ve tüzüğü bilmezsen neyi başaracaksın?

Parti programı demek, amaçlar bütünlüğü demektir. Yaptığımız bütün görevleri, programda amaçlananları gerçekleştirmek için yapıyoruz. Onun için de programı yutarcasına ezberlememiz gerekir. Programı bilmezsen neyi başaracaksın? Değil parti, bir dernek bile üyesinin kafasına eseni yapmasına izin vermez.

Bireycilik ve kendine görelik en üst düzeydedir. Bir parti ortamında böyle şeylerin olması, aslında partiye katılmamışlığı ifade eder. Bu da ciddi partileşme ve katılım sorunlarının varlığını gösterir. Parti programı ve tüzüğünü bilmeyen, keyfi ve kendine göre davranır. O durumda, tüzük de program da kendisidir. Amaç ve ilke, kafasına esendir. Bu çok laubali ve ciddiyetsiz bir durumdur.

Bu nedenle programa ve tüzüğe göre çalışmayı bilmek gerekir. Modern parti olabilmek için bu şarttır. Çünkü program amaçları verir.

Peki birlikte başarmak istediğimiz amaçlar nelerdir? Onlar programda yazılıyor. Bir şeyler yapacaksak programdaki amaçları başarmak için yapacağız. Başka bir şey yaparsak, parti dışına düşmüş oluruz. Tüzük bunları nasıl yapacağımızı veriyor, çalışma ve yaşam imkanlarımızı belirliyor. Örgüt ilkelerini veriyor. Onları da bilmezsek keyfimize göre yaparız.

Parti, her yöntemi de kabul etmez. Partinin amaçlarına her şekilde ve her

yoldan gidilemez. Partinin belirlediği yoldan gidilmezse sapılmış olur. Burada keyfiyet olamaz.

'Sapma' olarak değerlendirilebilecek konuların başında 'öneri hakkı' gelmektedir. PKK'de parti çizgisine katkıda bulunmak için öneri hakkı vardır. Ama arkadaşlar bunu sadece bireysel durumlarını ifade etmeye dönüştürmektedir. Bu yanlıştır. Öneri hakkı özünden kopartılmaktadır.

PKK'de örgütsel işleyişin temelinde toplantı düzeni, rapor-talimat sistemi, eğitimler ve eleştiri-özeleştiri vardır. Bunlar, PKK'de sorunları çözmenin temel alanları ve yöntemleridir. Eleştiri hem hak hem de görevdir. Özeleştiri de öyledir. Parti çizgisinin gereklerine uygun bir hareket geliştirebilmek için eleştiri ve özeleştiri gerekir.

Eğer parti disiplini ihlal edilirse parti suçu işlenmiş olur. Partide suç da, ona göre ceza da vardır. Cezalar parti platformlarınca verilir. Platform parti yargılamasıdır. Suçun durumuna göre cezalar verilir. Bu uyarı, eleştiri, görev dondurma, görev değiştirme, üyelik dondurma ve partiden atma gibi cezaları kapsar.

Parti görevlerini yürütmeyen, parti ilke ve ölçülerine uygun davranmayan, parti disiplinine girmiyor ve partiye göre suç işliyor demektir. Tabii en son başvurulan ceza partiden atmadır. Ama atılma suçunu işleyenleri de atacağız. Partiyi netleştirmek, arındırmak çok önemlidir. Evet, parti büyük olmalı ve insanlar katılmalıdır ama parti insanın en yüksek ölçülere sahip olmasını ifade etmektedir. Bireyselleşen, toplumsallaşmayan insanların PKK de yeri yoktur.

Lenin, "Parti, parti dışı güçlerden arındırılarak kendini güçlendirir" diyor. Demek ki, parti ölçülerine uymayanları partiden atmak, kadroların homojenliğini arttırmak partiyi güçlendirir. Nicelik azalıyor diye, parti zayıflamaz. Nitelik güçlenince, parti daha fazla güçlenir.

PKK'de halka karşı işlenen suçlar affedilmez suçlardır

PKK'de önemli bir husus ise halka yaklaşımdır. PKK'nin halk ilişkilerinden başka bir gücü yoktur; her şeyi halk için yapmaktadır. Önderliğimiz ve şehitlerimiz bütün yaşamını halk için adamışlardır. Bütün kadrolar halkın gücü ile yaşıyor, onun dışında hiçbir yerden destek almamaktadır. O nedenle halk PKK'nin her şeyidir.

PKK'de halka karşı işlenen suçlar, affedilmez suçlardır. Önder Apo, her suçu affetmiş ama halka karşı işlenmiş suçları affetmemiştir. Dolayısıyla halkın PKK'ye katılımını çok önemsemiştir. PKK'nin halka yaklaşım ölçülerini çok net ortaya koymuştur. Bu nedenle halka yaklaşım örgütlü, bilinçli ve doğru olmalıdır.

Önderlik son savunmada da, "Her PKK'li bir hırka, bir lokma felsefesi ile yaşamalıdır" dedi. Halk, PKK'lilerin ne söylediğine değil, nasıl yaşadığına bakarak katıldı. Demek ki, kadroların halk içindeki ilişkileri, halka yönelik davranışları çok önemlidir. Bu nedenle de halkı eğitmek, örgütlemek, halkın gücüne güvenmek ve inanmak, halka saygılı olmak önemlidir. PKK'liliğin özünde halkın malına, canına, namusuna, değer yargılarına saygılı yaklaşmak vardır.

Önderliğin ve binlerce şehidin emeğiyle halkın partiye duyduğu güveni kırmaktan daha ağır suç olamaz. Evet, halkı eğiteceğiz, değiştirip dönüştüreceğiz. Ama bu zorla olmaz. Önce halk seni dinleyecek, kendini halka dinleteceksin. Halk senin doğru söylediğine inanacak. Kendini inandırıp sevdireceksin. Bunun için de her şeyine saygılı davranacaksın. Ama bunun yerine, 'onu yapmayacaksınız, bunu yapmayacaksınız!' denilebilmektedir. Bu tutum tam bir ağa tutumudur. Yasakla ne iş ne de halk yürütülebilir. Halk eğitilip örgütlendiği oranda harekete geçirilebilir. Halka karşı örnek yaklaşım gösterilir, doğru yaşam özellikleri verilir ve böylelikle halk kazanılır. Bunun için halka karşı işlenmiş suçlar kesinlikle affedilemez. PKK'nin halkla ilişkilerine kesinlikle zarar verilmemelidir. Kim zarar verirse de affedilmemelidir. Öylelerinin bizim içimizde yeri yoktur. O tür kişiler her şey olabilir ama asla PKK'li olamazlar.

Her şeyimiz geri kalabilir, ağır kayıplar da verebiliriz ama bazı ölçülerimizi değiştiremeyiz. Hiç değiştirmeyeceğimiz ve yıkılmasına izin vermeyeceğimiz temel yargımız da, halk ile ilişkilerdir. Halka karşı davranışımızdır.

Bazı halk kesimlerini gerici ve olumsuz da bulabiliriz. Ama bunlar mücadele edilerek değiştirilebilir. Gericidir, değiştirmek gerekiyor. Ama onun için önce kendini halka dinletmen gerekir. Eğitim fırsatı bulana kadar saygılı davranman gerekir. Kimi geriliklerle mücadele adı altında 'seninkiler yanlıştır, hepsini kaldırıyorum, yasaklıyorum' denilemez. Kim böyle yaparsa, o PKK'yi karşısında bulur.

PKK gibi halktan destek almış başka bir hareket yoktur. PKK ilk günden beri halkın değer yargılarına saygı gösterdi ve sahip çıktı. Halk da kendisinden daha fazla PKK kadrosuna güvendi. Çünkü kadro ilkeli davrandı. Parti de kadrosuna öyle davrandı. Ne zaman ters davranış görürse hiç affetmedi. Adil davrandı. Halk şöyle dedi: "PKK'li ise yapmaz, birisi yaparsa da PKK affetmez." Bunu herkes bildiği için kendisinden daha fazla Önderliğe, PKK'ye ve kadrolara güvendi. Şimdi bu güveni sarsamayız. Kim bunu yaparsa PKK'ye en büyük kötülüğü yapmış olur. PKK adına halkın canına, malına kastedip zarar verenler, dıştaki faşist ve sömürgecilerden daha fazla zarar verenlerdir. Bunlar PKK'ye karşı savaşanlardır.

Bu nedenle partinin disiplin suçu ve işleyişi önemlidir. Eskiye göre partinin yaptırımları azalmıştır. Suçu ne fazlasıyla abartacağız ne de cezasız bırakacağız. Bizim yaptırım gücümüz, değer yargılarımız işleyecek. Önder Apo, "PKK tarihi yargılama gücüdür" dedi. PKK, dünyayı yargılıyor. Kendisini yargılamadan, dünyayı nasıl yargılayacak? Kendine karşı suç işleyenleri yargılamadan, tarihi suçları nasıl yargılayacak? Ancak kendini etkili bir yargı gücü haline getirirse onu yapabilir. Bu tarihi yargılama görevini yerine getirmek en temel görev ve sorumluluğumuzdur.

Örgütsel ve ideolojik yapıda parti kadrolarının eğitimi ve tanzimi önemlidir. Ama nasıl yapacağımızı, nasıl başlayıp nereye ulaşacağımızı tam bilemiyoruz. Arkadaşlarımız bu konuları kendine mesele yapmalıdır. Önderlik eleştirmezse arkadaşlarımız 'parti işleri ne kadar da iyi yürüyor' diyecekler. Önderlik eleştirince fark ediyorlar ki; işler iyi yürümüyor. İşlerin iyi yürümemesi de, duruşlarımızın Önderlik çizgisi, devrimci yaşam ve çizginin uzağında olduğumuzu gösterir.

Burada çok ciddi bir ideolojik problem, komünal yaşama karşıtlık olarak ortaya çıkıyor. Biz demokratik komün temelinde toplumu örgütlemeye çabalıyoruz. Demokratik ulusu örgütlemek, demokratik komün ilkesine göre toplumu örgütlemek demektir. İnşa deyince bina yapmaktan bahsetmiyoruz. İnşa; örgüt kurmak, demokratik komün yaşamına göre toplumu örgütlemektir. Ekonomik, kültürel, sosyal, savunma ilkelerinin temeli demokratik komündür. Dolayısıyla inşa çalışması, örgüt demektir.

Bir kişi yaptığı kadar yapmayanı eleştirebilir

Örgüt için de eğitim gereklidir. Eğitmediğiniz arkadaşı yönetemezsiniz. Kendini ve çevreni ne kadar eğitir ne kadar görev yapar hale getirirsen, işler de o kadar yapılır. Diğer şekliyle kimse kimsenin ne emrini ne de talimatını dinler. Ama beynini ve yüreğini etkileyecek şekilde, düşüncesini ve vicdanını değiştirecek şekilde yapar, yüreğini bilinç ve vicdanla doldurursan işleri kendisi yapar.

Mesela PKK'de hiçbir zaman istihbarat örgütlenemedi. Özel örgütlenmeler olamadı. PKK'de istihbarat olmaz. Çünkü PKK bir fedai örgütüdür, PKK bir sosyalist örgüttür. Çıkar ve sömürü örgütü değildir. Birileri bir işi başarı ile yapacaksa zaten yapar. Neden başka biri onun üzerinde durup, 'bakın bu yapmıyor!' desin. Öbürü de der, 'sen de yapmıyorsun!' Bir kişi yaptığı kadar yapmayanı eleştirebilir. Kendisi yapmaz ise, başkasına yaptıramaz. İktidar ve devlet gücü 'niye yapmıyorsun!' der. Mahkemeye de atar, hapse de koyar. Çünkü sahibi odur ve emrinde yaptırım güçleri vardır.

Ama PKK gibi bilinç ve iradeye dayalı örgütlenmiş ve eyleme geçen hakikat olan kadroculukta kendisi yapmayıp da başkasına 'yap' demek yoktur.

Mahsum Korkmaz (Agit) arkadaş herkes kadar bir savaşçıydı, bir de savaşı koordine ediyordu. Önder Apo, "Ben de herkes gibi bir kadroyum, kadroluk görev ve sorumluluklarımı başarı ile yapıyorum. Bir de herkesin işini yapmasına güç ve destek veriyorum. Onun için bana Önder diyorsunuz, onun için ben eşitler arasında hizmette birinciyim. Bunun dışında herhangi bir yetkim yoktur" dedi.

Parti içerisinde eşitlik vardır. Partide eşitlik olmazsa hiçbir yerde olmaz. Kendi içinde eşitlik uygulayamayan bir parti, hiçbir yerde uygulayamaz. O bakımdan Önderlik, "Ben eşitler arasında hizmette birinciyim" dedi. Dolayısıyla başkanlığı, herhangi bir yerden güç ve yetki sahibi olmaktan gelmiyor. Herkesin toplamı kadar hizmet etmekten geliyor. Dolayısıyla partide çalışma yarışı olmalıdır. Buna, 'sosyalist yarış' deniyor.

Tasfiyeciler buna, 'bir kadronun sonsuz hizmet etme hakkı varmış' diyerek bu ilkeye gülüp geçtiler. Onlara göre hak dedin mi partiden almalı, yiyip içmeli, çalmalı, kendisinin olmalı! Bu bireyciliktir. O zihniyet ve felsefenin ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Onların felsefesi öyleydi, o felsefeye göre hareket ettiler ve de gittiler.

Bu bakımdan partide, 'keyfi, kendine göre, bireyci davrandım' deyip geçmek olamaz. Asıl olan; partiye ne kadar sahip çıkıp çıkmadığımız, partiyi ne kadar içselleştirip içselleştirmediğimizdir. Bizdeki bireycilik sadece kendine göre davranma da değildir. Kendi başına bir şef olma, ayrı bir şef olma, kendini partiye hiçbir şekilde katmayan ayrı bir irade düzeyindedir.

Bireyci yaşam, keyfi yaşam ve çalışmada ısrar var. Yani istediğinde çalışma, istemediği zaman çalışmama var. Devrimin ve toplumun ihtiyaçlarına göre bir çalışma yoktur. Kendi keyfini karşılayacak bir tarzda çalışma vardır. Bu tarzda particilik, parti düzeni ve disiplini olmaz. Bütün bu yaklaşımların altında komünal yaşamı reddetme vardır. Demokratik komünalizmden ve dolayısıyla toplumsallıktan uzaklık vardır.

Ulus-devlet bireyi olunmak isteniyor. Bireycilik bir tür faşizm ise faşizme eğilim gösterdiğimiz de söylenebilir. Dolayısıyla kapitalist modernitenin etkisi yoğundur. Örgüt kuramıyor ve sorunları çözen etkili bir yönetim olamıyorsak buradan kaynaklanmaktadır.

Örgüt ile ideoloji iç içedir. Örgüt ideolojinin somutlaştığı yerdir. Komünal ideolojinin olduğu yerde kollektif çalışma olur. Bunun dışında gelişen sadece bürokrasi olur.

Bu dünyada Stalin kadar bürokrasiye karşı mücadele eden bir kişi daha olmadı. Ama Stalin kadar bürokrasiyi örgütleyen de olmadı. Bir yandan örgütledi, bir yandan da, 'neden bunlar çıkıyor' diye mücadele etti. Sonuçta da o sistem çöktü. Bürokrasiyi yaratmasaydı, düzeltmeye de ihtiyaç kalmazdı. Kendin ürettiğin şey ile mücadele etmeye kalkışsan da, onu tüketemezsin. Bunun sonucunda dünyanın en büyük devleti olan Sovyetler Birliği gümbür gümbür devrildi.

Çünkü teorisi-ideolojisi ve pratiği aynı değildi. Güzel sözler söylediler, özgürlük ve demokrasiden bahsettiler ama devlet kapitalizmini inşa ettiler. Bunlar birbiriyle taban tabana terstir. Özgürlük ideallerinin üzerine baskı sistemini kurdular ki; o sistem de çöktü.

'Olmaz' teorisi, tasfiyeciliğin teorisidir

Bizi bir arada tutan, birlikte hissettiren, birlikte yaşatan, birlikte çalıştıran parti bilinci ve ruhudur. Yani Önderlik gerçekliğidir. Önder Apo'nun ortaya çıkardığı demokratik komünal yaşam ölçüleridir. Biz onun ile ayakta duruyoruz. Bütün güç kaynağımız da buradan ileri geliyor.

Böyle olmazsa iki gün bir arada duramayız ve maaşa göre çalışma yürütürüz. Para için kalanlar ise hiç bir zaman mücadele etmez. Paralı ordu ile sosyalizm kurulmaz. Hiç bir zaman para ile sosyalizm kurulmaz, demokratik uygarlık inşa edilemez. Para kapitalizmin komutanıdır. Kapitalizmin komutanı ile sosyalizm kurulmaz ancak kapitalizm kurulur.

PKK, insanların bütün olmazlarını olur yaptı. Başka yere göre gitseydik, zaten hiç bir şey olmazdı. Başka yer ayrı, biz ayrıyız. Öyle olsaydık, PKK'yi feshetmemiz gerekirdi. Biz, bu dünya gerçeğine tersiz. Dünya 40 yıldır yok etmeye çalışıyor, biz de var olmak için direniyoruz.

Bireyci yaşam, keyfi yaşam ve çalışmada ısrar var. Devrimin ve toplumun ihtiyaçlarına göre bir çalışma yoktur. Kendi keyfini karşılayacak bir tarzda çalışma var. Bu tarzda particilik, parti düzeni ve disiplini olmaz. Bütün bu yaklaşımların altında komünal yaşamı reddetme vardır. Demokratik komünalizmden ve dolayısıyla toplumsallıktan uzaklık vardır. Bireycilik bir tür faşizm ise faşizme eğilim gösterdiğimiz de söylenebilir.

Şimdi Ortadoğu'da dünya paranın değil, bizim peşimize takıldı. Sosyalizmin, fedailiğimizin peşine takıldı. İnsanlığı PKK'nin fedailiği kurtardı. PKK Ortadoğu'yu ve dünyayı faşizm ve kapitalizmden kurtaran en büyük kurtarıcı olacaktır.

Mücadelede öne çıkan bir diğer önemli sorun da olmaz teorisine yatkınlıktır. Düzenden öğrenilen kimi şeyler, bazı kalıplarla yaklaşıldığında hemen 'olmaz' denilebilmektedir. Olmaz teorisi karşı devrimci bir yaklaşımdır. Karşı devrimci ölçülere göre devrim hiç olmazdı. Olmaz teorisi tasfiyeciliğin teorisidir. Önder Apo, "Hiç kimse bize olmazı dayatmasın, hiç kimse bize köleliği dayatmasın" dedi.

Biz gençken ve yeni yeni sosyalizme ilgi duyarken, Ankara Sanat Tiyatrosu bir tiyatro oynuyordu; adı Lüküs Hayat't\u0131. Göbeği şişkin adamlar çıkıyordu sahneye, 'yaşamına bak, yaşamına bak, kavgayı bırak. Uygun bulursan kendini de sat, yaşamına bak' diyorlardı. Tarif edilen kapitalist modernitenin kendisiydi. Kapitalizmde kendini satmak marifettir. Kendini satmayan yadırganıp, küçük görülür. Kim kendini iyi satıyorsa en marifetli ve becerikli insandır. Satmak ve alınmak hor görülmez. Oysa politik-ahlaki toplum gerçeğine göre en çok hor görülmesi gereken şey, alıp satmaktır.

Sosyalizmde, toplumculukta bunlar olmaz. Bunlar devletçi-iktidarcı sistemin ürünleridir. Politik-ahlaki toplumun yaşam değerleri ve ölçüleri kesinlikle öyle değildir. Paylaşım ve dayanışma esastır. Orada bir hırka, bir lokma felsefesi vardır. Her şeyini paylaşacaksın, yanındaki aç ise sen tok olmayacaksın. Ölçü budur. Bizim sistemimiz bunları esas almalıdır.

Her şeyden önce parti militanı böyle olmalı, parti yaşamımız buna göre kurulmalıdır. Parti yaşamında bunu saptıran ne çıkarsa ona karşı şiddetli mücadele etmeliyiz. Parti disiplinini, ilkelerini ve yaşamını yıkmaktan dolayı suçlu bulmalı, yargılamalıyız. Gerekirse onları atıp, partimizi arındırmalıyız. Bizi kapitalist modernitenin yaşam ölçülerine götürecek şeylere asla izin vermemeliyiz. PKK böyle yaparsa yüzlerce yıl da saldırsalar kimse PKK'yi yıkamaz. Ama PKK bu ölçüleri kaybederse kimsenin saldırmasına gerek kalmadan çöker.

Geçmiş pratik de bunu kanıtlamaktadır. Parti ve mücadele tarihimizden çıkarmamız gereken en temel bir ders de budur. PKK, kendi ölçü ve ilkelerine sahip çıktığı için bütün dünya saldırılarına rağmen yıkılmadı; tersine büyüdü, gelişme yarattı. Fakat 2002-2004'de biraz kendi değer yargılarına ters düştü diye neredeyse yarısını kaybedecekti. Biraz daha devam etseydi, reel sosyalizmden beter olacaktı. Demek ki, bizi neyin çökertebileceğini, neyin ayakta tutacağını, güç kaynaklarımızı, zayıflıklarımızı, doğrularımızı ve tehlike arz eden şeyleri iyi bilmeliyiz.

Doğru particilik, partiye doğru katılma, yaşamda kazanan parti militanlığı bu temelde mümkün olur. Eleştiri ve özeleştiriyi de bu temelde kullanmalıyız. Birbirimizi bu temelde denetlemeliyiz. Sürekli kendimizi sorgulayarak düzeltme yapmalıyız.

Önder Apo, "PKK'lilik her gün yeniden başlatmaktır. Her gün kendini yeniden yaratmayan PKK'li olamaz" dedi. Öyle tutuculaşmış, kalıplaşmış, odunlaşmış bir kişilik, hiç bir zaman PKK militanı olamaz. PKK'lilik esnek duruş, esnek zihin ister. Sürekli gelişime açık, sorgulayan, yeniyi arayan kişilik gerektirir. Tabii tüm bunları da demokratik toplumcu çizgide yapmalıyız. Bireyci, maddiyatçı çizgide bunlar yapılamaz. Bu konularda da ilke ve ölçü sapması kesinlikle yaşanmamalıdır.

■■■

Pêngava 15'ê Tebaxê civakekê Egîdane afirand

Ew tirsa ku 12'ê Îlonê li Kurdistanê belav kiriye, bi çalakiya 15'ê Tebaxê hate şikandin, zîncîrên koletiyê hatin şikandin. Ew tirs û xof ji holê hate rakirin. Lê lehengên ku di pêşengtiya hevalê Egîd de ketine nava çalakiyê gotin, 'Em li vir in, radestbûn tûne ye, berxwedana ku Kemal û Xeyriyan di Zindana Amedê de kiriye, em ê li çiyayên Kurdistanê bimeşînin û ala wan berz bikin. Bi vî awayî li Kurdistanê 15'ê Tebaxê bû mîladêk.

Nûredîn Sofî

Beriya 32 salan, li bajarên Şemzînan û Dihê, di rêbertiya heval Egîd de, li hemberî arteşa dagirker a Tirk çalakiya ewil ya tevgera me pêk hat. Bi vî mebestê, di şexsê fermandar Egîd de em hemû şehîdên şoreşê bi bîrtînin û bejna xwe li ber wan ditewînin.

Ger em dikarin îro azad û bi rûmet bijîn; van rojana di encamên hin bûyeran de çêbûne. Ji ber vî, di jiyana civake kê de bûyer girtina dest divê li gorî pîvanêke be. Beriya wê bûyerê rewşa civakê çi bû, piştî wê bûyerê çi bû? Li gorî wê guhertin û veguhertinên ku di civakê de çêbûne tên nirxandin û rista wê bûyerê derdikeve holê. Ew bûyer bi vî awayî pîroz an jî watedar dibin.

Di dîroka gelê Kurd de, rojên wisa pir watedar tûnebûn. Yên hene jî, di sedsala 20'emîn de rastî bişavtine kê hatibûn û ji mejiyê civakê hatibûn paqijkirin. Pir kêm rojên wisa watedar ku ji bo civaka Kurd bûne remz li holê mabûn. Ji wan rojan tenê Newroz mabû. Bêguman gelê Kurd, gelek lehengî jiyan kiribû û mohra xwe jî dîrokê dabû. Gelek tiştên wisa hebûn, lê di mejî de hatibûn şûştin. Li ser vî esasê dema ku hinceta civakbûnê winda dibe, hebûna civakê jî bê wate dibe. Civake kê mejiyê wê hatibe şûştin, diyardeyên civakbûna wê jî holê rabin, hebûna wê civakê jî bi nîqaş dibe. Li Kurdistanê rewşeke wisa hebû. Ji bo ku em bikaribin 15'ê Tebaxê binirxînin, wateya wê fêm bikin û çawa mîlade kê wisa derketiye holê em bizanibin; divê em beriya 15'ê Tebaxê û piştî 15'ê Tebaxê rewşa Kurdistanê baş dahûrîn bikin. 15'ê Tebaxê çi derxist holê, çi afirand û jiyane kê çawa ava kir? Li ser vê esasî mirov dikare binirxîne.

Şoreşa herî esasî ya mirovahiyê ku mirovahî gihandiyê nirxên civakî, şoreşa neolîtîkê ye. Ew jî di vê erdnîgariyê de bi destê vê gelê hate pêşxistin. Ji vê derê tovê jiyanê li hemû cîhanê belav bû. Di vê erdnîgariyê de mirov ji prîmatan qût bûn û ketin ferqa mirovahiya xwe. Lê dema ku em gihîştin sedsala 20'emîn, di hinek peymanên weke Sykes-Pîcot, Sevr û Lozanê û îtîfaqên weke Parîs û Enqereyê ku çêbûne de gelê Kurd hate înkarkirin û di fermiyetê de hebûna Kurdan ji holê rakirin. Li cîhanê hemû hêzan guhên xwe girtin û Kurd radestî dewletên serdest kirin. Gotin, 'hûn çi ji wan dikin, hûn serbest in.'

Ji sala 1919'an heya 1940'î li Kurdistanê qetlîam, koçberkirin û asîmîlasyonê hat meşandin. Planên weke Şerq Islahat, Mecbûrî Îskan û dehan qanûnên din yên qirkirinê xistin meriyetê. Li Dersîmê, Palo-Dara Hênî, Gêliya Zîlanê û hîna gelek cihên dîtir ê Kurdistanê komkûjî pêk anîn. Ew 20 sal weke, 'pêvajoyê qetlîamên sor' tên bi navkirin. Bi vê yekê xwestin li Kurdistanê jiyanê li holê rakin.

Ew rewş bi goreke sembol nîşan dan. Piştî çewsandinê serhildana Agirî, wêneyekî gorê li ser Çiyayê Agirî çêkirin û li ser wê jî "Mûhayel Kürdistan, burada meftundur" nivîsandin. Ango 'dev ji Kurdistana realîst berde, Kurdistana di xeyalên Kurdan de jî binax kirine'. Vî wêneyî di rojnameyên xwe yên fermî de belav dikin. Ango mejî û hîşê wê civakê binerd dikin.

'Darê hişk, şîn nabe!'

Piştî wê jî pêvajoyekî ji wan komkûjiyan xiraptir destpê kir. Ew pêvajo jî weke 'pêvajoyê qirkirinên spî' tê bi navkirin. Êdî mirov li milê fîzîkî zêde nayen qetilkirin û koçberkirin. Lê bi siyesata Asîmîlasyonê digihin astekê wisa ku ji wan komkûjiyên fîzîkî qat bi qat xiraptir e. Ji xwe nikarin 30-40 milyon mirov qetil bikin, di dîrokê de tiştekî wisa tûne ye. Ger ji destê wan hatibana, wê ew jî bikirana. Wan qetlîamên sor bi xwe re hêrsek, di mirovan de li hemberî dijmin hîsêke tolhildanê da çêkirin. Wê yekê jî dikarî mejiyê civakê zindî bihêle. Lê qetlîamên spî, mirov ji hemû nasnameya wî/ê tecrît dike. Hemû tiştên wî/ê ku bi kesayeta wî/ê vê girê dide, holê radike û biyanîbûnekê çêdike.

Tiştê ku îro li cîhanê weke sûcê herî xirab tê pênasekirin, sûcê asîmîlasyonê ye. Li ser gelê Kurd tesîra van qetlîamên spî, ji qetlîamên sor zêdetir bû. Tîpekî wisa dan avakirin ku dişibe her tiştekî, lê naşibe mirovan.

Ger tu li gorî qanûnên fîzîkî û zanistê biçê, divê heya niha Kurd biqediyana û ser navê Kurdan jî tiştek nemabi ya. Lewma mejiyê civakî ji holê hatiye rakirin, ji her alî ve bûne biyaniyên rastiya xwe. Ango her mirovek miriyekî ku li ser piyan digere. Li ser wê axê tenê mafê wan yê goreke heye. Çawa ku mirî car din zindî nabin, ew mirov jî cardin nikarin zindî bibin. Rêber Apo dibêje, "Meleyekî ji min re gotiye 'ew darê hişk, tu heya sibê jî av bidê, şîn nabe' Kurd jî wisa ne". Ango hêvî û şansê jiyanê tê de nemaye. Jixwe bavê Serokatî jî, ji wî re dibêje, "Min bihîstiyê ku tu bi Kurdiniyê re mijûl dibê; here bibe çep, here bibe rast, lê teqez bi Kurdiniyê re mijûl nebe." Serokatî jî dibêje, "Li ser navê Kurd û Kurdistanê têkoşîn meşandin çiqas xeter e, bavê min jî ferq kiribû."

Bi vî rengî dema ku ber bi sala 1970'î tê, dewlet hemû konevaniyên xwe ser dixe û ji bo xwe êdî tû xeteriyan nabîne. Lê heya salên 1923'yan Kurdan di nava meclîsê de cihê xwe digirtin, di nava arteşê de cih digirtin û li hemberî hêzên navnetewî tevlî şerê rizgariyê bûne. Bê dewletê li hemberî Îngîlîz û Fransizan şer kirine. Ango Kurd endamêkî avaker yê Komarê bûn. Lê di encama van konevaniyan de ketin rewşeke wisa ku telafûza navê wan jî qedexe ye.

Derketina PKK'ê li Kurdistanê tovê berxwedan û lehengtiyê reşand

PKK, di parzemîneke wisa de derket holê. Weke kulîlkê kê ku tehtan diqelîşîne û serî radike, bi vî awayî tovê jiyanê li her cihî belav dike. Ev yek careke din hêviye ke çêdike. Ji ber vê Kenan Evran dibêje, 'dema ku ez bi teyareyê ji ser Kurdistanê re derbas bûm, min biryara darbeyê da. Lewma min dît ku ew Kurdên hatine gorkirin, careke din bi hêvî dibin û xeterî heye ku careke din derkevin ser rûyê erdê. Bekaya dewletê di xeteriyê de bû.' Ango hebûna gelekî, ji bo dewleta xwe weke xeterî dîtîtin. Yê ku bi wê zîhniyetê tevbigere, wê bêguman darbeyan çêbike. Li ser vê esasê darbeya 12'ê Îlonê çêbû.

Hêviya ku bi Rêber Apo çêbû bû, xwestin bi darbeyê tûne bikin. Bi vî rengî careke din, hovîtiyêkî ku di dîroka mirovahiyê de nehatiye dîtin, li ser civak û ciwanên Kurd hat meşandin. Bi taybetî di Zindana Amedê de yên ku ew hovîtî jiyan kirine, ji mirovbûna xwe şerm dikin. Dev ji yên ku jiyankirine berde, îro yên ku çîroka wê wahşetê guhdarî dikin, fîlmê wê temaşe dikin, nikarin wate bidinê. Zilm û eşkenceye ke wisa hate meşandin. Di encama wê de bi sedan berxwedêr şehîd ketin, bi hezaran jî seqet man. Di wê demê de zilma ku li Tirkiye hatiye kirin, sed qatê wê li Kurdistanê hat meşandin.

Rûxmî wê jî piraniya tevger û kesayetên têkoşer yên Tirkiye şikestin. Hê jî tesîrên vê derûniyê li ser civaka Tirkiye hene. AKP kêmekî madiyat belav dike û hemû rêyan digre. Di serdemeke teknelojiyê de hîna jî civakê Tirkiye, nikare lêpirsîna van tiştan bike. Her wiha kesêkî bi navê Cem Uzan derket, hindêk madîyat li gel belav kir û reyê milyonan mirov girt. Partiyê ke wî jî tûnebû. Lewma ev pergala eşkence û zilmê ew civakbûn şikandi bû. Qirimek jiyan kiribûn. Ji ber ku ewqas tesîr bû, civakê ke ku ew tişt jiyan kirine, nikarê rabê û sererastkirinê kê rast çêbike. Salên dirêj pê re pêwîst dikin ku bikaribin wê derûniyê bişkînin. 12'ê Îlonê tiştekî wisa bû.

Li hemberî wê, tevgerên ku ji PKK'ê pir mezintir hebûn. Ji ber bêderfetiyê hevalan tenê kovarêk derdixistin, ew jî bi rêbazên herî hoveber derdixistin. Lê hinek partî, komale û tevger hebûn, xwedî girseyên mezin bûn û weşanên wan yên rojane û heftane hebûn. Lê 12'ê Îlonê yek jî ji wan neman. Hinêk radest bûn, hinêk reviyan Ewropa. Lewma eşkenceya ku hate meşandin, li ser vîna mirovan re bû. Ne gengaz bû ku mirovên ji rêzê li hemberî wê vîneke derxînin holê. Lê li hemberî wê komeke ciwan ku baweriya xwe sosyalîzmê anîne, cewherê wan de welatparêzî heye û hêviya pêşerojê di hundirê wan de heye, xwestin derketinê kî çêbikin. Vê derketinê di Zindana Amedê de bi berxwedana hevalê Mazlum û 'Çaran' destpê kir, pişt re jî bi çalakiya mezin a 14'ê Tîrmehê li hemberî faşîzma 12'ê Îlonê biryara mezin a berxwedanê hate dayin. Bi berxwedanî û lehengtiya xwe, bi ew vîna polayî ew îşkence vala derxistin û bi şiyara 'Berxwedan Jiyane, Radestbûn Mirine'. Radestbûn red kirin û bi berxwedanê ala jiyanê bilind hiştin. Ji van hevalan her yek bû manîfestoyê kê PKK'ê. Wasiyeta van hevalan jî hebûn. Hevalê Xêyrî gotibû, "Ger ji bo Kurdistanê angaşta şoreşê ya tevgerekê hebe, divê şerê çekdarî ji xwe re esas bigre." Lewma bi rêbazên ji rêzê li hemberî ew asta faşîzmê ku gihiştiyê têkoşîn kirin ne gengaz bû. Ji diyalog û aştiyê fêhm nedikirin, ji xwe derfetê ke xebatên siyasî tûne bû. Ger rêxistinbûnê ke çekdarî hatîba pêşxistin, di wê erdnigariyê de jiyan ê şîn bûbiya. Dervayî wê şansekî jiyana bi rûmet tûnebû.

Şehadetê Mazlum, Kemal û Xêyriyan bu sedemê destpêkirina şerê gerîla

Serokatî dibêje, "Dema ku hevalê Mazlum wan şehîd ketin, me li ser vê rewşê civîn çêdikirin. Gelek hevalan digotin, 'em biçin şande û konsolosên Tirkan birevînin, em teyareyên Tirkan birevînin.' Her hevalê kî ku li hemberî dewletê xwedî kîn bû û nêrîna herî pêş derdixist, ew yek diparast. Lê min got, 'na, ji bo Mazlum, Kemal û Xêyriyan emê di çiyayên Kurdistanê de gerîlatiyê bidin destpêkirin, bersiva herî şoreşgerane ew e." Di gelek cêhan de Serokatî dibêje, "Xeyalê min yê herî mezin, pêşxistina taximên gerîla bû. Da ku em li ser van qeroqolên dagirkeran çalakiyan bikin." Lewma li Kurdistan û Tirkiye ew yek pêş xistin, bi serê xwe şoreşe ke mezin bû.

Di dîroka Tirkiye de sê serokatiyên ku bûne efsane hene; Mahîr Çayan, Denîz Gezmîş û Îbrahîm Kaypakkaya. Her sê jî şoreşgerên pir paqij û xwedî xeyalên mezin bûn. Heya çûne şehadetê jî ji bo biratiya gelan, ji bo sosyalîzm û azadiyê bang kirin û têkoşîn meşandin. Lê wan jî nikarî dû mehan taximekî gerîla di çiyayên Tirkiye û Kurdistanê de bidin sekinandin. Mînak; ji bo ku Denîz û hevalên wî rizgar bike, Mahîr Çayan û hevalên wî çend teknîsyenên Îsraîlê direvînin. Dibêjin, 'ger em pazariyê ke bikin, em dikarin li hemberî wan, hevalên xwe rizgar bikin.' Lê dewleta Tirk, ew yek qebûl nekir. Ji ber vê jî Mahîr û hevalên wî jî di encama wê çalakiyê de şehîd dikevin. Wan teknîsyenan jî bizanebûn dikûjin, da ku wan şoreşgeran jî sax nehêlin. Ne gengaz e ku bi tiştêkî wisa Dewleta Tirk li hemberî şoreşgeran tawîz bide. Ji ber vê dema ku heval revandina teyare û konsolosên Tirkan pêşniyar dikin, Serokatî dibêje, "Hûn dewleta Tirk nas nakin, bi rêbazêke wisa naye rê."

Îbrahîm, tenê sê mehan dikare li çiyayên Kurdistanê, gerîlatî bike. Ew birîndarî girtin û bi eşkence di Zindana Amedê de şehîd xistin. Ji ber vê li çiyayên Kurdistanê taximekî gerîla bi tevgerkirin û li hemberê dewleta dagirker çalakiyêk darxistin, ne rehet bû. Hin derdoran jî xwestin bi çêkirina fîlman û hwd têkoşîna xwe bimeşînin. Di nava wan de yê ku herî zêde tê naskirin û têkoşîna xwe ve girêdayî ye jî Yilmaz Guney e. Bi dehan fîlmên wî hene, di fîlmên wî de eşqiyatî heye, serî rakirin heye, kûştina axayan heye. Lê tenê di fîlmekî wî de jî berê çekê nadê leşkeran. Xayin û çeteyan dikûje, lê tû caran guleyekê bernade jendirmeyan. 'Lewma Arteşa Muhamedî ye. Arteşa duyemîn a NATO ye, arteşê ke ku ne hedê tû kesî ye ku gotinekê pê re bike ye. Lewma ocaxê pêxemberan e, warê qehremanan e.'

Ji ber vê yekê çawa ku Rêber Apo li hemberî şehadeta hevalê Heqî PKK ava kir; li hemberî girêdanbûna berxwedana lehengên Zindana Amedê jî, gerîlatî pêş xist. Lewma tenê bi arteşa gerîla mirov dikarî bersiva wê zilmê bide û li wê berxwedanê, li wî rihî xwedî derkeve. Li ser wê esasê li çiyayên Kurdistanê gerîla belav bû û di pêşengtiya hevalê Egîd de, komeke heval di 15'ê Tebaxê de ew çalakî darxistin. Gelek kesan di destpêkê de bawer nedikir ku tiştêkî wisa biqewimê. Lewma her tişt hatibû çewisandin, kesî ew wêrekî nîşan nedida ku li ser arteşa Tirk çalakiyê ke bi vî rengî darbixe. Kenan Evren jî şaşwaz bûbû, bi seatan li ser nexşereyê Dihê digere. Li gorî xwe bi darbeya 12'ê Îlonê tiştên mayî jî tûnekiribûn, hin eşqiyayên ku hene jî ji holê rakiribûn. Lê 15'ê Tebaxê hemû planên wan vala derxistin. Ew tirsa ku

12'ê Îlonê li Kurdistanê belav kiriye, bi çalakiya 15'ê Tebaxê hate şikandin, zîncîrên koletiyê hatin şikandin. Ew tirs û xof ji holê hate rakirin. Lê lehengên ku di pêşengtiya hevalê Egîd de ketine nava çalakiyê gotin, 'em li vir in, radestbûn tûne ye, berxwedana ku Kemal û Xeyriyan di Zindana Amedê de kiriye, em ê li çiyayên Kurdistanê bimeşînin û ala wan berz bikin.' Bi vî awayî li Kurdistanê 15'ê Tebaxê bû mîladêk.

Weke me got, gelek kesan di destpêkê de bi vê yekê bawer nekirîbûn, hin derdorên hevkariya dijmin dikir û radest bûne jî digotin, 'PKK bi agir dilîze, ma tiştê kê Şêx Seîd û Seyîd Riza nekiriye hetanî hûn ê bikin' Dewletê jî digot, 'em ê di nava 24 seatan de biqedînin.' 24 seat derbas bûn, 48 seat derbas bûn, meh û sal ji ser re derbas bûn û heya niha têkoşîn her diçe mezintir dibe û berdewam dike. Ne ku ew taximê gerîla biqedînin, niha li ser şopa Egîdan li her gir û çiyayên Kurdistanê taximên gerîla hene. Tovê jiyanê wisa tên çandin. Tu kûlmêk genim direşînê, ew genim simbêl digre û saleke din dibe baxçe û mezin dibe. Roj bi roj mezin dibe. Di vê têkoşînê de jî bi berxwedana Egîd, Bedran, Erdal, Cemşîd, Ezîme, Besê, Bêrîvan, Berîtan û Zîlanan li Kurdistanê xetêk pêş xist. Êdî Egîd bû moral, Egîd bû coş û kelecanî, Egîd bû hêvî û li ser ew xeta Egîdan bi deh-hezaran mirov tevlî nava refên gerîla bûn. Ew civaka ku tûne bûbû, xwe ji xweliya xwe careke din afirand. Kurdê ku radest bûye, bê vîn maye; êdî bû Kurdê hemdem, xwe nas dike, hebûna xwe îspat dike û bi rûmet jiyan dike.

Li gel vê yekê têkoşîna jinê ku bi Besê û Ezîmeyan destpê kiriye, bi Bêrîvan û Berîtanan gihîşt arteşbûnê, bi Sema û Zîlanan gihîşt partîbûyinê. Tiştê ku di dîroka Kurdistanê de hatine jiyankirin, qat bi qat zêdetir di şexsê jinê de hatin jiyankirin. Jin metîngeha ewil ya çînî, zayendî û netewî bû. Li ser vê esasê Serokatî tespît kir ku divê li gel şoreşa sosyalîzmê, li Kurdistanê azadiya jinê jî pêş bikeve û ew şoreşa jinê bibe rêberê hemû şoreşan. An wê ji cihê ku mirovahiyê winda kiriye, li ser vê esasê derketinêk çêbûba, an jî qet derketin çênedibû. Li ser vê esasê bi Berîtanê li hemberî îxanetê rihê mezin yê berxwedanê, bi Zîlanê rihê mezin ê fedaî, bi Semayê re rihê partîbûyinê û vîna şoreşgerî ya jinê derket holê. Bi vî rengî li kêleka arteşa Egîdan, arteşê ke Berîtan û Zîlanan jî xwe afirand.

Rêber Apo dibêje, "Dewrêş! Xweş raze, êdî bi hezaran Edûle û donzdekan li Çiyayê Kurdistanê hene. Êdî bê xem be." Em jî, ji Egîd û Zîlanan re, Erdal û Berîtan re dibêjin 'Êdî bê xem bin, lewma êdî şervanên we li çiyayê Kurdistanê ne. Wê her çeka we li ser milê wan be û wê her ala we bilind bikin. Li hemberî zilm û dagirkeriyê wê her serbilind bin û dê di xeta we de vî şerî bidin meşandin.'

Bi vî rengî ew qedera Kurdan ku di peymanên weke Lozan û Sykes-Pîcot de hatibû diyarkirin, li ser rûyê erdê hilweşiya. Ew gora ku li kontarên Çiyayê Agirî çêkiribûn, betana wî qelişî û jiyan jê derket. Li ew erdnigariya pîroz a xwedawendan dewsa mirinê, êdî jiyan geş dibû û ne tenê ji bo Kurdistanê, ji bo hemû Rojhilata Navîn hêvî û derketinek nû çêbû.

Li hemberî vê derketinê hemû hêzên statûkoperest yên hêremê, hemû hêzên kapîtalîst yên navnetewî û hemû xayin bûn yek, xwestin careke din ew qûtûya pandora bigrin. Xwestin ew hêviya jiyana nû careke din tûne bikin. Ew roja ku tarîbûn qelişandiye û derketiye holê, xwestin careke din tarî bikin. Ji ber vê dixwestin gerîla bin bixin. Bi salan digotin, 'an em ê biqedînin, an em ê biqedînin.' Her cure operasyon û komplo çêkirin. Lê dîtin ku gerîla hêze kî zû bi zû bin nakeve. Ew hêza gerîla bi Bêrîvanan li Cizîra Botan, bi şehîd Sarya û M. Emîn Aslan li Nisêbînê vegeriya serhildana gel û nikarî bûn wê serhildanê jî binbixînin.

Li hemberî vê gihîştin wê qaneatê ku heya çavkaniya van pêşketinan negrin, nikarin pêşî li têkoşîna gerîla jî bigrin. Ji bo vê çavkaniya têkoşîn û berxwedanê xistin hedefa xwe. Li ser wî esasî berê xwe dan Rêber Apo û komployeke navnetewî li hemberî Rêber Apo li darxistin. Wan li gorî xwe digotin, 'me êdî çavkanî girt, êdî heya salek û du salan wê tasfiye bibin.' Digotin, 'ji xwe hemû hevalên wî jî dê berxwedanê ke întîxarwarî bikin û wê bê rêveberî bimînin û di nava du salan de tûne bibin.' Lê wan komplogeran Serokatî nas nekiribûn, girêdanbûna bi Serokatî ve nedizanîn. Dîtin ku hesabên wan şaşin. Rêber Apo, fikrek bû, jiyanek bû, ew tovê jiyan û berxwedanê ku di nava gel de çandiye tû caran tûne nedi bû. Serokatî weke Sokrates, weke Prometheus û Îsa damgaya xwe dîrokê dabû û çande kê berxwedanê afirandi bû.

Ne tenê ji bo Kurdistanê jî, Rêber Apo pirsgirêkên civakê û hemû mirovahiyê yên 10 hezar salan tespît kirin û çareserî jî di wir de dît. Paradîgmayeke nûjen diyarî gel û gerîlayê Kurd kir û êdî vejîn jî teqûz kir. Zilm çiqasa belav dibe bila bibe, êdî diyar bû ku dê pêşeroj ya azadiyê be. Derketinê kê ku dibe alternatîfa hemû qeyran û koasên pergal jiyan dike raber kir. Bi vê yekê jî careke din di erdnigariya pîroz a Rojhilata Navîn de, careke din jiyan zindî kir û derketina nûjen jî li ser wê mîrasê çêkir.

Rihê ku li Dihê pêş ketiye li Minbic û Cizîra Botan gihişt lûtkeyê

Desthilatdariya ku 4 hezar sal berê bi Gilgamiş û Sargonan destpê kir û roj bi roj mezin bû hemû cîhan xist bin tesîra xwe. Lê îro careke din vegerî û dûvika xwe gez kir. Lewma di ev erdnigariya pîroz de şansê jiyanê nehişt û divê teqûz derketinê ke nû çê bibe. Guherîn û veguherîna li Tûnûs'ê destpê kir, li Suriye gihişt lûtkeyê. Raber bû ku ne netewe dewleta ku îflas kiriye, ne jî hêzên kûrevî êdî nikarin pirsgirekên mirovahiyê re çareseriyê bibînin. Ji xwe ew ne alîgirên çareseriyê bûn, sedemên kaosan bûn. Hêzeke ku bibe sedema qeyranan, ne gengaz e ku bibe hêza çareseriyê. Ji bo vê hinêk hêzên ku milyar dolaran pere hate dayin û bi tonan çek ji wan re hate pêşkeşkirin, li Suriye nikarîn hebûna xwe biparêzin.

Lê hêzeke ku li ser fikir û felsefeya Rêber Apo tevger kiribû, li Rojavayê Kurdistanê û Suriye gihişt serkeftinê. Di destpêkê de li Kobanê, piştre jî hemû bajarên Rojavayê Kurdistanê, rizgarî pêş xistin û pergalê ke azad ava kirin. Li hemberî vê jî, hemû hêz û komên çetayan dan êrîşkirin. Lê ew hêz û civaka ku bi fikrên Rêber Apo tevdigerê li hemberî van êrîşan ber xwe da û Rojavayê Kurdistanê, di nava dojeha Rojhilata Navîn de weke bihûşteke biçûk pêx xistin. Di pêşengtiya jinan de hemû civak li derdora wê şoreşê kom bûn û rûxmî hemû berdelan ew şoreş parastin. Di destpêkê de Rojhilata Navîn, îro hemû cîhan bi heyranî nêzikî wê pergalê û şoreşê dibe.

Mînak; keseke ku îro li kolanên Ewropa bi cilên YPJ'ê digere, nava civakê Ewrope de gellek kes dixwaze wan re wêneyên xwe bikşîne. Lewma li hemberî faşîzma ku senteza Tatar, Moxol û Turaniyan û rejîma Beas pêk tê, ber xwe da. Van hêzên hovane bi 400 kesî di nava çend seatan de bajarekî 3 milyon mirov tê ne Mûsul girtin. Gelek ji wan bajaran beriya ku DAIŞ têkeve berdidan û direviyan. Ji ber ku hemberê gelan wehşet û hovaniyekê dervayê mirovatî dihat meşandin. Lê li hemberî ew pençeşêra ku ketiye laşê mirovahiyê hêzek sekinî û bendavêk pêşiya wan ava kir. Di destpêkê dê, pêşketina wan da sekinandin û piştre jî ew şikandin û paş ve xistin. Ji ber vê yekê li hemberî ew hêza ku bi rihê Apoger tevdigere, heyraniyek çêbû.

Şexsê Ebû Leyla de rihê ku Dihê derketiye, li Şoreşa Rojava gihişt serkeftinê

Ew berxwedan jî vegerî pergalê kê civakî. Ne tenê ji bo Rojavayê Kurdistanê, ji bo hemû Suriya bû mînak. Lewma weke ku Rêber Apo dibêje, "Rojavayê Kurdistanê dibe mînak û modela Suriya ya demokratîk, Suriya ya Demokratîk jî dibe teqeziya şoreşa Rojava." Ji ber vê rihê Apoger, di bin ala QSD'ê de ji bo hemû rizgarî û demokrasiya Suriya têkoşîn dimeşînin û ber xwe didin. Herî dawî li ser esasê vî rihî ciwanên Erep û Kurd, di pêşengtiya YPG û YPJ'ê de bajarê Minbic'ê ji çetayan rizgar kirin. Li vî bajarê piştê 73 rojan, berxwedanê kê bê hempa hatê meşandin û darbeyên mezin ji hovitiyê hate xistin. Herî dawî çeteyên ku mane jî, sîvîl ji xwe re kirin mertal û reviyan, bi vî rengî bajar bi awayekî giştî ket destê şervanên azadiyê.

Ango ew jî bû gavê kî Federasyona Demokratîk a Bakûrê Suriya û Konfederalîzma Suriya yê. Ew pergala ku civak xwe bi xwe rê ve dibe, gavê kê din ji bo mirovahiyê pêş ve çû. Ew yek dikare ji bo hemû Rojhilata Navîn bibe model û careke din ev erdnigariya pîroz dikare bibe warê pêxember û xwedavendan.

Ew serkeftin çawa çêbûn? Ma ji milê fîzîkî û teknîkê ve ew şervan pir xurt in? Na, heya saleke berê tû kesî guleyê kî jî nedida wan, di tû platformên navnetewî de navê wan jî nedianîn ziman. Lê ew şervan û tevgera wan, berdewama rihê Egîdan bû. Di şexsê hevalê Devrîm de, di şexsê hevalê Levend û Serhad de, di şexsê hevala Silava û Meryem de, di şexsê hevalê Mûrat, Xebat û Rûbar de, herî dawî di şexsê Ebû Leyla de rihê ku bajarê Dihê derketiye, li Şoreşa Rojava gihişt serkeftinê. Hê jî ew rih berdewam dike. Lewma di wi de wêrekî, fedakarî û fedaîbûn heye. Di wir de serê xwe li hemberî zilmê netewandin heye.

Her wiha li Bakûrê Kurdistanê, di demsala herî dijwar de berxwedana me nesekinî û berdewam kir. Li Cizîr, Gever, Sûr, Nisêbîn, Silopiya û Hezex ê berxwedana ku pêş ket, li hemberî arteş û polîsên dagirker yên Tirk, li hemberî tang û topên wan bi mehan berdewam kir. Pêşengên vê berxwedanê yên weke Mehmet Tunç û Asya Yûksel jî bi rihê berxwedana Egîd û Bêrîvanan mezin bûbûn. Mehmet Tûnç, di dema berxwedanê de rûxmî ku serokê meclîsa gel bû jî, di ênîyên pêş de cihê xwe girt.

Şerê gerîla ku bi taximekî di pêşengtiya heval Egîd de pêş ketiye, bi Bêrîvanan gihişt asta serhildanên gel û di şexsê Mehmet Tûnç de jî vegerî şerê gelê şoreşgerî. Ger meclîsa gel û serokê wê di nava şer de be, ew şer şerê gel e. Serokatî her em rexne dikirin û digot, "Hûn wêrekiya şoreşê nîşan nadin û nikarin şerê gel bimeşînin." Lê bi vê berxwedanê bi rastî jî şerê gel hate meşandin.

Bi vî awayî şerê gerîla ku bi taximekî di pêşengtiya heval Egîd de pêş ketiye, bi Bêrîvanan gihişt asta serhildanên gel û di şexsê Mehmet Tûnç de jî vegerî şerê gelê şoreşgerî. Ger meclîsa gel û serokê wê di nava şer de be, ew şer şerê gel e. Serokatî her em rexne dikirin û digot, "Hûn wêrekiya şoreşê nîşan nadin û nikarin şerê gel bimeşînin." Lê bi vê berxwedanê bi rastî jî şerê gel hate meşandin. Yên ku şer meşandin gel bû.

Vê yekê pêyamek da dewleta Tirk jî; got, 'Kurd êdî bi biryar in. Êdî yên li hemberî we ne çend komên gerîla ku li çiya ne, êdî yên ku şer dikin û ber xwe didin civak e.' Lê ew dewleta faşîst qetlîama gel jî da ber çavên xwe. Erdogan, ji bo Esad digot, 'gelê xwe qetil dike.' Lê ya ku Erdogan kiriye ne Esad ne jî Hûsnî Mûbarek kir. Bi tang, top û panzêran di destpêkê de xanî bi erdê re dikirin yek, piştre jî hemû mirovên ji civakê zindî bi zindî dişewitandin.

Ev çanda Moxol û Tûraniyan e. DAIŞ jî îro bingeha xwe ji vê çandê digre. Hinêk kes jî Serokatî re dibêjin, 'Erdogan û arteşa wî, rêbazên DAIŞ'ê bi kar tînin' Lê Serokatî ji wan re dibêje, "Hûn şaş in, DAIŞ teqlîta wan dike." Lewma di çanda Rojhilata Navîn de tiştekî wisa tûne, ew yek bi Cengîz Xan û çeteyên wî derket holê. Li hemberî vê jî gel radest nebû, tenê bajarê kî jî gel paşve gav neavit. Lewma çawa ku civaka Tirk, li ser esasê çanda darbeya 12'ê Îlonê şêwe girt û bê vîn bû. Dijberî wê gelê Kurd jî, li ser esasê çanda Mazlum, Kemal, Xeyrî, Egîd û Zîlanan şêwe girtiye û vîneke pola girtiye. Can dide lê gav paş ve navêje; serî dide lê serî natewîne. Berxwedana bajarên Bakûrê Kurdistanê ev yek bi awayekî vekirî nîşan da.

Navê hemû şehîdên leheng divê bi tîpên zerîn li dîrokê were nivîsandin

Ango berxwedana Minbic'ê, berxwedana Cizîr'ê û hemû berxwedana li Kurdistanê tê meşandin çavkaniya xwe ji çandeke digre. Li ser vê esasê rojên pîroz di dîroka Kurdistanê de bûn hezaran. Her rojêk salvegera şehîdekî/ê ye. Hemû jî şehîdên leheng in, divê navê wan bi tîpên zerîn li dîrokê were nivîsandin. Li hemberî faşîzma 12'ê Îlonê derketin, li hemberî arteşa Tirk a dagirker derketin. Ji xwe îro ew arteş ketiye çi halê, ber çavan e. Ne ku bi marîfeta Erdogan û çeteyên wî ketin wê rewşê.

Niha jî diçin wan leşker û jendirmeyan dîl digrin û eşkence bi wan dikin. Lê berê ne wisa bû, dema ku ji wan jendirmeyan du heb dihatin gundekî, hemû mirov dikirin rêzê, heya êvarê eşkence bi wan dikirin, çendêk wan jî digirtin û diavitin zindanê. Wê demê ji kesekî/ê jî dengek dernediket. Lê bi berxwedana gerîla û gel, ew arteş îro ketiye çi halê tê dîtin. Ew qasa rezîl bûne.

Ger mirov bi qûralan û li gorî armancekê şer bike, di mirov de erdem pêş dikeve. Di mirov de exlaqêk û hestên mezin çêdibin. Lewma mirovên ku bi şer re mijûl dibin, mirovên ku xwediyê hestên berz in. Mirovên têgihiştî û bi rûmet in. Lê tiştê ku wan dida meşandin ne şerê bi rêgez bû, wehşet didan meşandin. Yên ku di dema 15'ê Tebaxê de çawiş bûn, îro bûne general. Hemû emrê xwe, bi hovaniya ser gel û şerê li hemberî me derbas kirine. Hemû general bûn û li ser milên wan tijî rûtbe bûn. Lê tiştekî neanîn serê wan nema bû. Ger biçek rûmeta wan hebûya dê bera serê xwe bidana û xwe bikûştana. Lewma bin ketin. Leşkerên bi rûmet wisa ne.

Beriya 2-3 hezar sal berê jî erdemê ke wisa di leşkeran de hebû. Dema fermandarêk bin diket, şûrê xwe dikşand û ser dilê xwe dixist. Lê di van de exleq û rêgezên şer jî tûnebûn. Dervayî hovaniyê û wahşetê bi wan re tiştek tûnebû. Lewma hemû berhemên faşîzma 12'ê Îlonê bûn. Bi wan re vîjdan tûnebû û her tiştê wan dervayî mirovahiyê bû. Bê kesayet û hest hatibûn hiştin.

Lê di Kurdistanê de leşkertî ne wisa ye. Çanda berxwedanê ya Egîdan heye, çanda rûmeta mezin heye. Tiştên ku îro li Tirkiye tên jiyankirin û binketina vê arteşê jî berhema hevalê Xebatkar, Çiyager, Îslam û Bêrîvan e. Berhema têkoşîna Mehmet Tûnç, Asya Yûksel û Sêvê ye. Ger arteşek bin bikeve, her tişt tê serê wan. Li hemberî berxwedana van hevalan, arteşa Tirk bin ket. Dibêjin 'me bajar girtiye.' Lê çawa girtin, li holê bajar nemaye. Mirovên di wê derê de têkoşîn dimeşînin jî, li hemberî wan tanq û topan, heya hênaseya xwe ya dawî ber xwe dan. Mirovekî/ê ku radest girtine tûne ye. Van generalên ku xwestin darbe bikin, yên ku di şerê Cizîr, Gever û Sûr'ê de bin ketine. Li gorî pîvanên mirovahî û merdiyê bin ketin. Li gorî erdema leşkerî bin ketin.

Li ser vê esasê, van 32 salan ji tûnebûnê civakêk hate afirandin. Ne civakê ke ji rêze ye jî, civaka ku hatiye afirandin civakê ke bi rûmet û serbilind e. Ji hemû Rojhilata Navîn re pêşengtiyê dike. Civakê ke ku bi fikrên Rêber Apo hatiye perwerdekirin, Egîdane û leheng e. Civakê ke wêrek û fedaî ye. Dê ew civak careke din di ev erdnigariya pîroz de, çanda xwedavendan vejîn e. Ji bo vê yekê Rêber Apo dibêje, "Dewrêş! Xweş raze, êdî bi hezaran Edûle û donzdekan li Çiyayê Kurdistanê hene. Êdî bê xem be." Em jî, ji Egîd û Zîlanan re, Erdal û Berîtan re dibêjin 'êdî bê xem bin, lewma êdî şervanên we li çiyayê Kurdistanê ne. Wê her çeka we li ser milê wan be û wê her ala we bilind bikin. Li hemberî zilm û dagirkeriyê wê her serbilind bin û dê di xeta we de vî şerî bidin meşandin.'

Her wiha di van 32 salan de tiştê ku îspat bû vîneke ku neketî ye derketiye holê. Neketin hate îspatkirin, êdî rêza serkeftinê ye. Li ser vê esasê divê sala 33'emîn a 15'ê Tebaxê, li ser rihê Egîdan bibe sala serkeftinê.

■■■

Dirilişten inşaya Kürdistan gerçeği ve Kürdistan kadını

Dilzar Dîlok

Uygarlığın kökenlerini araştıran yazar Andrew Collins, 'Meleklerin Küllerinden' adını verdiği kitabının girişine şöyle yazar: "Bu kitap, uygarlığın temellerini atan Kürdistan halkına adanmıştır. Umarım sonunda layık olduğunuz bağımsızlık ve barışa kavuşursunuz."

İyi bir niyet, güzel bir dilek ve anlamlı bir temenni. Bunun ötesinde, yarattığı dünya insanlığı mirası elinde bir günah gibi kalakalan Kürdistan halkının layık olduğu bağımsızlık ve barışa kavuşması ve dünya insanlığının sözlerinin gerçek olması nasıl mümkün olabilir? Dahası, bunca uzun ve zorlu mücadele yılları ardından bunu başarmak, bu yıllardaki başarıları zafere taşımak nasıl gerçekleşebilir?

Halk olarak 'Diriliş Bayramı' dediğimiz şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın ardındaki 32 yılı geride bırakırken, bir kez daha soruyoruz kendimize; Ne yaşıyoruz, nasıl yaşıyoruz, nasıl yaşayacağız, direnişi nasıl yaşamsal kılacağız ve çağın özgür toplumu olma seviyesine nasıl ulaşacağız, bunu dünya halklarına nasıl göstereceğiz? Tüm bu sorularımıza cevap, tarihimize doğru anlam vermek ve günümüzü-geleceğimizi bu doğru, tarihsel anlamın ışığında yeniden kurmakla verilebilir. Yanlış yaşamların bilince çıktığının ve yanlış yaşamları yıkma iradesinin göstergesi olan 15 Ağustos 'İlk Kurşun' eyleminin ardından doğru yaşamları inşa etme eyleminin neresinde olduğumuzu sorarak, bunun cevaplarını yaratmak ancak bizleri özgür ve bağımsız bir toplum haline getirebilir.

Önder Abdullah Öcalan, 1993 yılı Ağustos ayı çözümlemelerinde 15 Ağustos Atılımı'nı şöyle değerlendirir:

"Kürdistan Devrimi, şimdi büyük bir uygarlık devrimi olarak temellerini kazıyor. Eğer ısrarla sürdürülürse, Ortadoğu halklarının o büyük uygarlık mirası üzerine insanlığı yeni bir çıkışa, özellikle kapitalizmin mahkum ettiği, altını da üstünü de yaşanmaz duruma getirdiği cehenneme karşı, tekrar -ki buralara eskiden cennet denilirdi- ona benzer bir insani ufku yakalayabilir. Bizim yürüttüğümüz devrim, tümüyle bu anlama sahiptir. Ve 15 Ağustos Atılımı'nın ruhu, fedakarlığı, cesareti, bütün bu anlamları içermektedir. Dar bir ulusal kurtuluşçuluk değildir, bir demokratik savaşım da değildir. Büyük bir uygarlık savaşımı, hak ve adalet savaşımı, tarihe sahipleniş ve geleceği her türlü karartıcı egemenliklere karşı bir kurtuluş savaşıdır. Köklü bir insani kurtuluş devrimidir."

Egemenliğe sıkılan bu ilk kurşun, aynı zamanda kendini Kürt toplumu içinde egemen olarak konumlandıran Kürt erkeğinin statüsüne de sıkılmıştır. Bir anlamda, eylemde yer alan arkadaşların egemenlikle hesaplaşması, erkeği öldürme eyleminin başlangıcı, kendilerindeki erkeği öldürmenin ilk adımı, ilk kurşunu olmuştur. Zaten 15 Ağustos eyleminin büyüklüğü de buradan kaynaklanmaktadır.

Kürt halkı olarak köklü insani kurtuluş devrimimiz ve diriliş bayramımız olan 15 Ağustos Atılımı'nın 33.yılına giriyoruz. Geçen 32 yıl Kürdistan halkı kadar, tüm Ortadoğu halkları için büyük başarılar, anlamlar ve derslerle dolu geçti. Toplumların savunmasız bırakılmasının adı olan devlet gerçeğine, faşizmin zirvede seyreden uygulamalarına ve her türlü inkar, imha ve anı anına işkence sistemi haline getirilen Kürt gerçeğinin statüsüzleştirilmesine rağmen; yarım asra varan özgürlük mücadelemizin süreklileşen bir mücadele gerçeğini yaratarak, geliştirilmesinin toplum olarak sevinci yaşandı, yaşanıyor. Bu sevinç, tüm mücadele alanlarında, binlere ulaşan şehitler ordusu yanında, binlercesi direnen özgürlük gerillalarının halkın savunmasını her alanda sürdürmesinde, Kürdistan'ın her parçasında özsavunma birliklerinin oluşturulmasına ilham vermesinde güncellenmekte ve görünür olmaktadır.

Kürt halkı, temellerini Karadenizli bir devrimci olan ve Önder Apo'nun 'gizli ruhum' dediği Haki Karer yoldaşın attığı dirilişi, Kürdistan'ın kalbi olan Botan'da eylemselleştirerek, kanın kalpten damarlara yürüyüşü gibi tüm Kürdistan kentlerine, dağlarına ve ovalarına taşıdı. Bu anlamıyla yaşamın adı olan 15 Ağustos eylemi, Kürdün ölüm fermanının yıkılışı ve güçlü eyleme dönüşmesi anlamına gelmektedir.

Üzerimizdeki ölüm fermanlarını parçalayarak yaşam manifestosunu yaratan Önderliğimize, kahraman şehitlerimize, başta büyük komutan Agit ve kadın ordulaşmamızın öncü komutanı Berîtan yoldaş olmak üzere, tüm mücadele şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, anılarına layık olmanın yarattıkları dirilişi kurtuluşa ve demokratik inşaya taşımakla gerçekleştireceğimizin sözünü veriyoruz.

Milliyetçiliğin reddinin adıydı 15 Ağustos

15 Ağustos, Kürt halkı açısından da yeni bir yaşamın, yeni bir kültürün, yeni bir zihniyetin, bunlara bağlı olarak da yeni bir literatürün gelişmeye başladığı bir milattır. Ölüm fermanının yıkılışı, yokoluş eşiğindeki bir halk için çok değerlidir, yaşamsaldır. Ancak yaşamı yaratmak, nasıl yaşanacağının sistemini kurmak için diriliş ruhuyla her dönemde ve her alanda mücadeleyi yükseltmek de bir zorunluluktur.

15 Ağustos, Kürt halkının inkar ve imha zihniyetinin somutlaşmış hali olan Türk ulus-devletine, Türk faşizmine yönelik eylemin gerçekleştiği ve bu anlamından dolayı da diriliş bayramı olarak değerlendirilen önemli bir gündür. 'Kürt ölmedi' demenin de adıdır. Kürt halkı açısından değil; kimliğin, Kürdün gölgesinin dahi kabul edilmediği, inkarın sömürüyle içiçe yürütüldüğü ve sırf bu yolla Kürt insanının ucubeleştirildiği bir zamanın içinden sıyrılmak kolay değildi. Soykırım sisteminin bunca kanıksatıldığı bir faşist sistemde, Kürdün varlığını haykıran eylemi gerçekleştirmek, bir tapınakta tanrıyı inkar gibiydi. Ulus- devletin ülkeyi kendi tapınağına dönüştürdüğü, bu tapınakta milliyetçilik dinini iktidar haline getirdiği ve kim olursa olsun iktidarı elinde bulunduranların tanrı olduğunu herkese kanıksattığı bir zamanda gerçekleşti ilk kurşun eylemi. İşte tam da bundan dolayı, milliyetçilik dinini reddin adıydı 15 Ağustos.

15 Ağustos Atılımı, Kürt toplumunun sessiz de olsa söylemeye korktuğu sözcükleri fısıldamasını sağlayandı. Kürtler, özgürlük mücadelesinin yarım asırlık direnişi sürecinde fısıldayışlarını çığlığa dönüştürdü, haykırmayı öğrendi. Soykırımın her türlü saldırısına rağmen kendi olmanın mücadelesini yükseltti. Diline, kültürüne ve çağdaş değerlerine sahip çıkmayı öğrendi. Devlet dışı bir toplum olma amacıyla, kendisi olmanın eylemselliğinde, dünya halklarına örnek teşkil eden duruşlar yarattı.

Kürt halkını, Kürdistan değerlerini, Kürt kültürel değerlerini, hem mirasını hem de güncel olarak kendini üreten değerleri faşist Türk sistemi talan etmekteydi. Bu değerlerin yok sayılması ve inkar edilmesiyle başlayan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kuruluğu mantıkla varlığını sürdürmesi de, bu inkarı sürdürmesine ve sömürüyü derinleştirmesine bağlıydı.

Türkiye Devleti'nin hammaddesi de, sermayesi de başta Kürtlük olmak üzere birçok demokratik ve kültürel değerdi. Örneğin; içinde Türkçe tek kelime bulunmayan gençliğe hitabe denilen metin, tam bir soykırım fermanıdır. Türkiye Cumhuriyeti denilen yapı, bunun gibi birçok katliam fermanının biraraya getirilerek anayasaya dönüştürülmesiyle oluşturulmuş bir yapıdır. Bu inkar ve imha siyasetinden en fazla payı alan da Kürt halkı olmuştur. Kürtlük üzerindeki inkar, imha, şiddet, talan ve gasp Türk Devleti'nin, yeni geliştirilen cumhuriyet Türkçülüğünün hammaddesi kılınmış ve bu hammaddeyle de dünya egemenleri tarafından imal edilen yeni inşa, Türk egemen sınıflarının eline verilmiştir.

Kürt halkı açısından bir ilk olan 15 Ağustos eylemi, aynı zamanda Türk Devleti ve Türkiye halkı açısından da bir çok ilki içinde barındırıyor. Türkiye'de yeni bir literatürün geliştiği bir dönemin başlangıcıdır 15 Ağustos. 'Terörist, ermeni dölü, ermeni piçi, dış mihrak...' gibi kavramların ilk kez kullanılmaya başlandığı bir dönemdir. Bu kavramları Anadolu Ajansı on yıllarca kullanmasına rağmen halkın dili haline getirememişti. Oysa bugün baktığımızda AKP'nin tedavüle koymak istediği kavramları, iktidara biat etmiş olan basın yoluyla bir gecede, uzun yıllardır kullanılan doğal bir söylemmiş gibi kullandırttığını görmekteyiz. AKP, toplum mühendisliğini yapmakla kalmamış, mühendisliğin başına da talan orduları gibi toplum yıkıcılığını koymuştur. AKP'nin kendi kalkınmasının, toplumun yıkılmasıyla olduğunu-olacağını iyi bildiğini söyleyebiliriz.

Özgürlüğü getirmeyen yaşam yanlış yaşamdır

Diriliş bayramı olan 15 Ağustos'a gerçek anlamı vermek ve o günü tarihte yeni bir gün olarak kaydetmek, gerçekten de diriliş bayramı olmasını sağlayarak gerçekleşebilir.

Bedensel olarak diriliş yanında, ciddi bir uyanış anlamına gelen 15 Ağustos eyleminin yarattığı anlam, o günden bugüne büyüyerek geldi. Kürt varlığının ve bilinçlenmesinin gerçekleştirilmesi anlamında, dirilişin gerçekleştirilişinin startı oldu.

15 Ağustos gerilla hamlesinin Kürdistan'da yarattığı alt üst oluşlar, üzerinde egemenliğin inşa edildiği yapıyı sarsmıştır. Bu sarsılmanın toplumun kendisini de etkilediği, toplumsallığı oluşturan öğeleri sorgulattığı bir gerçektir. Özgürlüğü getirmeyen yaşam yanlış yaşamdır. Toplumun üzerine inşa edilen yanlış yaşam öğeleri de, 15 Ağustos eylemiyle sorgulanmaya başlanmıştır. Partinin kuruluşu kadar devrimsel özellikleri barındırması, 15 Ağustos Eruh eyleminin bu özelliğinden kaynaklanmaktadır. Yanlış hayatın temellerini sarstığı kadar, doğru hayatın nasıl olması gerektiğini, nasıl doğru yaşanacağını, yanlışla yaşamanın çirkinliğini, neden yanlışla yaşanmaması gerektiğini, yanlışla yaşamak istememenin nasıl bir bedel istediğini ve bu bedeli verişin ne gibi sonuçlar doğuracağını da ortaya koymuştur.

Toplumsal ilişkilerin, tutumların, gündemlerin, konuşulan dilin ve konuların, aile yapısının, aile içi ilişkilerin ve toplumu ilgilendiren her şeyin değişmeye başladığı bir milat olmuştur 15 Ağustos 1984 tarihi. Bu tarihin milat olmasını en fazla sağlayan toplumsal alt üst oluş, kadın konusunda gerçekleşmiştir.

Kürdistan kadınının, her ne kadar neolitik öz barındırsa da erkek egemenlikli kültürün eziciliği altında derin bir köleliği yaşadığı bilinmektedir. Bu gerçeğin kapsadığı başka bir gerçek de; kadının köleliği karşısında hiç bir erkek tanımının olmayışı, erkeğin esamisinin dahi okunmamasıdır. Ezilen, sömürülen toplum gerçeğinde her iki cinsin de kendisi olmaktan çıktığı, her iki cinsin de insan olmanın, kendisi olmanın çok uzağında olduğu, insan olma arayışının unutulmaya yüz tuttuğu, sınırları çizilmiş olan yaşamın yaşanışından öte, hiçbir şeyin bırakılmadığı bir dönemin kapanış sürecine girmesidir 15 Ağustos eylemi.

Eylemin devlete kurşun sıkma anlamında, Kürt bireylerinin zihninde yarattığı yenilik azımsanmayacak düzeyde bir farklılık yaratmıştır. Kendini 'yıkılmaz, yenilmez, sırtı yere gelmez yegane hakikat' olarak tanımlayan ve halklara da böyle kanıksattıran devlet heyulasına kurşun sıkılabileceği gerçeğinin görülmesi, her şeyden önce zihniyetlerdeki egemenliğin temellerini sarsmıştır. Şüphesiz özdeş olmamakla birlikte, kadın zihninde de egemenliği sarsılmaz olan erkeğin egemenliğinin sarsılması aynı dönemlere denk gelir. Kürt bireylerinin zihniyetinde her türden egemenliğin sorgulandığı, sarsıldığı, giderek yargılanmaya başlandığı bir milattır bu eylem. Kendisi olamayan erkeğin, kadın zihninde bir egemene dönüşmesi, erkeğin kadını, kendi ezilmişlik gerçeğini telafi etmenin aracınesnesi haline getirmesinden ve bunu bir bütün yaşam yanılgısı olarak yaşamasından kaynaklanmaktadır.

ilk kurşunu olmuştur. Zaten 15 Ağustos eyleminin büyüklüğü de buradan kaynaklanmaktadır.

15 Ağustos eyleminin dirilişi başlatmasının en dinamik ve canlı yanı da, kadında bir dirilişi başlatmasıdır. Kadında başlayan dirilişin tüm Kürdistan toplumuna yayılması, her yerde yansımasını bulması, verili olan ve toplumun ölümü anlamına gelen her şeye dair bir sorgulamanın ortaya çıkması, eylemin önemini toplumsallaştırmaktadır. O dönem açısından, Kürdistan toplumu üzerindeki korkunun kırılmasından daha büyük bir eylem düşünülemezdi. Ve 15 Ağustos eylemi Kürt bireyinin devlet karşısındaki korkusunu kırdığı kadar, içten içe toplum içindeki erkek egemen, hiyerarşik ilişkilerde yaratılmış olan korkuyu da kırmıştır.

Kürdistan kadınının 15 Ağustos eylemi ardından içine girdiği süreç; yeni bir yaşamın olabileceği ihtimalini, gerçeğe dönüştürmenin zorlu arayışına yönelmekle örülmüştür. Kadın açısından söylenen 'ev duvarlarının zindan duvarları gibi olması, evin sınırlarının kadının dünyasının sınırları olması' gerçeği, Kürt kadını açısından da geçerliyken ve bundan da öte zihniyet boyutunda bir kölelik yaşanıyorken, Kürt kadını bu sınırları parçalamanın arayışına girişmiş ve eylemine adım atmıştır.

Gerilla kimliği; düşmana vuran eylemler geliştirerek düşman olgusunu yıkmanın adımlarını atmak kadar, Kürt gençlerinin yeni bir yaşam yaratma ihtimalini yarattığı için kutsallaşmıştır. Kutsal olanın Ortadoğu coğrafyasında nasıl karşılandığı iyi bilinir. Kutsal olan en güzel olandır. Doğru olan, nihai olan, esas olan, ezel ve ebed olandır. Yaşamı yaratan ve anlamı büyütendir. Tüm bunlar zaten gerilla eylemlerinin içinde vardı. Çünkü düşman baskısı altında yokoluş inlemelerindeki Kürt halkı için, varoluşun en küçük kıpırtısı da olsa, kutsal olmaktadır. Bu anlamıyla gerilla eylemleri giderek büyümüş, gerilla

Rojava'da YPJ, Şengal'de YJŞ, Rojhilat'ta HPJ ve Bakur'da YPS-JIN güçlerinin oluşmasına ilham vermiş, kadın gerilla kültürünün oluşturulmasına tarihsel dayanak oluşturmuş olan güç, Agit ve Berîtan yoldaşların sarsılmaz çizgisinde ve binlerce kahraman Kürdistanlı kadın gerilla komutanının pratik öncülüğünde geliştirilen kadın ordulaşması YJA-Star örgütlenmesidir.

farklı yaklaşmaya başlamıştı. Hangi şekilde olursa olsun kız çocuklarına, giderek tüm kadınlara yaklaşımda bir farklılaşma oluşmuştur. Gerilla, kadınlar için egemen erkeğin kadın üzerindeki baskılarını barajlama rolü oynadığından, giderek kadınlar için daha kutsal olmaya başlamıştır. Tek bir genç kızın katılması bir köyü, bir mahalleyi, bir şehri etkilediğinden giderek kadın katılımlar nicelden ziyade, nitel rol oynamıştır. Aynı şekilde gerilla güçleri içinde de sınırlı sayıda kadın gerillanın olması, erkek egemen toplum üyeleri olan erkekleri de değişime zorlamıştır. Kitlesel katılımların artması, toplumda ve gerillada büyük değişimleri de beraberinde getirmiştir. Öz itibariyle 15 Ağustos Atılımı, Kürt toplumsal yaşamında da bir atılım olmuş, bir hamle öanlamına gelmiş ve hamlesel değişimler yaratarak devrimin

Gerilla kimliğinin gelişmesiyle birlikte, halk içinde de gerillaya katılımlar artmış, 15 Ağustos eylemi ardından gelişen katılımlar, giderek kadın katılımların gerçekleşmesiyle yeni bir kimliğe kavuşmuştur. Kürt kadınının verili olandan öte bir yaşam ihtimalini düşünmesi, buna adım atması da, Kürt toplumsallığında yeni bir dönemin adı olmuştur.

Egemenliğe sıkılan bu ilk kurşun, aynı zamanda Kürt erkeğinin statüsüne de sıkılmıştır

Giderek kimlik haline getirilen bu durum, Kürt kadını açısından büyük kayıpların, acıların, anlam yitimlerinin ve yitirilen zamanların adı olmuştur. Bundan dolayı; egemenliğe sıkılan bu ilk kurşun, aynı zamanda kendini Kürt toplumu içinde egemen olarak konumlandıran Kürt erkeğinin statüsüne de sıkılmıştır. Bir anlamda, eylemde yer alan arkadaşların egemenlikle hesaplaşması, erkeği öldürme eyleminin başlangıcı, kendilerindeki erkeği öldürmenin ilk adımı,

anlamı Kürt halkı zakiresinde kendine bir yer açarak, Kürt varlığının yeni bir aşamasını yaratmıştır.

Gerilla kimliğinin gelişmesiyle birlikte, halk içinde de gerillaya katılımlar artmış, 15 Ağustos eylemi ardından gelişen katılımlar, giderek kadın katılımların gerçekleşmesiyle yeni bir kimliğe kavuşmuştur. Kürt kadınının verili olandan öte bir yaşam ihtimalini düşünmesi, buna adım atması da, Kürt toplumsallığında yeni bir dönemin adı olmuştur. Kimi aileler kız çocuklarını sistemin baskısından kurtulması amacıyla gerillaya yönlendirirken, kimi aileler de kız çocukları gerillaya katılmasın diye onlara

en keskin zamanlarını örmüştür. Kadın ordulaşması bu dönemde gerçekleşen cesaretli çıkışların bir ürünüdür.

Kadın ordulaşması 15 Ağustos'un direniş ruhu temelinde geliştirildi

1984 yılından 2016 yılına kadar geçen 32 yıl içinde, Kürdistan kadını öncülüğünde kadın ordulaşması oluşturulmuş ve kadının Kürt toplum yaşamının nasıl olacağına dair belirleyiciliği Önder Apo'nun özel yoğunlaşmaları, çabaları ve devrimsel adımlarıyla sürekli zirveye doğru tırmanan bir seyirde olmuştur. Kadının erkekten koparak özgür kadın

kimliğini oluşturması için oluşturduğu kopuş teorisi, devrimci öncü gücün ve toplumun yaşamının ideolojik kimliğini oluşturması için geliştirilen Kadın Kurtuluş İdeolojisi, bu devrimsel çıkışların zihniyet anlamındaki altyapısını yaratmıştır. Bu zeminin güçlenip sağlamlaşması ardından geliştirilen kadın partileşmesi PAJK ve son olarak kadının konfederal yapılanması olan KJK'nin örgütlenmesi, başta Kürdistan toplumu olmak üzere tüm Ortadoğu toplumlarının nasıl yaşayacağı sorusuna verilecek cevapların formlaşması, biçim kazanması anlamında zirvesel örgütlenmelerdir. Önderliğimizin demokratik uygarlık manifestolarının 5.cildinde ele aldığı 'Özgür eş yaşam' konusu, Önder Apo'nun yarım bıraktığını söylediği projenin tamamlanmasıdır ve bu projenin ilk adımları 15 Ağustos eylemiyle atılmıştır.

Bugün, gerilla hamlesi ardından geliştirilen kadın gerillalaşma geleneği Kürdistan'ın dört bir yanına yayılarak, her alanda Kürt kadınlarının kendi özsavunma güçlerini kurmasına ilham vermiş ve öncülük etmiştir. Rojava'da YPJ, Şengal'de YJŞ, Rojhilat'ta HPJ ve Bakur'da YPS-JIN güçlerinin oluşmasına ilham vermiş, kadın gerilla kültürünün oluşturulmasına tarihsel dayanak oluşturmuş olan güç, Agit ve Berîtan yoldaşların sarsılmaz çizgisinde ve binlerce kahraman Kürdistanlı kadın gerilla komutanının pratik öncülüğünde geliştirilen kadın ordulaşması YJA-Star örgütlenmesidir. Bugün bu örgütlenme tüm Kürdistan'a olduğu kadar, tüm Ortadoğu ve dünyaya da kadının kendi özsavunmasını geliştirmeden kendisi olamayacağı, **Xwebûn** olamayacağı, özgür yaşayamayacağı ve yaşamı yaratamayacağı gerçeğini kavratmış bir gerçektir.

15 Ağustos hamlesinin tarihte kadın gerçeğinde oynadığı rolün anlamını bilince çıkarmak kadar, bugünde nasıl bir rol oynanması gerektiği üzerinden yeniden konuyu ele almak önem kazanmaktadır. Kadın açısından da diriliş bayramı olan bu sürecin zafere taşınması, kadının her alanda kendi özsavunmasını yaparak yaşamın esas kurucu gücü olduğunu yaşamın her alanında pratikleştirmesi, özgür eş yaşamı kurmanın her türlü arayış, düşünüş ve eylemi içinde olması ve demokratik ulus inşasının öncülüğünü yapmasıyla mümkündür. Dirilmiş olan kadın gerçeğinin ayağa kalkıp yürümesi, koşması, yaşaması ve tüm toplumu kendisiyle birlikte yaşatması gerekmektedir ve bunun zamanı gelmiştir. Genel anlamda da 15 Ağustos gerilla hamlesiyle gerçekleşen Kurdistanî dirilişin formlaşması, biçim alması ve yeni özgür Kürt yaşamının kurulmasının zamanı gelmiştir. Demokratik ulus, 15 Ağustos eylemindeki diriliş ruhuyla yaşamı, toplumsallığını ve

geleceğini devlet dışı toplum olarak inşa etmenin, varoluşla birlikte gerçekleşen bilinçlenmenin bugüne getirdiği devrimsel birikimi, yeni bir forma, yeni bir yaşam tarzına dönüştürmenin adıdır.

Kendi toplumsallığını anlam zamanına kavuşturmak kadar, başka toplumların anlam zamanının yaratılmasına ilham olacak, özgür yaşanacak ve sevilecek bir sistem yaratmaktır demokratik uluslaşmak. Bugün toplum olarak önemli bir düzeyde varlık gerçekleştirilmiş, bilinçlenme oluşmuş, siyasal bir duruş ortaya çıkmıştır. Ancak buna denk düzeyde yeterli bir formlaşmadan, kendi sistemini inşa etmekten söz etmek zordur. Bundan dolayı, demokratik uluslaşmayı; siyasal, kültürel, ekonomik, diplomatik, özsavunma, eğitim, ekolojik, ahlak-adalet ve özgür eş yaşam başta olmak üzere, her boyutta inşa etme zamanındayız. Bunu gerçekleştirecek kurumlaşmalar inşa ederek, devlet dışı toplum olmanın, doğal toplumu bu çağda yeniden var kılmanın zamanı gelmiştir. Bunu gerçekleştirmek; 15 Ağustos eyleminin yarattığı dirilişi özgür yaşama dönüştürecektir. Yoksa sadece varlığı gerçekleşmiş bir toplumun bilinç ve formlaşma olmadan özgür yaşayabileceğini, hatta varlığını teminat altına alabileceğini söylemek zordur.

Darbe ve karşı darbelerle topluma, düşünceye, insan olmaya ve özgür varolmaya verilen zararları ortadan kaldırmanın tek yolu; demokratik birlikler, ortaklaşmalar, kolektif mücadele alanları oluşturarak, demokratik uluslaşmayı her boyutta inşa etmektir. Bunun ilk şartı kadınların kendisi olarak ve kendisi için düşünür, kendisi olmanın adımlarını atar ve yaşamın inşasına yönelir hale gelmesidir. Bu gerçekleştiğinde, yaşamın özgür ve doğru yaşanmasından başka bir seçenek kalmaz. Doğru yaşam tam da budur ve doğru oluşturulan bir yaşamın da yanlış yaşanması mümkün değildir.

Demokratik uluslaşmaya yönelik bilincin derinleştirilmesi, yaşamı daha yaşanır, yaratır ve sevilir hale getirmekle mümkündür. Kadının da bu anlamda Önder Apo'nun ortaya koyduğu demokratik ulus paradigmasını daha derinden yaşayabileceğini, bu sistemin inşasına daha yatkın olduğunu söyleyebiliriz. Kadının bu yönünü bilimsel, felsefik ve sosyolojik temelde derinleşmelerle güçlendirmesi ve Önderlik paradigmasını yaşamsallaştırma yönünü açığa çıkarması, öz itibariyle kadın hakikatinin gerçek olması olacaktır. Egemen sistemlere sıkılan kurşun, o zaman tam hedefini vuracak ve egemen sistemlerden kopuş tam da o zaman gerçekleşecektir.

■■■

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu Demokratik Ortadoğu'ya aralanan kapıdır

Suriye'de yaklaşık 5 yıldır çok büyük bir savaş ve çatışmalar sürmektedir. Suriye'nin temel sorunu demokratikleşmedir. 19. ve 20. yüzyılın paradigması olan ulus-devlet zihniyeti ve BAAS rejimi zorla yaşatılmaya çalışılmaktadır. Bu durum Suriye için olduğu gibi aslında tüm Ortadoğu için de geçerlidir. Yani Ortadoğu'da halklar ve inanç toplulukları özgürleşmeden, demokratik bir Suriye ve demokratik bir Ortadoğu kurulmadığı müddetçe bugün Suriye'de, yarın İran'da yine Türkiye'de olduğu gibi çelişki, çatışma, savaş ve darbelerin zemini her zaman olacaktır. Suriye bugün tarihsel, toplumsal, kültürel, inanç ve etnik sorunlar itibarıyla Ortadoğu'nun bir prototipidir. Bu anlamda Suriye'nin demokratikleşmesi Ortadoğu'nun demokratikleşmenin kapısını aralayacaktır. Tam da bu noktada Kürt sorununun varlığı ve sorunun çözümü büyük önem taşımaktadır. Rojava'da Kürt sorunu çözülmeden daha doğrusu devrimle kazanılan siyasi statü güvenceye alınmadan demokratik, federal yeni Suriye'nin yaratılması mümkün olmayacaktır. Aynı perspektifle ele aldığımızda; dört parçada Kürtler özgürleşmeden, hak ettikleri özgür ve demokratik yaşama kavuşmadan Ortadoğu'nun özgürleşmesi ve demokratikleşmesi de mümkün değildir.

> Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun Ortadoğu halkları için yeni bir sinerji, yeni bir uyanış ve diriliş gücü olduğu açıktır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu yeni Suriye'nin anahtarı ise demokratik yeni Suriye de Demokratik Ortadoğu'nun aralanmış kapısı olacaktır. Şimdi Demokratik Kuzey Suriye halkları ve demokratik inanç topluluklarının böyle tarihi bir görev ve sorumlulukları vardır.

Bugün Suriye'de bu eksende fakat bununla birlikte daha başka pek çok sorunun yol açtığı bir çatışma ve savaş durumu yaşanmaktadır. BAAS rejiminin hangi dengeler üzerinden bugüne kadar ömrünü uzattığı bilinmektedir. Yoksa miadı çoktan dolan, kaskatı hale gelmiş böyle otoriter bir rejimin daha fazla ayakta durması düşünülemez. Bölgesel ve uluslararası dengelerle özellikle de Rusya ve İran'ın Suriye rejimine verdiği destekle ayakta kalmaya çalışan bir rejimden bahsediyoruz. Suriye rejimi bugün Rusya, İran ve Hizbullah'ın desteği ile ayakta durmaktadır. Yoksa tek bir gün bile dayanaması düşünülemez. İran'ın öteden beri ideolojik ve inançsal boyutta Suriye rejimi ile yoğun bir ilişki ve destek içinde olduğu aşikardır. İran'ın, 'Beşar Esad sonuna kadar olmalı' ekseninde bir sahiplenmesi ve desteği söz konusudur. Rusya ise BAAS rejimini siyasi ve askeri olarak desteklemektedir. Yani son noktada Beşar Esad'sız bir Suriye'nin Rusya için mümkün olacağı tespitini yapmak yerinde olacaktır. Rejim bugün bu dengelere dayanarak ömrünü uzatmaktadır.

Tabii bir de Cephet El Nusra yani şimdiki adı Fetih el Şam denilen çete örgütü ve DAİŞ çeteleri sorunu vardır. Önderliğimizin belirttiği gibi, faşist DAİŞ çetelerinin kapitalist modernitenin gübreliğinde yetiştiği, onların marifeti sonucunda ortaya çıktığı kesindir. Suriye rejiminin de bu çete örgütlerinin ortaya çıkmasında büyük rolü vardır. Birçok militanlarını ve liderlerini cezaevinden serbest bırakmıştır. Sonuçta bugün yaşanan tablo ortaya çıkmış ve rejim de bunun üzerinde soluklanmaya çalışmaktadır. Suriye'de AKP, Suudi Arabistan, Katar ve ABD'ye bağlı çok sayıda farklı çete grupları vardır. Aslında derinliğine bakıldığında isimleri farklı olsa da bunların hepsinin aynı kökenden geldiği görülmektedir. Özgür Ordu fazla etkili olmadığı gibi bundan sonra da Suriye'nin geleceği üzerinde fazla bir ağırlığı olmayacaktır. Türk sömürgeciliğine bağlı gruplar etkili olmamakla birlikte rolleri sadece Kürtlerin kazanımlarını darbelemektir. DAİŞ ve Nusra çetelerinin ise orta vadede bir şansları yoktur. Dolayısıyla geriye tek muhalefet gücü olarak Rojava Devrimi, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu olarak adlandırdığımız siyasi irade ve buna bağlı askeri güçler ile rejim güçleri kalmaktadır.

Yine bugünlerde Cenevre görüşmelerinden söz edilmektedir. Eğer toplanabilirlerse bu dördüncü toplantı olacak. Bundan önceki tüm Cenevre toplantıları fiyasko ile sonuçlandı. Aynı tutum ve politikaların tekrarlanması durumunda bu ayın sonunda düşünülen Cenevre toplantısının da akıbeti öncekiler gibi olacaktır.

Kuzey Suriye Federasyonu Bakur ve Rojhilat için de modeldir

Kürtler, Suriye'de en ciddi hatta önümüzdeki gelişmelere bakılırsa diyebiliriz ki tek muhalefet gücüdür. Suriye'nin tamamı için demokratik çözüm projesi olan yine sadece Kürtlerdir. Askeri açıdan dengeleri sarsan DAİŞ, Nusra vb çeteleri tasfiye noktasına getiren de Kürtlerdir. Büyük direnişle, büyük bedeller pahasına büyük kazanımlar yaratan Kürtlerin olmadığı hiçbir çözüm arayışı ve toplantı sonuç alamaz. Kürtler bugün her zamankinden, her bakımdan daha güçlü ve avantajlı bir durumdadır. Bunu artık herkesin görmesi, kabul etmesi ve saygı duyması gerekiyor.

Suriye ve Rojava üzerinde politika geliştirmeyen, kendisine rol biçmeyen güç yoktur. Başta uluslararası koalisyon olmak üzere Rusya, İran, Türkiye, Katar, Suudi vb birçok bölgesel ve uluslararası güç, Rojava ve Suriye'nin geneli üzerinde etki ve söz sahibi olmaya çalışmaktadır. Fakat bunların hiçbirinin bölgede yaşayan Kürtler, Aleviler, Araplar, Asuri, Süryani, Türkmen ve Ermeniler ile farklı inançtan topluluklar için ürettikleri bir çözüm perspektifleri yoktur. Suriye'nin geleceğine ilişkin projeleri bulunmamaktadır. Genel anlamda bazı güçler Beşar rejiminin devrilmesini hedeflerken, bazıları ise rejimin yaşatılması için çalışmaktadır. Rejimin yaşatılmasını isteyenler demokratik bir Suriye ve Kürtlerin özgürlüğünü, dolayısıyla halkların ve inanç topluluklarının kardeşçe ve demokratik biçimde bir arada yaşamasını istemeyenlerdir. Mevcut Suriye rejiminin tasfiye edilmesini isteyenler ise yeni Suriye'nin nasıl olacağı konusunda hem kararsız hem de perspektifsiz durumdadırlar. Aslında çelişki ve çatışmaların savaş düzeyinde yoğun biçimde bu kadar acımasız ve uzun süre devam etmesinin bir nedeni de budur. İşte Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu bu noktada önem kazanmaktadır.

Bilindiği üzere federasyon tarzı idari sistem, bizim keşfettiğimiz yeni bir şey değildir. İmparatorluklar döneminde çok yaygın biçimde yaşanan bir sistemdir. Yine daha önce reel sosyalizm döneminde Sovyetlerde bugün ise Rusya'da Bağımsız Devletler Topluluğu biçiminde bir şekilde yine uygulanmaktadır. Amerika ve Avrupa'nın birçok ülkesinde benzer idari sistemler vardır. Bizim öngördüğümüz Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu, bütün halkları ve inançları varlıklarıyla ve kimlikleriyle kabul eden, bütün toplulukların kendilerini demokratik ve özgür biçimde ifade edebildiği ve yönettiği bir esasa dayanmaktadır.

Halklar ve topluluklar Suriye, Türkiye ve İran başta olmak üzere Ortadoğu'da kimliksiz ve statüsüz bırakılmıştır. Bu anlamda Demokratik Kuzey Suriye Fede-

rasyonu şüphesiz ki tüm Ortadoğu halkları için makul ve kabul görecek bir modeldir. Kimliksizliğe, statüsüzlüğe karşı özgür kimlik, demokratik yaşam modeli olmaktadır. Bunun Kürtler için anlamı daha da farklıdır. Çünkü Kürtler kadar yok sayılan, kimliksiz ve statüsüz bırakılan başka bir halk yoktur. Demokratik ulus perspektifi ile örgütlenen Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu en başta Bakurê Kurdistan ve Rojhilat için yine genel olarak Ortadoğu'nun tüm ezilen halkları için cezp edici olacaktır. Başta Kürtler olmak üzere tüm inanç toplulukları ve demokrasi mücadelesi veren halkların bundan büyük etkilendiği kesindir.

2-3 ay içerisinde Kuzey Suriye'de seçime gidilecek

Demokratik Suriye Meclisi (MSD) demokratik federal Suriye'nin meclisidir. Yani sadece Kürtlerin ve Kuzey Suriye'nin değil, Suriye'nin tamamında yaşayan halkların ve inanç topluluklarının meclisidir. Demokratik federal bir Suriye'nin coğrafik, tarihsel, toplumsal, siyasi ve kültürel özgünlüklerine göre örgütlenecek olan bölgesel federasyonlar üzerinde kurulmasını hedeflemektedir. Bu nedenle Suriye'nin tamamında tüm halklar ve kültürler Demokratik Suriye Meclisi'nde temsil edilmektedir.

Demokratik Suriye Meclisi'nin bir yürütme organı vardır. Meclis komisyonlar üzerinde örgütlenirken yürütme meclisin aldığı kararları pratikleştirme sorumluluğuyla çalışmaktadır. Yürütme ve komisyonlar daha sık aralıklarla toplanırken, meclis iki ayda bir toplanarak çalışmaları değerlendirmektedir. Demokratik Suriye Meclisi'nde Kürtler, Araplar, Asuri, Süryaniler, Aleviler, Êzidîler, Dürziler, Ermeniler, Türkmenler ve diğer toplumsal kesimler temsil edilmektedir. Bu meclis bir anlamda Suriye'nin demokratik geleceğinin kurucu meclisi rolündedir. Demokratik Federal Suriye'nin bölgesel federasyonlar üzerinde inşa edileceğini benimsediği için Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu tabii ki sahiplenmekte kendi projesi olarak değerlendirmekte ve destek olmaktadır.

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun sözleşmesi hazırlanmaktadır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu sözleşmesi, halkların ve inanç topluluklarının demokratik ve özgür yaşamı üzerinde kurulmuştur. Federasyon bölgede yaşayan tüm halklar ve inançların bir çatı-şemsiyesidir. Bir hükümet biçiminde yürütme gücüne kavuşacaktır. Federasyon anayasasına göre hem bütün topluluklar kendilerini yönetecek hem de federasyonda temsil edilecekler. Kadın özgürlüğünü esas alan demokratik, ekolojik, komünal ekonomi politikasını benimseyen, halkların özgür ve kardeşçe bir arada yaşayacağı, herkesin mutlu ve refah içinde olacağı bir sistemden söz ediyoruz.

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu çalışmalarını sürdürmektedir. Şu anda öncelikli çalışması Kuzey Suriye'de özgürleştirilen bütün alanlarda nüfus sayımı yapmaktır. Yani bu alanlarda kaç kişi yaşamakta, ne kadar insan oy kullanabilecektir. Yapılacak olan sayım bunun içindir. Ardından uluslararası gözlemcilere açık bir şekilde demokratik seçime gidilecektir. Bütün bu çalışmaların önümüzdeki 2-3 ay içinde tamamlanması hedeflenmektedir. Böylece Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu resmen kurulmuş olacaktır. Bu sistemde ne bireylerin, ne toplulukların kompleksleri olmayacaktır. Kimse kimseden daha üstün ya da daha geride değildir. Herkes eşit haklara sahiptir. Yani herkes özgür ve demokratik yaşayacaktır. Rojava'da 2 yılı aşkın süredir uygulanan kantonlar yönetimi pratiği bunun hem mümkün olabileceğini ortaya koymakta hem de tüm halklar, kültürler ve topluluklar arasında gerçekten büyük bir güven ve demokratik bilincin gerçekleştiğini göstermektedir.

Kuzey Suriye Federasyonu Ortadoğu halkları için yeni bir sinerji ve diriliş gücüdür

Ortadoğu'yu bugün kan gölüne çeviren kuşku yok ki uluslararası hegemonik güçler ile bunlardan beslenen ulus-devletçi rejimlerdir. Kadını köleleştiren ve yok sayan, milliyetçiliği körükleyen ve her türlü düşmanlığın nedeni haline getirilen dinleri ve mezhepleri, insanların birbirini boğazlama gerekçesi yapan aynı zihniyet, aynı güçlerdir. Rojava Devrimi tüm bunlara karşı özgür kadın öncülüğünde gerçekleşen bir devrimdir. Bu devrimin ve özgür yaşamın Ortadoğu halklarını, özellikle de kadınları etkilememesi düşünülemez. Bugün Arap, Asuri, Süryani ve diğer bütün topluluklarda kadınlar ayağa kalkmış, özgürlükleri için örgütlenmekte ve mücadelede aktif yer almaktadır.

Rojava Devrimi tüm ezilen halklar için gerçek bir uyanış, bir ilham kaynağıdır. Her şeyden önce büyük bir sorgulama bilincini geliştirmiştir. Sorgulayan halklar ve topluluklar direnir ve mücadele eder. Dolayısıyla Ortadoğu halkları Rojava Devrimi'nin etkisiyle yeniden bir diriliş, uyanış, direniş ve mücadele sürecine girmiştir. Demokrasi ve özgürlüğün bir hayal olmadığı görülmüştür. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu bunun somut ifadesidir. Daha düne kadar birbirlerini kabul etmeyen, reddeden, farklı komplekslerle birbirini değerlendiren halklar ve inanç toplulukları bugün birarada, demokratik, eşit ve özgür biçimde yaşamanın ne kadar onurlu ve imkan dahilinde olduğunu görmektedirler. Ortadoğu'nun birçok ülkesinde yine Suriye'de inanç, mezhep ve etnik kimlik adına halklar ve topluluklar birbirlerine düşman haline getirilmişken, Kuzey Suriye'de bunun tam tersi bir durum yaşanmaktadır. Kuzey Suriye'deki tüm kimlik, kültür ve inançlar hem kendi kültürleriyle, kimlikleriyle ve inançlarıyla gurur duymakta hem de demokratik ve özgür biçimde birarada yaşamanın örneğini dünyaya kanıtlamaktadırlar. Bundan Ortadoğu halklarının etkilenmemesi mümkün mü? Bunun içindir ki, 'Rojava Devrimi aynı zamanda bir Ortadoğu Devrimi'dir' diyoruz ve bunun haklılığı hergün biraz daha ıspatlanmaktadır.

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nda kadın eşit düzeyde temsil edilmektedir. Bu sadece Kürtler için değil federasyonun sözleşmesinde yer aldığından tüm halklar için geçerlidir. Bu Ortadoğu için bir devrim değilse nedir?

Gençlik, demokratik federasyonda öncü güç olarak yer almaktadır. Bu da bir devrimdir. Halkların ve toplumların değeri nüfus oranları ile belirlenemez. Her halk ve her topluluk değerlidir. Demokrasi ve özgürlük karşısında hepsi eşittir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nda bütün halkların ve inançların eşit şekilde temsil edilmesi kadar önemli ve değerli bir başka şey olamaz. Herkes kendi rengiyle, inancıyla istediği gibi özgür yaşama hakkına sahip olduğu kadar kendi demokratik iradesi ile kendini yönetme hakkına da sahiptir. Böyle bir Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun Ortadoğu halkları için yeni bir sinerji, yeni bir uyanış ve diriliş gücü olduğu açıktır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu yeni Suriye'nin anahtarı ise demokratik yeni Suriye de demokratik Ortadoğu'nun aralanmış kapısı olacaktır. Şimdi Demokratik Kuzey Suriye halkları ve demokratik inanç topluluklarının böyle tarihi bir görev ve sorumlulukları vardır.

> **Türk devleti ve AKP söz konusu Kürtler olduğunda, şartlar ne olursa olsun her türlü tehlikeyi göze alarak, DAİŞ vb çeteleri desteklemeye devam ederek, sırf Rojava Devrimi'nin boğulması karşılığında her türlü tavizi vermiş, bunun için Beşar Esad da dahil en düşman gördüğü güçlerle bile kucaklaşmaktan çekinmemiştir. Çünkü tüm politikalarının ekseninde Kürt inkarı ve Rojava Devrimi'nin tasfiyesi yatmaktadır.**

Minbic ardından DAİŞ için baş aşağı gidiş süreci başladı

Öte yandan federasyonun askeri gücü QSD ve yerel askeri meclislerin Rojava ve Suriye topraklarını faşist DAİŞ işgalinden özgürleştirme opreasyonları devam etmektedir. En son özgürleştirilen bölge de Minbic kenti ve çevresidir.

Minbic, Qamişlo'dan daha büyük bir şehirdir. Tarihi oldukça eskiye dayanan kadim bir kenttir. Coğrafik olarak stratejiktir; Arap, Kürt ve Türkmenlerin birlikte yaşadıkları bir kenttir. Bu stratejik önemindendir ki DAİŞ çeteleri Minbic'e büyük önem verdiler.

Türk devleti Cerablus üzerinden DAİŞ çetelerini sürekli desteklemektedir. Çok güçlü bir mevzilenme ve savunma hattı oluşturması için her türlü askeri ve savaşçı desteğini sundu. Hep merkez olarak Rakka, Dêra Zor gösterilir ama aslında DAİŞ daha çok Minbic'te yoğunlaşmıştı. Minbic Askeri Meclisi, QSD, YPG ve YPJ Minbic hamlesini başlattığında bunun kolay olmayacağının bilincindeydiler. Nitekim öyle de oldu. Aralıksız 73 gün süren bir hamleydi. Devrim güçlerinin 300'e yakın şahadeti, yüzlerce yaralısı oldu. Bunun yanında 4 binin üzerinde DAİŞ çetesi öldürüldü, binlercesi de yaralandı. Minbic'te ağır bir yenilgiye uğradılar. Bu gerçekten tarihi bir zaferdir. İnanılmaz bir direniş ruhu ile başarılmıştır. Minbic'in özgürleştirilmesinin 15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümüne denk gelmesi bu zaferin gerçek özünü göstermektedir.

Minbic'in düşmesi ile DAİŞ ağır bir darbe almıştır. Aslında darbelenen sadece DAİŞ olmamış, DAİŞ'e her türlü desteği sunan Türk sömürgeciliğinin politikaları da derin yara almıştır. Halen Türk devletinden destek alarak toparlanmaya çalışsalar da, süreç artık DAİŞ için bir baş aşağı gidiş sürecidir. Kürtler için Minbic ne kadar önemliyse Arap, Asuri, Süryani ve Türkmen halkları için de demokratik ortak geleceklerini ve demokratik sistemlerini kurmak açısından o kadar önemlidir. Ortadoğu'da aslında bugüne kadar görülmeyen düzeyde çok önemli demokratik değerler yaratılmıştır. Etnik, inanç ve mezhep adına halkların ve toplulukların birbirlerini boğazladığı Ortadoğu gibi bir yerde, Kuzey Suriye'de devrim sahasında Arapların, Kürtlerin, Asuri, Süryani, Ermeni, Türkmen ve diğer halkların kardeşçe demokratik biçimde bir arada yaşayıp özgür temelde kendilerini yönetir bir duruma gelmeleri gerçekten tarihin seyrini değiştiren bir durumdur. Demokratik Ortadoğu böyle yaratılacaktır. Tarih bugüne kadar kimliksiz ve statüsüz bırakılan Kürtlerin önüne böyle bir görev ve sorumluluk koymuştur. Kuzey Suriye'de gerçekleştirilen bu görev ve sorumlulukla, demokratik ulus perspektifiyle demokratik federal bir Suriye mutlaka yaratılacaktır. Bu anlamda mücadele kesintisiz devam etmektedir.

> **Ortadoğu'yu bugün kan gölüne çeviren uluslararası hegemonik güçler ile bunlardan beslenen ulus devletçi rejimlerdir. Kadını köleleştiren ve yok sayan, milliyetçiliği körükleyen ve her türlü düşmanlığın nedeni haline getirilen dinleri ve mezhepleri, insanların birbirini boğazlama gerekçesi yapan aynı zihniyet, aynı güçlerdir. Rojava Devrimi tüm bunlara karşı özgür kadın öncülüğünde gerçekleşen bir devrimdir.**

Kürtlerin Minbic'ten sonra Bab ve Efrîn'e doğru harekete geçmesi kadar doğal ve doğru olan bir şey yoktur. Çünkü Bab, Şehba ve Kuzey Halep özgürleşmediği sürece DAİŞ çeteleri ile sömürgeci Türk devletine bağlı çete gruplarının tehdit ve baskısı altında olacaktır. Kürtler hala Bab ve Şehba bölgesinde katledilmekte, zorla sürgüne tabi tutulmaktadır. Aynı şekilde Arap ve Türkmen topluluğu da baskı altındadır. Bu nedenle Demo-

kratik Suriye Güçleri-QSD bütün bu gelişmeler karşısında sorumludur. Sorumluluklarının gereği; saldırıları bertaraf etmek, halklarımız üzerindeki tehdit ve katliamları bitirmek için üzerine düşen görevleri yerine getirecektir. Halep'in kuzeyi, Bab ve Şehba bölgesinin işgal altında olduğu unutulmamalıdır. Özgürleştirilmesi de bu nedenle bir zorunluluktur. Zaten geç bile kalınmıştır. Şimdi Kuzey Suriye'yi tamamen birleştirme ve özgürleştirme zamanıdır. Böylece kantonlar arasında birlik ve bütünleşme sağlanmış olacak, Suriye'nin kuzeyi tamamen özgürleşmiş olacaktır.

Kuşkusuz Halep'teki durum çok önemlidir. Halep, Suriye'nin geleceği açısından belirleyici bir öneme sahiptir. Tarafların Halep'te bu kadar ısrar etmeleri, yoğun ve şiddetli çatışmalara girmeleri, Kürtlerin yıllardır tüm imkansızlıklara rağmen cansiperane direnmesi bu nedendendir. Son dönemlerde BAAS rejimi, Rusya, İran ve Hizbullah'ın desteği ile İtilaf güçlerine karşı büyük bir kuşatma hareketini başlattıysa da bunda başarılı olamamıştır. Aynı şekilde İtilaf güçlerinin, DAİŞ ve Nusra çetelerinin üstünlük sağladığını söylemek de mümkün değildir. Bir denge durumu söz konusudur.

Yine bu süreçte Şêx Meqsûd'ta yaşayan Kürtler üzerinde büyük katliamlar gerçekleşti. Rejim, Türk devletine bağlı güçler, Nusra çeteleri ve sahada bulunan tüm gruplar Kürtlere saldırdı. Ama halkımız Şêx Meqsûd'ta gerçekten büyük bir kahramanlık örneğini sergiledi. Direnişten bir adım olsun geri adım atmadığı gibi Eşrefiye'de daha da güçlendi, yeni mevziler kazandı. Halep'te, dolayısıyla Suriye'de makasın giderek daraldığını söylemek yanlış olmayacaktır. Türk devleti ve uluslararası koalisyona bağlı güçler Halep ve etrafında kümelenmiştir. Rejim ise Halep'i almak istemektedir. Önümüzdeki süreçte Halep'te önemli ve yeni bazı gelişmelerin olacağını öngörmek mümkündür.

Rojava Devrimi'nin perspektifi demokratik ulustur

Rojava Devrimi demokratik ulus perspektifi temelinde gelişmektedir. Demokratik Suriye ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu bir çoklarını rahatsız etmektedir. Ortadoğu gibi bir yerde her türden milliyetçiliğin ve ulus devlet zihniyetinin çok güçlü olduğu bir dönemde bütün bunlara karşı demokratik ulus perspektifi ile halkların ve inanç topluluklarının özgür ve demokratik geleceğini savunmak elbette bazı kesimleri rahatsız eder; bu model birçoklarını da düşman eder. Suriye rejimi, Türkiye, İran ve yine KDP'nin buna düşmanlık yaptığı bilinmektedir. Öngördüğümüz model ulus devlet zihniyetine karşı alternatif bir modeldir. KDP'nin savunduğu milliyetçiliğe karşı demokratik bir sistemdir. Bu demokratik sistemin karşıtı olan güçlerin uzlaştıkları ve anlaştıkları tek konu, Rêber Apo'nun demokratik ulus projesi olan yeni Suriye'nin yaratılmaması ve buna öncülük eden Rojava Devrimi'nin boğulmasıdır. Bunun için bu güçlerin vermeyecekleri taviz, içine girmeyecekleri alçakça düşmanlık örneği yoktur. Örneğin; Türk devleti ve AKP söz konusu Kürtler olduğunda, şartlar ne olursa olsun her türlü tehlikeyi göze alarak DAİŞ vb çeteleri desteklemeye devam ederek, sırf Rojava Devrimi'nin boğulması karşılığında her türlü tavizi vermiş, bunun için Beşar Esad da dahil en düşman gördüğü güçlerle bile kucaklaşmaktan çekinmemiştir. Çünkü tüm politikalarının ekseninde Kürt inkarı ve Rojava Devrimi'nin tasfiyesi yatmaktadır.

İşte bu nedenlerden dolayı eskisi gibi çetelere yardımcı olmuyor diyemeyiz. DAİŞ'in 15 Temmuz darbe girişimi sırasında Erdoğan ve AKP'yi nasıl desteklediği hem fiilen hem de yayınlarında yaptıkları değerlendirme ve verdikleri demeçlerde görülmüştür. Bunlar karşılıksız değildir. AKP de DAİŞ'i desteklemektedir. DAİŞ ve AKP, Kürt düşmanlığı üzerinde anlaşmışlardır. Zaten şimdiye kadar Kürtlere dönük tüm saldırılar da bu temelde olmuştur. Daha da önemlisi; AKP ve DAİŞ ideolojik olarak tıpa tıp aynı değilseler bile kardeştirler. Bu açıdan AKP'nin DAİŞ'e desteği sürmektedir. Yeraltı tünellerinden tutalım, başka birçok yöntemle desteğini sürdürmektedir.

ABD'nin onayı olmadan AKP devleti, Azaz ve Halep'e kadar ENKS'ye ve diğer çete gruplarına nasıl yardım ulaştırabiliyor? Amerika'nın buna sessiz kalması bile bir onay ve destek anlamındadır. Suriye'de ilkeler, politik ahlak, demokratik değerler diye bir şey yoktur. Onurla ve gururla belirtmek gerekir ki; tüm bu değerleri temsil eden ve mücadelesini veren tek güç Rojava Devrimi'dir.

ENKS ile KDP AKP'nin koltuk değneğidirler

ENKS ile KDP, AKP'nin koltuk değneğidirler. Kürtler için bir yüzkarasıdırlar. Rojava'ya karşı açıkça AKP ile birlikte hareket ediyorlar. Şêx Meqsûd'taki saldırılarda bugüne kadar yüzlerce kadın ve çocuk katledildi. Kürtlere bu katliamları yaşatanlar İtilaf güçleridir. ENKS de resmen bu güçlerin içindedir ve ortağıdır. Yaşanan saldırı ve katliamlar karşısında gırtlağına kadar suça batmıştır, suçludur. AKP kendisine bağlı çete örgütlerine ve tabii ki ENKS'ye de yardımlarını sürdürmektedir. ENKS'nin Urfa'da yaptığı toplantı ve Rojava Devrimi'ne DAİŞ düzeyinde ilan ettiği düşmanlık bunun somut göstergesidir. Bununla birlikte Suriye'de çok sayıda örgüt, çete ve gruplar olmakla birlikte esasında söz sahibi olan üç güç vardır. Bunlar; Amerika, Rusya ve Rojava Devrimi'dir. Buradan bakıldığında; ABD'nin onayı olmadan AKP devleti Azaz ve Halep'e kadar ENKS'ye ve diğer çete gruplarına nasıl yardım ulaştırabiliyor? Amerika'nın buna sessiz kalması bile bir onay ve destek anlamındadır. Yani çelişkilerin de, çatışmaların da, dostlukların da, düşmanlıkların da görünen yüzü kadar görünmeyen tarafları vardır. Suriye'de ilkeler, politik ahlak, demokratik değerler diye bir şey yoktur. Onurla ve gururla belirtmek gerekir ki; tüm bu değerleri temsil eden ve mücadelesini veren tek güç Rojava Devrimi'dir. Diğer unsurların ne zaman, ne yapacakları kesinlikle belli değildir. En yakın görünenlere bile kuşkuyla yaklaşmak kadar doğru bir şey yoktur. Paradoks demeyelim ama her türlü alçaklık, utanmazlık, ikiyüzlülük şudur ki; ENKS, Kürtlük adına hem Kürtlerin kanına girmekte hem de İtilaf güçleriyle kucak kucağa yer almaktadır. Tabii ki bunların hesabı sorulacaktır. ENKS'nin, KDP'nin direktifleri dışında hareket ettiğini düşünmek tek kelimeyle safdilliliktir. Dolayısıyla KDP'nin bu onursuz ve uğursuz rolünü terk etmesi gerekmektedir. Kürtlerin iç sorunlarına sömürgeci güçleri dahil etmek kadar tehlikeli bir şey yoktur. KDP, bunu bugüne kadar hep yapmıştır. Ama artık bu oyun tutmayacağını görmesi gerekir. Bu zihniyet sadece Kürtlere değil kendisine de zarar verecek, kaybettirecektir.

ENKS ile KDP, AKP'nin koltuk değneğidirler. Kürtler için bir yüzkarasıdırlar. Rojava'ya karşı açıkça AKP ile birlikte hareket ediyorlar. Şêx Meqsûd'taki saldırılarda bugüne kadar yüzlerce kadın ve çocuk katledildi. Kürtlere bu katliamları yaşatanlar İtilaf güçleridir. ENKS de resmen bu güçlerin içindedir ve ortağıdır. Yaşanan saldırı ve katliamlar karşısında gırtlağına kadar suça batmıştır, suçludur.

Rojava yönetimi Qamişlo saldırısındaki yetersizliklerini görecektir

Rojava, devrimin ilk gününden bugüne kadar kesintisiz, sürekli bir direniş içinde olmuştur. Dünyada örnekleri görüldüğü gibi, devrim yapmak kadar devrimi inşa etmek de zor ve önemlidir. DAİŞ'in Musul saldırısından sonra Rojava Devrimi'nin iradesine rağmen kontrolsüz ve denetimsiz birçok kesim özellikle Cizîrê Kantonu'na yerleşmiştir. Burda kastedilen Arap halkı değildir. Ancak DAİŞ çetelerinin Rojava'da Kürtler arasında zemin bulması hiç mümkün değildir. Fakat örneğin Hesekê, Hol, Şedadê, Çiyayê Kizwan ve Girê Spî taraflarında, Arapların yoğun biçimde yaşadığı bölgelerde DAİŞ'in örgütlenme zemini olmuştur. Bazı kesimleri korkutarak-sindirerek, bazı kesimleri de inanç ve kimlik milliyetçiliği ile etkilemişlerdir. Bütün bu ilişkilerin hepsini denetim ve kontrol altına almak mümkün olmamaktadır. Bu nedenle 27 Temmuz tarihinde meydana gelen Qamişlo katliamı benzeri saldırıların zemini halen de mevcuttur.

Diğer taraftan Suriye rejimi ve rejime bağlı bazı çevreler ve aşiret ilişkileri görünümde zararsız, tarafsız hatta bazıları devrimden yana gibi görünseler de alttan alta ve gizli yöntemlerle Rejim'le ve DAİŞ'le ilişkilerini sürdürmektedirler. Eğer bunlar zamanında görülüp etkisizleştirilmeseydi, zaten Rojava yaşanılır durumda olmayacaktı. Fakat bazıları maalesef halen denetim ve kontrol dışındadır, ulaşmak zordur ama mümkündür. Rojava şimdi zor olanı başarmaktadır. Bir de şu gerçeği görmek gerekir: Bu tür bireysel saldırılar dünyanın her tarafında, metropollerin göbeğinde bile olmuştur. Örneğin; DAİŞ'in Paris'te gerçekleştiği katliam. Bir DAİŞ'linin kamyonu insanların üzerine sürmesi gibi saldırılar. Yine Brüksel vb yerlerde örnekleri vardır. Şüphesiz bu durum Rojava yönetiminin ve sorumlularının sorumluluklarını azaltmaz. Sonuçta halkımızın güvenliği ve huzuru esastır. Bunu sağlayacak olan da halkın politik uyanıklığı, kendi doğal tedbirleri, özellikle de Asayiş ve istihbarat gücüdür. Bu konuda küçümsenmeyen bir gelişme düzeyinin olduğunu söylemek gerekir.

Qamişlo olayına gelince; bilindiği üzere Minbic hamlesi gündemdeydi. Asayiş'in büyük ve nitelikli gücü Minbic hamlesinde yer alıyordu. Asayiş'in aldığı doğru kararlar, kontrol noktalarındaki tecrübesiz elemanlar tarafından tam uygulanmamıştır. Teknik kamera sistemi yaygındır. Zaten patlama sonrasında önemli delillere ulaşılmış, soruşturma komisyonu belli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Şunu söylemek gerekir; DAİŞ darbelendikçe bu tür bireysel katliam girişimlerine ağırlık verecektir. DAİŞ'inki artık bir intikam hesabıdır. Aslında rejimin tutumu önemlidir. Rejim, Rojava Devrimi'ni hiçbir zaman hazmetmemiştir. Tüm çabası, devrimin altını oymaya, bir şekilde boşa çıkarmaya yöneliktir. Qamişlo katliamında Rejim'in parmağının olduğu yönünde güçlü ibareler var. Hesapları şudur; hergün bir yerde patlama olsun, toplumun psikolojisi bozulsun daha sonra da, 'işte bakın bunlar Rojava'yı yönetemiyor' gibi şeyler yayarak kendilerine müdahale zemini yaratmak istiyorlar. KDP ve ENKS de aynı politikayı uygulamaktadır. Ortada bir katliam varken, ENKS ve KDP'nin yaptığı ahlaksızca bir propagandadır. Bu tür patlamaların henüz hazırlık aşamasındayken %90'a yakını boşa çıkarılmıştır. Bağdat bir devlettir ama hergün içinde, sağında, solunda patlamaların nasıl olduğu bilinmektedir. Rojava yönetimi tabii ki yetersizliklerini görecektir. Nitekim Asayiş yönetimi halktan özür dileyip, görevden alınma da dahil soruşturmaya açık olduğunu belirtmiştir. Bu sorumlu bir tutumdur. Bu tür saldırıların önünü almak için mesleki ve psikolojik eğitim, yine her türlü teknik donanım vb ne gerekliyse üzerinde durulmaktadır. Ayrıca halkımız bu konuda eğitilmekte, savunma tedbirleri de geliştirilmektedir.

■■■

Avrupa sahasının Özgürlük Mücadelesi'nde ve Rêber Apo'nun özgürlüğünü sağlama direnişinde rolü

Önderliğimize yönelik olarak 15 Temmuz ardından, başta faşist AKP ekibi olmak üzere tüm odakların her türlü komployu ve provokasyonu geliştirmekten geri durmayacakları ortadadır. Avrupa sathında örgüt yapısı ve yutsever kitleler bu gerçekliği belli yönleriyle gördü. Gördüğü oranda da sahiplenme, Önderliği etrafında sağlık ve güvenlik çeperi oluşturma eylemlerine yöneldi. Ancak tehlike ve tehdidin büyüklüğü dikkate alındığında, işin ciddiyetinin yeterince görülemediği anlaşılıyor.

Kürdistan ve Ortadogu'da önemli gelişmelerin yaşandığı tarihi bir dönemden geçiyoruz. Yaşanan bu gelişmeler aynı zamanda büyük degişimlerin ve dönüşümlerin de zamanını yaratıyor. Büyük değişimlerin ve dönüşümlerin tarihsel ve toplusal bir zorunluluk olarak kendisini dayattığı anlar, kriz ve kaosun da en zirveleştiği dönemlerdir. Bölgemizin üst üste yığılarak birikmiş tarihsel ve toplumsal sorunlarının, denenen ve özellikle son iki yüzyıla damgasını vuran ulus devletçi zihniyetle çözlemeyecegi anlaşılmıştır. Küresel güçlerin daha çok parçalayarak yönetme politikaları bölgeyi 3. Dünya Savaşı'nın merkezi haline getirmiştir. Bölgede derinleşen kaosun en yıkıcı ve sarsıcı depremleri ise Kürdistan'da yaşanmaktadır. Uluslararası bir sömürge olarak statülendirilen Kürdistan, geride kalan bir asırlık zamanın sonunda yeniden büyük hesaplaşmaların merkezinde yer alıyor.

Yaşanan çok yönlü ve çok merkezli paylaşım savaşından halklar lehine bir başarıyı ve alternatifi çıkarabilmek, devrimci yapıların önünde duran temel görev oluyor. Halklar lehine bir alternatif yaratmak ve tüm insanlığa nefes aldıracak bir seçenek sunmak, anın en temel devrimci görevidir. Devletçi, iktidarcı ve erkek egemen sistem bu topraklarda çıktı. Tüm insanlığın başına bir yıkım sistemi olarak çöreklendi. 21. yüzyılda ise aç gözlülükte ulaştığı sınır tanımazlıkla tüm vahşetini ve canavarlığını bu topraklara kusar hale geldi. Bu canavarlık, bölgeyi kelimenin gerçek anlamıyla bir mezbahaneye çevirdi. Deyim yerindeyse insanlık ve toplumsallık adına yaratılmış ne kadar değer ve miras varsa dibe vurma aşamasına getirildi. Aynı zamanda bu, bölgenin yaşadığı kaos halinin düzeyini de belirliyor. İnsanlığın yaşadığı tarihsel deneyimlerin ispatladığı temel bir doğru vardır: Krizin şiddeti, çözüm arayışlarının şiddetini de belirler. Kriz halinin büyüklüğü, yaşama geçirilebilir çözüm arayışlarının iklimini yaratır. Son iki yüzyıldır ulusal ve toplumsal olarak krizin pençesinde varlık-yokluk ikilemiyle karşı karşıya kalmış olan ülkemiz Kürdistan, devrimci bir alternatifin yaratılmasının ve geliştirilmesinin ana toprakları haline geldi. Rêber Apo'nun ideolojik, felsefik, örgütsel ve politik öncülüğünde gelişen PKK direnişi, Kürdistan somutunda bölge halklarına ve dünya insanlığına farklı bir yaşamın ve düyanın mümkün olduğunu gösterdi.

Türkiye anti-Kürt ittifak için tüm imkanlarını peşkeş çekiyor

İnsanlık en büyük kaybını bu coğrafyada yaşadı. Rêber Apo öncülüğünde ve PKK direnişiyle gelişen insani ve toplumsal değerleriyle yeniden buluşma ve bu temelde varolma isyanı, halkları kaybettikleriyle yeniden buluşturdu. Bu buluşma, bölge halklarının kaderi haline getirilen parçalanmışlıkları, düşmanlıkları ve buna dayalı kanlı çatışmaları aşmanın modelini somutlaştırdı. Bölge halklarına yeni bir bahar zamanını armağan etti. Her türden komplo, provakasyon ve saldırıya karşın Kürdistan devriminin sunduğu alternatif modelin gelişimi ve başarısı engellenemedi. Bu model, çok yönlü bastırma ve yok etme saldırılarına karşın, Rojava Devrimi'yle toprakla, kültürlerle, toplulukların buluşarak daha çok görünür hale geldi.

Demokratik ulus devriminin engellenemeyen gelişimi, karşı-devrimci saldırıların çoğalarak büyümesine yol açtı. Başta sömürgeci TC olmak üzere, tüm sömürgeci ve gerici güçler, halkların umudu olan demokratik ulus devriminin gelişimini engellemek, elde ettiği kazanımları ezmek için birçok kirli yol ve yönteme başvurmaktalar. Demokratik ulus devrimi, Rêber Apo'nun ideolojik-felsefik ve politik önderliği, kırk yılı aşkın büyük tecrübesi, uluslararası ve bölgesel konjonktürün sunduğu imkanlarla büyük başarma fırsatını yakaladı. Bu tarihi fırsatı halkların devrimine dönüştürmek, Kürdistan devriminin başarısından geçiyor. Bu gerçeklik karşıdevrimci güçlerce de biliniyor. Ondandır ki, halklar lehine bir başarının önünü kesmek için gerici tüm iç ve dış odaklar birleşmeye çalışmaktadır. Aralarında yaşanan derin çelişkilere rağmen konu halkların özgürlük tercihlerinin başarısı olunca, herşeyi bir tarafa bırakarak birleşme yolunu tutuyorlar.

Demokratik ulus çözümünün ideolojik, felsefik, örgütsel, siyasal ve özsavunma öncülüğünü yapan Rêber Apo önderliğindeki Kürdistan Özgürlük Hareketi, tüm cephelerden en yoğun ve kirli saldırılara hedef oluyor. Özgürlük devrimine yönelen bu saldırılar, en çok demokratik ulus çözümünün ideolojik, felsefik yaratıcısı ve pratikpolitik önderi olan Rêber Apo'yu hedefliyor. Sömürgeci TC eliyle Rêber Apo'ya dönük geliştirilen kuşatma, tecrit ve saldırılar bu amala geliyor. Sömürgeci faşist TC rejiminin, basta Bakur ve Rojava olmak üzere tüm alanlarda geliştirdiği imha saldırıları, esas olarak halkımızın öz direnişiyle açığa çıkan demokratik ulus iradeleşmesinin bastırılmasını hedefliyor. Başûrê Kurdistan'da işbirlikçi-ihanet çizgisiyle geliştirdiği kirli ilişkiler, çelişki ve rekabetlerine karşın sömürgeci İran rejimiyle yaratmaya çalıştığı anti-Kürt ittifak, Rojava Kurdistan'ında başta DAİŞ çeteleri olmak üzere, tüm çete gruplarıyla ve sömürgeci BAAS rejimiyle geliştirdiği Kürt düşmanı cepheleşme ve Bakurê Kurdistan'da yürüttüğü katliam ve soykırım operasyonları, ortaya çıkan demokratik ulus iradeleşmesinin ezilmesi amacına hizmet etmektedir. Ayrıca, bu amacında başarılı olmak için Türkiye'nin tüm imkanlarını uluslararası güçlere sınırsız peşkeş çekmekteği de bilinmektedir. 'Özgür Önderlik ve Özgür Kürdistan' şiyarıyla zaferi hedefleyen demokratik ulus devrimimiz, tüm saldırı ve yönelimlere karşın başarıyla yürümeye devam etmektedir. Bu başarı çizgisinin zaferle buluşması, tüm mücadele alanlarının dönemin görevlerine hakkıyla sahip çıkmasından geçecektir.

Avrupa'daki Kürdistanlılar geleceklerini Rêber Apo'da gördü

Mücadelenin ilk gününden itibaren, ulusal varoluş ve ulusal özgürlük direnişini tartışılmaz bir şekilde sahiplenen Avrupa'da yaşayan Kürdistanlılar, bugün de tarihsel sorumluluklarla karşı karşıyadırlar. Bu coğrafyada yaşayan Kürdistanlılar, Özgürlük Mücadelesi'nin her aşamasında tereddütsüz rol üstlendiler. Mücadelenin tüm kazanımlarında ve başarılarında pay sahibi oldular. Rêber Apo'nun önderliğinde gelişen var olma ve özgürleşme direnişinde kendi kimliğini, tarihsel ve toplumsal değerlerini buldular, değerleriyle buluştular. Buluştukları değerleriyle özgür bir ülkede yaşama özlemini büyüterek, demokratik uluslaşmasını gerçekleştirdiler. Demokratik ulus bilinciyle yeni bir dil, yeni bir kültür ve yeni bir yaşam seçeneği oluşturdular. Tarihsel ve toplumsal bir hakikat olarak var olabilmenin; yaşamın her alanında örgütlenmekten geçtiğini gördüler, bunun pratik çabasına girdiler. Bu bilincin yarattığı örgütlülükle, kırk yılı aşkın bir süredir sürekli ayaktadırlar. Avrupa'da yaşayan Kürdistanlılar her türlü saldırı, komplo ve provakasyona karşı direnmeyi bildi. Birçok tasfiyeci ve komplocu saldırıyı boşa çıkarmada büyük bir rolün sahibi oldu. Özgürlük direnişine maddi-manevi katkısıyla bağımsız siyasal çizginin oluşmasında etkin bir konum üstlendi. Haklı ve onurlu davasının dünya insanlığına duyrulmasında, sömürgeci faşist rejimlerin Kürdistan'da geliştirdikleri imha ve inkar saldırılarının teşhir edilmesinde başat bir rol oynadı.

Rêber Apo'nun bizzat ilgilendiği, ilişkilendiği bir alan olarak, ulusal ve toplumsal özgürlük mücadelesinin ağır yüklerini omuzladığı gibi, Önderlik gerçeğiyle özlü ve özel bir bağ da kurdu. Rêber Apo'nun açığa çıkardığı ulusal ve toplumsal hakikatte kendisini buldu. Bu anlamda, tüm özlemlerinin ve geleceğinin temsilini Rêber Apo'da gördü. 'Bê Serok Jiyan Na Be!' sloganında ifadeye kavuşan hakikatin direngen bir takipçisi ve savunucusu oldu. Bu özlü kavrayış, 15 Şubat Komplosu gibi en zorlu ve kritik dönemlerde görkemli sahiplenmeye dönüştü.

Önderliğin ciddi risk altında olduğu algısı tam gelişmedi

Sömürgeci faşist TC rejiminin yaşadığı krizin büyük iç kırılmalara yol açtığı, darbe mekaniğinin devreye girdiği bir dönemden geçiyoruz. Sömürgeci rejim, 15 Temmuz darbe girişiminden sonra yaşadığı derin krizi aşmanın yolunu, Kürt karşıtı bir milli faşist cephe oluşturmakta gördü. Her renkten milliyetçiliğin, dinciliğin ve gericiliğin el ele vererek Erdoğan diktatörlüğü altında saf tutuğu bir dönemde, başta Rêber Apo olmak üzere tüm halkımız ve mücadele alanlarımız faşist saldırıların hedefi haline getirildi. Bu saldırılar en çok da Rêber Apo'yu hedefliyor. Nitekim bundandır ki, 5 Nisan 2015 tarihinden bu yana Rêber Apo üzerinde katı bir tecrit uygulaması devreye konuldu. 15 Temmuz 2016 günü yaşanan darbe girişiminin ardından ise hiç bir haber alınamadı. Rêber Apo'nun sağlığı ve güvenliğinin ciddi bir tehdit altında olduğu açıktır. Yaşanan iktidar kavgasında, tüm cunta ekiplerinin Önderliğimiz ve halkımız üzerinde kirli hesaplar içinde olduğunu biliyoruz. Başta faşist AKP ekibi olmak üzere tüm odakların her türlü komployu ve provokasyonu geliştirmekten geri durmayacakları ortadadır. Bu durum, Rêber Apo'nun ve onun somutunda tüm halkımızın sağlık ve güvenlik açısından büyük bir tehdit altında olduğunu gösteriyor. Kuşkusuz Avrupa sathında örgüt yapısı ve yurtsever kitleler bu gerçekliği belli yönleriyle gördü. Gördüğü oranda da sahiplenme, Önderliği etrafında sağlık ve güvenlik çeperi oluşturma eylemlerine yöneldi. Ancak tehlike ve tehdidin büyüklüğü dikkate alındığında, işin ciddiyetinin yeterince görülemediği anlaşılıyor. Biliyoruz ki, halk ve örgüt yapısı tehlikenin büyüklüğünü gerçek anlamda hissettiginde, muazzam bir direniş kuvveti olarak sahaya çıkmakta gecikmemektedir. 15 Şubat Komplosu sürecinde ve Kobanê direnişi günlerinde bunu tüm dünya gördü. Eğer Önderliğin karşı karşıya bulunduğu büyük tehdit gerçekliğine karşın, Avrupa sahasında buna denk düşen bir direniş dalgası açığa çıkmıyorsa, temel neden süreç kavrayışının yetersizliğidir. Önderliğin sağlık ve güvenlik açısından büyük bir risk altında olduğu algısı ve inancının tam gelişmemesidir. Örgütlü yapı ve yurtsever kitle açısından böylesi bir zayıflığın yaşandığını tespit etmek gerekiyor. Eylemsel zayıflık esas olarak bu yaklaşımdan kaynaklanıyor.

Süreç algısında ve kavrayışında yaşanan yetersizliklerin eylemsel çizgiye zayıflık olarak yansıdığı önemli bir süreci de, özyönetim direnişleri günlerinde yaşadık. İçinde bulunulan zamanın ruhu ve onun açığa çıkardığı tarihsel görevler erkenden anlaşılmadığında, sürece güçlü cevaplar oluşturulamıyor. Özellikle düşmanın kara propagandası ve psikolojik savaşı bu tür anlarda ciddi tereddütlerin oluşumuna yol açabilmiştir. Süreç ve gelişmeler noktasında sağlam perspektife sahip olunmadığında, yaşanacak olan kafa karışıklığıdır. Kafa karışıklığının olduğu yerde ise düşmanın kara propagandasının etkili olacağı açıktır. Özyönetim direnişleri döneminde ve Rêber Apo etrafında oluşan tehlikenin gündemde olduğu bugünlerde, benzer yetersizlikler yaşandı, yaşanıyor.

Bu yetersizlikleri aşmak ve zamanın ruhuna uygun bir mücadelenin perspektifine ulaşmak, anın en ertelenemez görevlerindendir. Rêber Apo'nun sağlığının, güvenliğinin ve özgürlüğünün toplumsal barışın, özgür ülke ve özgür yaşamın güvencesi olduğu açıktır. Bu bilinçle devrim hamlesine katılmak, devrimin Avrupa'daki Kürdistanlılara ve örgütlü yapıya yüklediği görevleri sahiplenmek gerekiyor. Önderlik etrafında direnişten bir savunma hattı oluşturmak, devrimimizin tüm kazanımlarını direnerek korumak, sömürgeci faşist rejimlerce yıkılan kentlerimizi, köylerimizi fiziki ve toplumsal anlamda yeniden inşa etme faaliyetlerini ülkemizin her tarafına yaymak dönemin en temel görevleri oluyor.

Büyük kahramanlıklar temelinde yürütülen özgürlük mücadelesinin, uluslararası düzeyde uyandırdığı haklı ilgi ve sempatiyi kalıcı ilişkilere dönüştürmek ve demokratik uygarlık güçlerini buluşturmada üstlendiğimiz öncülük görevini güçlü bir diplomasi hamlesiyle yerine getirmemiz gerekiyor.

PKK her zaman halkın öz gücüne dayandı

Halkımız 40 yılı aşkın bir süredir zorlu mücadele yürütüyor. PKK önderliğinde gelişen ulusal-toplumsal özgürleşme mücadelesi, tartışılmaz bir ilkesel tutum olarak halkın öz gücüne dayandı. Bu ilkesel tutumun geliştirilip korunmasında Avrupa'da yaşayan yurtsever Kürdistanlıların önemli payı oldu. Yıllık çalışmalarıyla ulusal diriliş ve ulusal kurtuluş mücadelesini besledi, büyüttü. Büyüyen ve büyüdüğü oranda gereksinimleri çoğalan özgürlük mücadelesi, halkının öz değerlerinden beslenme ilkesini asla gevşetmedi. PKK'nin ve yurtsever Kürdistanlıların bu ilkesel tutumlarındaki kararlılık, siyasette ve direnişte başı dik ve bağımsız olabilmenin haklı gururunu ve gücünü yarattı. Bu haklı gururu ve gücün şekillenmesinde, gelişmesinde Avrupa'da yürütülen yıllık çalışmanın belirgin bir yeri oldu. Bu anlamda yıllık çalışmayı, bağımsız siyasal çizgi olarak kalmayı başarma ve halkın öz değerleri dışında hiç birşeye bağlanmama çalışması olarak da tanımlayabiliriz. Halkımızın bağımsız siyaset yapma hakkını kullanma çalışmasıdır. Kendi özgücüne dayanarak iradeleşmesidir. Kendi öz değer ve gücüne dayanarak direnebilir hale geldiği için de, hiç bir güce boyun eğmiyor. Herkesle başı dik ve eşit ilişkiler kurabiliyor. Tüm bu özelliklerin gelişmesinde Avrupa'da yürütülen yıllık çalışmanın küçümsenemez rolü oldu. Dolayısıyla bu çalışmayı temel bir prensibi koruma çalışması olarak görmek ve öyle ele almak gerekiyor.

Ayrıca tüm halkımıza ulaşma, mücadelemizin ortaya çıkardığı değerleri onlarla paylaşma çalışmasıdır. Kutsal değerlerimiz etrafında buluşarak iradeleşme ve örgütleşme eylemidir. Örgütsüz insanlara ulaşma, onları öz değerleriyle buluşturma, mücadele bilincini kazandırma, örgütlülüğü büyütme ve mücadeleyi yükseltme faaliyetidir. Bu temelde Önderlik paradigmasını topluma taşırma, bilinçlendirme ve sistemi inşa çalışmaları ile birlikte ele alınmalıdır. Çalışmayı bu temelde bir örgütlenme hamlesi olarak görmek, bu bilinç ve ruhla yaklaşmak önemli olmaktadır.

Bölgemizde yaşanan krizin yarattığı fırsatlar, Önderliğimizin her düzeyde yol gösteren öncülüğü ve hareketimizin büyük tecrübesine dayanarak ortaya çıkardığı zafer yürüyüşü, bizi özgür Önderlik ve özgür ülkeye yakınlaştırıyor. Sürecin ve mücadelenin önümüze koyduğu görevleri zamanında yerine getirmek, en ufak bir tereddüte düşmeden başarıya kilitlenmek, bizi özgür Önderlikle ve özgür ülkeyle buluşturacaktır.

Kürt soykırımında Lozan'ın rolü ve güncellenmesi

24 Temmuz 1923 tarihinde düzenlenen Lozan Konferansı'yla halklar birbirine düşman haline getirildi ve Ortadoğu bu güçler tarafından kuşatıldı. Ancak gururla belirtelim ki, ilk kez bu birbirine kırdırma durumunun aşılma fırsatı ve imkanları doğmuştur. PKK bu imkanın adıdır.

Kasım Engin

Kürdistan, tarih boyunca birçok işgalci gücün saldırısına ve hükmetme girişimine tanıklık etti. Bu işgal ve hükmetme girişimleri Kürdistan ve Kürt halkına büyük zararlar verdi. Yer yer toplu sürgünler ve toplu kıyımlar yaşandı. Kürdistan ve Kürt halkının tarihi, bu anlamda bir trajediler tarihidir.

Elbette bu işgal ve kıyımlara karşı, Kürdistan halkı her daim muazzam direndi. Zulüm ne kadar büyükse, direniş de o kadar büyük oldu. Ancak, Kürdistan'ın belki de karşılaştığı en büyük yıkım, kıyım ve bölünme Lozan diye bilinen uluslararası güçlerin ortaklaşa gerçekleştirdikleri bir konferansla başlamış ve burada varılan antlaşmanın uygulamaları halen de sürmektedir.

Lozan Konferansı, 24 Temmuz 1923'te, adını aldığı İsviçre'nin Lozan kentinde gerçekleşmiş ve bu konferansta alınan kararlarla Kürtler resmi olarak ilk kez var oldukları halde yok sayılmış, bununla da yetinilmemiş, Kürtlerin TC devleti tarafından bu tarihten itibaren katledilmelerine hem ses çıkarılmamış, hem de TC buna bizzat teşvik edilmiştir. Lozan'ın, daha doğrusu Avrupa siyasetinin Kürtlere bahşettiği şey jenosit olmuştur. Başka bir deyişle; Lozan'la Kürtler maddi dünyada 'Ruhu'l-Kudüs' sayılarak soykırım sürecine sokulmuştur.

Ancak daha da önemli olan husus ise;-çok fark edilmeyip dile getirilmese de- Ortadoğu'da halklar birbirine düşman haline getirilmişlerdir. Örneğin; Türkler ve Kürtler, Araplar ve Kürtler, Farslar ve Kürtler neredeyse bir araya gelemeyecek hale sokuldular. Ve belki bunun kadar önemli bir başka durum ise, kurulan sözde çok sayıda Arap devletiyle, Araplar onarılmaz bir biçimde birbirinin karşısına dikilmiş ve dış güçlerin müdahalesine açık bir toplum haline getirilmişlerdir.

Lozan Konferansı 24 Temmuz 1923'te gerçekleşmiş olsa da; Ortadoğu'nun ve Kürtlerin yaşadıkları büyük acılara sebep olan sistemin temeli esas olarak, I. Dünya Savaşı esnasında, 16 Mayıs 1916'da gerçekleştirilen Sykes-Picot Antlaşması'yla atılmıştır. Lozan bu sürecin finalidir.

Sykes-Picot; özü itibariyle henüz savaş sürerken Ortadoğu'nun nasıl paylaşılacağına dönük yapılan bir antlaşmadır. Daha sonra bu planlama deşifre olsa da, büyük oranda sürdürülmüştür. Savaş sonrası, 18-26 Nisan 1920'de gerçekleştirilen San Remo Konferansı'nda da Ortadoğu'nun nasıl bölüşüleceği tartışılmıştır. 10 Ağustos 1920 tarihinde gerçekleştirilen Sevr Konferansı'nda ise; bugünkü Türkiye'nin 8-9 parçaya bölünmesi, bunun içerisinde -Kürtler isterlerse- bir Kürdistan'ın oluşturulması, hakeza Ermenistan'ın oluşturulması konularında masa başında haritalar çizilmiştir. Sevr Konferansı böylece, tüm Ortadoğu'nun nasıl paylaşılacağının kararının alınacağı bir platform olarak tarihe geçmiştir.

Sevr Konferansı'nda Kürdistan devleti öngörülüyordu

William Eagleton Sevr için, "Daha imzalandığı anda, ölü doğmuş bir metinden başka bir şey değildi" sözlerini sarf etmiştir. Benzer sözleri yine ABD'li diplomat George F.Kennan dehşet veren bir ifadeyle dile getirmiş; gelecekte yaşanacak büyük trajediler, söz konusu antlaşmalarda şeytanın eliyle yazıya dökülmüştü.

Sevr, 10 Ağustos 1920'de imzalandığı zaman, bağımsız bir Ermenistan ve özerk bir Kürdistan ile küçülmüş bir Türkiye öngörüyordu. Kürtler, Hristiyanlara karşı Müslümanların yanında yer almanın, halifeliğe bağlılığın bir gereği olduğunu düşünüyordu. Sevr Antlaşması sömürge imparatorluğu olan Osmanlı'nın toprakları üzerinde bir Kürdistan (ve Ermenistan) devletinin kurulmasını karara bağlamaktaydı. Elbette ki işgalcilere de epey büyük topraklar bırakılacaktı. Sevr bir emperyalist oyundu dersek ne abartmış ne de çarpıtmış oluruz. Harita öyle bir düzenlenmiştir ki, halklar arasında her zaman ve her yerde kavga bitmesin! Çelişkilerin ve kavgaların olduğu yerde, etkin arabulucular iyi rol oynarlar! Bugün Irak'ta etkin arabulucu olarak İngilizler, başta Kürtler ve Araplar olmak üzere Sünniler, Şiiler, Asuriler, Êzidîler ve ne kadar azınlık ve dini inanç grupları varsa, hepsinin yanındaymış gibi duruyorsa, aynı politikayı Türkiye'de de sürdürecektir. Sürekli bir istikrarsızlık ve bunun sonucunda sürekli kavga hali bu sayede mümkündür çünkü.

Bu antlaşmanın; 62, 63 ve 64. maddeleri bağımsız Kürdistan devletinin hangi aşamalardan geçerek kurulacağını saptamaktaydı. Antlaşmanın 62. maddesi ile Kürdistan sınırları Fırat'ın doğusunda bulunan ve sınırları ileride tespit edilecek olan Ermenistan'ın güneyi ile Türkiye, Suriye ve Mezopotamya'nın kuzeyi arasında belirtilmiş olan ve Kürtlerin hakim çoğunlukta bulundukları bölgeler olarak tanımlanmaktaydı. 64. madde şu şekilde bir statü tanımlamaktaydı; 'Kürdistan önce İngiltere, Fransa ve İtalya hükümetlerinin garantörlüğünde otonom bir idari yapı olarak kalacaktır. Geçen bir yıllık müddet içinde Kürt halkı, yani bu bölgelerde oturan halk çoğunluğu, Türkiye'den ayrılarak tamamen bağımsız olmak ister ve Milletler Cemiyeti'ne başvurursa ve Cemiyet de bu halkın bağımsızlık isteğini gerçekleştirecek bir kapasitede bulunduğuna kanaat getirir ve bunun yerine getirilmesini tavsiye ederse, Türkiye bunu aynen uygulamayı ve bu bölgedeki tüm haklarından vazgeçmeyi garanti eder.' Antlaşmanın ilgili bölümü ise şöyle bitmekteydi; 'Kürdistan Devleti'nin bağımsızlığı gerçekleştirildikten sonra, bu bağımsız Kürt devleti ile Kürdistan'ın bir parçası olan Musul vilayetinde yaşayan Kürtlerin de kendi arzularıyla birleşmeyi istemeleri durumunda, müttefik güçler buna karşı bir itirazda bulunmayacaklardır.'

19 Ocak 1921'de gerçekleştirilen Paris Konferansı, Sevr'i onaylamıştı. Hatta 21 Şubat ile 14 Mart 1921'de gerçekleştirilen Londra Konferansı'nda ilginç bir şekilde Sevr'in kararları onaylanmış, ancak kimsenin 'anlamadığı' bir şekilde Atatürk ve arkadaşlarına, 'Antlaşmayı gözden geçirmek üzere Londra Konferansı toplandığında İtilaf Devletleri statüko ile çakışan bir anlayışla, antlaşmada Kürdistan konusunda değişiklik yapmaya hazır olduklarını' fısıldamışlardı.

Burada olup bitenlerin özü şudur; Sevr, Türkiye için bir tehdit, yani şantaj unsuru olarak kullanıldı. Sevr; Kürtler, Ermeniler ve Yunanlılar için sadece ve sadece bir gönül okşamasıydı. Tam bir kandırmacaydı. Bunun böyle olduğunu bizler daha sonra Fransa ve TC arasında 1921 tarihli Ankara Antlaşması'nda, yine 24 Aralık 1921 Kahire Konferansı'nda, 11 Ekim 1922 Mudanya Antlaşması'nda ve bu konferans ve antlaşmaların bir taçlandırması olarak 24 Temmuz 1923 günü Lozan'da gördük, anladık. Tüm bunlara son nokta ise, 5 Haziran 1926 Ankara Antlaşması'nda konuldu. Tüm bu konferansların, toplantıların ve görüşmelerin tek bir amacı vardı; o da Mûsil Eyaleti'ni Osmanlılardan, daha doğrusu yeni kurulacak olan Türkiye'den almak.

Bu amaç için Sevr'de Kürtlere ve Ermenilere birçok haklar sundukları söyleyenler, arka planda birçok hile, zor, şantaj ve komplo kullanarak Mûsil Eyaleti'ni alma arayışındaydılar. Mûsil Eyaleti'ndeki petrol yataklarını ele geçirmek için, gerçek manada çok büyük suçlar işlediler. Mûsil Eyaleti için tüm halkları hem kullandılar hem de kandırdılar. Büyük oyun budur. Mûsil Eyaleti'nin petrolleri karşılığında hem Yunanlar hem Ermeniler hem de Kürtler adeta haraç mezat satıldılar.

İngilizler Kürt soykırımına sınırsız onay verdiler

Kürtleri devletlerarası güçler sattılar. Bunun öncülüğünü İngilizlerin yaptığını çok iyi biliyoruz. Mûsil Eyaleti'ni alan İngilizler, Kürt soykırımına sınırsız onay verdiler. 1925'ten 1938'e kadar süren aralıksız saldırılar ve kırımlar bununla bağlantılıdır. Son isyanı bastırmak için Türklere yeşil ışığı yakan yine İngilizlerdir.

Kasım 1922'de, Lozan'da görüşmelere başlanmıştı. Aynı yıl Türkiye'nin 'misak-ı milli' sınırları 24 Temmuz 1923'de kabul edilerek antlaşmayla sonuçlanmıştı. Cumhuriyetin ilanından önce yapılan antlaşmada, Kürtleri temsilen katılan meclis üyelerinin oturumda olmasına rağmen; İsmet İnönü kendisini hem Kürtlerin hem de Türklerin temsilcisi olarak kabul ettirdi. Ama bu bir aldatma değildi. Zira gerçek, anlattığı gibiydi; "Kürtler, Türkiye'de her zaman yurttaşlık haklarından yararlanmışlardır. Siyasi ve toplumsal bakımdan her zaman işbirliği yaptıkları Türk hükümetini hiçbir zaman yabancı bir hükümet saymamışlardır. TBMM'de mebusları vardır. Hükümet ve yönetim işlerine etkili olarak katılmaktadırlar. …Yurttaşlık hakları ve yetkilerini kapsamayacak olan ve sözde özerk bölgenin haklarının tanınacağı söylenen haklar, Kürt soyu gibi üstün bir soyu tatmin etmeyecekti…" (Hasan Yıldız, Lozan Barış Konferansı)

Elbette bu sözlerin temelinde yatan o dönem meclisinin hala Kürtler ve Türklerin meclisi olarak kabul edilmesiydi. Tehlikelerle dolu bir süreçte Kürtlerin Türklerle kardeşçe yeni bir gelecek yaratmak için girdikleri birliktelik, stratejik görülmekteydi. 1920-1921'de Qoçgirî İsyanı'nda izlenen yol -yüzlerce köy yakılıp yıkılsa da,

isyanın ardından yaşanan süreç itibariyle- barışçıl ve uzlaşma içeriklidir. İsyanın başını çekenlerin -Elîşêr ve Nurî Dersîmî dışında- görevlere tayin edilmeleri, meclise alınmaları bu uzlaşı arayışına birer veridir.

Çeşitli süreçlerde ve resmi düzeylerde yapılan açıklamalar, ağırlıkta Kürtleri tanıyan bir tutumu ifade etmektedir. Amasya Tamimi, Cizre Komutanlığı'na gönderilen gizli talimat, İzmir Basın Açıklamaları hep, Kürtlerle Türklerin nasıl birlikte daha güçlü yaşayacağını dile getiren tarihsel gelişmelerdir. Türkün Kürtsüz, Kürdün de Türksüz zayıf olacağı ve başkalarına alet olacağı tespiti yapılmıştır. Karşılıklı muhtaç olma ya da birbirine ihtiyaç duyma kenetlenmeyi sağlıyordu. Sahiden de bir kader ortaklığı ilişkisi yaşanıyordu.

Peki, o zaman neydi Lozan?

"Lozan Antlaşması Türkiye'nin sınırlarını çizen ve Türkiye Devleti'nin varlığını ortaya çıkartan bir antlaşmaydı. Türkiye'yi temsil eden heyet ve Ankara'da oluşan yönetim, kendisini Türklerin ve Kürtlerin ortak yönetimi olarak ifade ediyordu. Ancak Lozan Antlaşması'nda Kürtlerin adı olmadı, yeri olmadı. Lozan görüşmelerinde Kürt temsilciler bulunmadılar. Türkiye'nin sınırları çizildiği halde, Türkiye'ye, Türklerin ve Kürtlerin yaşadığı topraklar dendiği halde, iki toplumun ortak devletinin oluşturulduğu söylendiği halde bunlar ne resmi yazıya geçti ne de somut olarak Kürtleri temsil eden herhangi bir heyet Lozan Antlaşması görüşmelerinde bulundu. Kürtler Lozan'a katılmadılar, yok sayıldılar.

Aslında Kürtler katılmadılar, doğru ama bu Lozan görüşmelerinde Kürt sorununun, Kürdistan'ın görüşülmediği anlamına gelmiyor. Hayır; çok sert tartışmalar hatta en sert tartışmalar Kürt sorunu, Kürdistan üzerinde yaşandı. Bunlar belgelerle sabittir. İsmet İnönü önderliğindeki Kemalist heyet, sıkıştığı anda kendisini Kürtlerin ve Türklerin ortak temsilcisi olarak sundu. Buna karşı İngiltere ve Fransa'da zaman zaman, çeşitli Kürt temsilcilerden aldıkları imzalı dilekçeleri görüşme gündemine getirdiler. Örneğin; Osmanlı İmparatorluğu'nun İsveç ataşelerinden olan Kürt Şerif Paşa var. Ondan, 'şu hakları istiyoruz' biçiminde aldıkları dilekçeyi kullanmak istediler. Şerif Paşa'yı zaman zaman Lozan'a getirdiler. Ve onunla İsmet İnönü öncülüğündeki heyeti tehdit etmeye, dengelemeye çalıştılar. Sonuçta Türkiye-Irak sınırı çizilemediği gibi, Kürtler de yok sayıldı. Türkiye'nin diğer alanlarda sınırları çizildi. Boğazlar sorunu çözüldü. Türkiye toplumu tanımlandı. Özellikle azınlıklar ve onların hakları belirlendi. Kürtlerin adı çok genel bir iki şeyde geçti.

Oluşan devletin üçte birini oluşturan bir toplum olmasına rağmen, Kürtler antlaşma kapsamında yer almadı. Aslında yok sayıldı, hasıraltı edildi. Birbiriyle Kürdistan üzerinde sert mücadele yürüten, anlaşamayan taraflar sonuçta Kürdü yok sayarak, Kürt toplumuna dair herhangi bir şeyi antlaşma metnine koymayarak anlaştılar. Kürt inkarı işte böyle oluştu ve başladı. Daha sonra Kürt aşiret ve dini önderleri, ileri gelenleri ortaya çıkan sonuçtan memnun olmadılar. Buna itiraz ve isyan ettiler. Bakurê Kurdistan'da da, Başûrê Kurdistan'da da, Rojhilatê Kurdistan'da da itiraz ve isyan ettiler. Fakat bu isyanlar feodal aşiretçi düzeyi aşamadı. Örgütlü ve bilinçli bir ulusal kurtuluş hareketi düzeyine gelemedi. Sonuçta; oluşan sistem tarafından ezildiler, bastırıldılar. Katliamlarla Kürt toplumu susturuldu." (Selahattin Erdem)

Lozan işte tam da bu olmaktaydı!

Meclis Kürt ve Türklerin meclisidir

Nasıl ki 1071 yılında Malazgirt'te Alparslan'a Anadolu yolu açılmış ise ve nasıl ki 1514 yılında Yavuz Sultan Selim'e doğu yolu açılarak cihan imparatorluğuna yürümesi sağlanmışsa, bu kez Anadolu'dan silinmekle yüz yüze kalan ve tarihinin en zorlu sürecinde belirsizliğe yuvarlanmanın önünü tekrardan Kürtler alacaktı. Bu dayanışma ve ortaklık, TBMM'nin oluşumuna kadar gider. Meclis, Kürt ve Türklerin meclisidir. Öyle ilan edilmiştir. M. Kemal 16 Ocak 1923 tarihinde İzmit'te gazetecilerle yaptığı bir söyleşide daha da fazlasını söylemiştir;

"Kürt sorunu; bizim yani Türklerin çıkarına da kesinlikle söz konusu olamaz. Çünkü bildiğiniz gibi bizim milli sınırlarımız içinde bulunan Kürt unsurlar, öylesine yerleşmişlerdir ki, pek sınırlı yerlerde yoğun durumdadırlar. Fakat yoğunluklarını kaybede kaybede ve Türk unsurların içine gire gire, öyle bir sınır çizmek istesek, Türklüğü ve Türkiye'yi mahvetmek gerekir... Söz gelişi, Erzurum'a kadar giden, Erzincan'a Sivas'a kadar giden, Harput'a kadar giden bir sınır aramak gerekir. Ve hatta Konya çöllerindeki Kürt aşiretlerini de gözden uzak tutmamak gerekir. Dolayısıyla başlı başına bir Kürtlük düşünmektense, bizim anayasa gereğince zaten bir tür yerel özerklikler oluşacaktır. O halde hangi ilin halkı Kürt ise, onlar kendilerini özerk olarak idare edeceklerdir. Bundan başka Türkiye'nin halkı söz konusu olurken, onları da (Kürtleri de) birlikte ifade etmek gerekir. İfade edilmedikleri zaman, bundan kendilerine ait sorun çıkarmaları daima beklenir. Şimdi Türkiye Büyük Millet Meclisi hem Türklerin hem de Kürtlerin yetkili vekillerinden (milletvekillerinden) oluşur ve bu iki unsur, bütün çıkarlarını ve geleceklerini birleştirmişlerdir. Yani onlar bilirler ki; bu ortak bir şeydir. Ayrı bir sınır çizmeye kalkışmak doğru olmaz..." (Türk Tarihi Kurumu Arşivi, 1089 Numaralı Belge)

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan savunmalarında söz konusu kader ortaklığının nasıl inkar ve isyan sürecine dönüştüğünü şöyle izah ediyor;

"Türk tarafının dağıtılma, bölünme fobisi ve özelde Mûsul-Kerkûk'te İngilizlerin girişimleri dikkate değerdir. Kürtlerin saltanat ve hilafet yanlısı çıkışları ve cumhuriyete çok sıcak yaklaşmamaları, devletin yereldeki otoriteleri daraltma girişimleri dış kaynaklı tahriklerle desteklenince, birliktelik gerilemeye başlamıştır. Kürtlerde yeterince süreci sezecek ve ona uygun çözüm geliştirecek öncülüğün, liderliğin bulunmaması, Türklerde gelişkin olan Türkist yaklaşımlarla birleşince, Türk ve Kürtlerin bağlarının kopmasına gidilmiştir. Giderek hilafetin kaldırılması, Kürt dilinin resmi dil olarak kabul edilmemesi, gelişecek isyanların kapısını sonuna kadar açmıştır."

Yukarıda ifade edilenler kadar önemli olan başka bir durum ise; özü itibariyle kökleştirilen ulus-devlet modeliyle de bu coğrafyanın onlarca zengin kadim halkı, inancı, etnisitesi baskılanarak aralarına düşmanlık tohumlarının sürekli ekilmesidir. Ulus-devlet, gerçekten de Ortadoğu halklarının bağrına saplanan hançerdir ve bu hançerden halen kan damlamaktadır.

Lozan Konferansı, tartışmaları ve uygulamaları itibariyle, Ortadoğu toprakları için bir parçalanmayı, dağılmayı, dış güçlerin saldırı ve oyunlarına açık hale gelmeyi sağladığı gibi, sömürülmelerinin yolunu da sonuna kadar açmıştır. Bunun için tarihsel bir bilince de gerek yoktur. Güncelde yaşananlardan bile bunu anlamak mümkündür. Son yüz yıllık tarihte bu topraklarda savaşsız tek bir gün dahi geçmemiştir. Ortadoğu coğrafyası ve Kürdistan, halklar bahçesinden halklar mezbahasına dönüştürülmüştür. Lozan bunun inşasında ilk adımdır.

Demokratik ulus anlayışını edinmek demek; her halkın doğuştan gelen haklarına, her inancın kendisini özgürce ifade etme özgürlüğüne, en küçük yapıların dahi kendilerini özgürce yaşayacakları bir ortamı yaratma ve herkesin yaşama hakkına saygı demektir. Belirtildiği gibi bunu yapabilmek için önce ulus devlet hastalığından uzaklaşmasını bilmek gerekir.

Lozan Konferansı, tartışmaları ve uygulamaları itibariyle Ortadoğu toprakları için bir parçalanmayı, dağılmayı, dış güçlerin saldırı ve oyunlarına açık hale gelmeyi sağladığı gibi sömürülmelerinin yolunu da sonuna kadar açmıştır. Güncelde yaşananlardan bile bunu anlamak mümkündür. Son yüz yıllık tarihte bu topraklarda savaşsız tek bir gün dahi geçmemiştir.

Kürtleri ve diğer halkları yok sayan Lozan Konferansı'nın bir yeni yıldönümünü geride bırakırken, Türkiye Cumhuriyeti'nin darbelerle boğuştuğu bugünlerde, Kürtlerle barışarak Ortadoğu'da hak ettiği büyük yeri alabilmesi için Lozan'ı terk ederek, büyük barışını sağlaması Türkiye Cumhuriyeti Devleti için en doğru yaklaşım olacaktır.

Lozan nasıl güncellenmeli?

Bu durumu tersine çevirmek için Lozan'ı tersine çevirmek gerekecektir. Daha bildik bir kavramlaştırmayla, Lozan güncelleştirilmelidir. Bunun öncelikli yolu, farklı bir zihniyet yapısına sahip olmaktan geçer. Zihin yapımızı ulus-devlet marjından kurtararak demokratik ulus bilincini teorik ve pratik olarak kazanmalıyız.

Demokratik ulus anlayışını edinmek demek; her halkın doğuştan gelen haklarına, her inancın kendisini özgürce ifade etme özgürlüğüne, en küçük yapıların dahi kendilerini özgürce yaşayacakları bir ortamı yaratma ve herkesin yaşama hakkına saygı demektir. Belirtildiği gibi bunu yapabilmek için önce ulus-devlet hastalığından uzaklaşmasını bilmek gerekir. Bu aynı zamanda kapitalist modernist kültür ve zihniyetinden uzaklaşmak demek olacağı için, kendi toplumsal yaşamımızı, başka bir deyimle bu coğrafyaya ait olan ortaklaşma kültürünü yani komünaliteyi benimsemekten geçer.

Ortadoğu'nun toplumsallığın coğrafyası olduğunu bize tüm kutsal kitaplar söyler. Kutsal kitapların ortak vaazı kesinlikle komünalizmdir. Ortaklaşma ve birbirini düşünmeyi emreder tüm tanrı kelamları. Herkesi kendisi gibi görmeyi salık verir kutsal sözler. Herkesin en yüce 'varlık' önünde eşit olduğuna inanmayı sağlar. Bu toprakların mayası böyle atılmıştır çünkü. O zaman yapmamız gereken ilk iş, bu mayaya ters düşen, ters duran, dini bir kavramla ifade edecek olursak 'fıtrata ters olan'ı düzeltmek olmalıdır. Ortadoğu'da bunu düzeltmenin politik yolu da, 'kendi Lozanımızı' oluşturmaktan geçer.

Bunu oluşturmanın yolu; öncelikli olarak var olan sorunları kendi aramızda, demokratik ulus anlayışıyla ele almamız gerekiyor. Ulus-devletle peydahlanmış olan milliyetçilikleri, ırkçılıkları, tekçilikleri bir köşeye atarak çoğulculuğu, kültürel zenginlikleri bir anlayış olarak esas almayı gerektirir. Her renge ve kültürel farklılığa saygı göstermek işin abecesi olmalıdır.

Unutmayalım; emperyalizm doğası gereği talancı ve vurguncudur. Böyle olmasa kendisini nasıl ayakta tutabilir ki? Halkları soymayan, sömürmeyen, kanlarını emmeyen, yer altı ve yer üstü zenginliklerine el koymayan bir emperyalizmin yaşaması mümkün mü? Mümkün olmadığını bilen emperyalist güçler, emellerine ulaşmak için yüzyıllardır kullandıkları en etkili yöntemleri daha da karmaşık hale büründürerek, halkları birbirine düşman kılarak zayıflatmaktan hiç vazgeçmediler. 'Böl, parçala ve yönet' diye formüle ettikleri politika, bu kapsamlı stratejinin kodlarıdır.

24 Temmuz 1923 tarihinde düzenlenen Lozan Konferansı'yla halklar birbirine düşman haline getirildi ve Ortadoğu bu güçler tarafından kuşatıldı. Ancak gururla belirtelim ki, ilk kez bu birbirine kırdırma durumunun aşılma fırsatı ve imkanları doğmuştur. PKK bu imkanın adıdır.

Demokratik ulus anlayışı ve modeliyle Ortadoğu'da ilk kez halkların, emperyal güçlerin oyunlarına gelmeden, tuzaklarına düşmeden kendi yollarını çizerek, her halk, her renk, her inanç için oluşturacakları Demokratik Özerklik modeliyle -bugün Rojava'da pratikleştirildiği gibi- kendi doğallıklarını hayata geçirme şansı doğmuştur. Bu şans aynı zamanda inkar ve imha zeminini oluşturan Lozan'ın aşılarak, yerine halkların tüm renklerini kabul edecek olan yeni bir Lozan'ın oluşturulması da demektir. Tarih size koşullar sunar. Değerlendirirseniz tarih yazarsınız, değerlendiremezseniz tarih olursunuz.

Halkların birbirine düşürülmesini, düşmanlaştırılmasını aşarak, halkların baharlaşmasını yani kardeşleşmesini sağlamak bu bağlamda her zamankinden daha fazla bir tarihi zorunluluğu gerçekleştirmek olacaktır. Marksistlerin dediği gibi, bu da özgürlük demektir!

Unutulmasın ki; Lozan gerçek manada Kürtleri yok sayıp asimilasyon ve kültürel soykırıma uğratan ve buna karşı tüm gözleri kör eden bir antlaşmadan başka bir tarife haiz değildir.

Batılıların, emperyalist güçlerin gözleri…

Asimilasyonu köklü olarak özümsemişlerin gözleri…

Statükocu ve sömürgeci güçlerin gözleri…

Din kardeşi olup da barış dininin gereklerini yerine getirmeyenlerin gözleri…

Böylesine gözler yerine zaman ve an, her zamankinden daha fazla gönül gözüyle, ruh gözüyle, düşünce ve de insan gözüyle bakarak coğrafyamızı parçalayan, birbirine düşman eden yaklaşımları terk etme zamanı gelip de geçmemiş midir?

Son söz niyetine belirtelim ki; Lozan Konferansı Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne hiç bir şey kazandırmamıştır. Kürtler katledilmiştir. Bu Türklerin cellatlığıyla yapılmıştır. Ancak, Kürtler büyük soykırıma karşı, yılların büyük yok sayılma ve yok edilmeye karşı intikam hırsıyla büyük direnmesini ve büyük savaşmasını bilmiş, öğrenmiştir. Kürtler direnişleriyle kendi kimliklerini herkese kabul ettirerek kendilerini yeniden dünya sahnesine taşırmışlardır. Peki, TC devleti dünyaya faşizan kimliği dışında ne kazandırmıştır? Ermenilerden Asurilere, Kürtlerden Türk halkının solcu çocuklarına katillik etmek dışında ne yapmıştır? Gerçek şu ki, Lozan'la birlikte kazandığını sanan, ama tüm insani, demokratik kalıntılarını da kaybeden bir Türk resmi kimliği kaldı geriye.

Kürtleri ve diğer halkları yok sayan Lozan Konferansı'nın bir yeni yıldönümünü geride bırakırken, Türkiye Cumhuriyeti'nin darbelerle boğuştuğu bugünlerde, Kürtlerle barışarak Ortadoğu'da hak ettiği büyük yeri alabilmesi için Lozan'ı terk ederek, büyük barışını sağlaması Türkiye Cumhuriyeti Devleti için en doğru yaklaşım olacaktır. Aksi halde; elde kalan ne varsa onları da kaybetme riskiyle karşı karşıyadır.

Son olarak; bugün Türkiye'de yaşanmış olan darbenin ya da darbe girişiminin Kürt sorunuyla ya da Kürtlerin yok sayılmalarıyla ne kadar bağlantılı olduğu gün gibi ortadayken, darbelerden kurtulmanın bir yolu olarak da Lozan anlayışını terk etmek en doğru çözüm değil midir?

Umarız ki, Önder Öcalan'ın uyarıları ve sunduğu çıkış yolları yeniden hatırlanır, Kürtlerin son kez uzattığı el bu kez samimiyetle ve hiç bırakılmamacasına tutulur. Zira başka bir yol kalmadı artık. Kürtler kendi Lozanlarını tüm halklarla birlikte inşa etmeye başladı bir kere…

■■■

15 Ağustos türküsünü haykıran gerillaya selam olsun

Kod Adı: Serhat Çelê
Adı Soyadı: Kibar Atak
Doğum Tarihi-Yeri: 1984-Çelê
Katılım Tarihi: 1999
Kaldığı Alanlar: Qendîl, Xinêre, Behdînan, Heftanîn, Zagros, Gare, Xakûrkê
Şahadet Tarihi-Yeri: Ağustos 2010-Xakûrkê

İnsanlar, yaşama anlamlar yükleyip bazı dönemlerini dönüm noktası olarak değerlendirirler. Toplumlar da, günlük yaşamlarında bazı önemli günleri, anları önemser, hatırlarlar. Şimdi sonbahar mevsimine doğru gidiyoruz. Ramazan ayıdır. Yazın son ayı Ağustos olunca, 15 Ağustos'tan söz etmemek olmaz. Bu ayın halk tarihimizde son derece derin bir anlamı var. Halkımızın yeniden yaratılış anının adıdır 15 Ağustos. Bir halkın önce düşüncede yaratılıp daha sonra kendini adeta küllerinden yeniden var ettiği bir günün adıdır.

Halkımızın miladı olması dolayısıyla, bugüne dair söylenecek her şeyin en iyisini, Önderlik, şehitler ve gerilla bir senfoni ahenginde söylemişler. Bu söz sahipleri Kürdün söyleyebildiği en özgür nağmedir kendine dair, kendisi olarak, kendisi için. Adı bile yasak olan bu halkın özgürlük türküsünün yankılandığı dağlardan ovalara, şehirlere yayılan bu gür ses bizi bugün ayakta tutuyor. Çünkü ilk defa kendi sesimizle sözümüzü söyledik. Böylesi sözlerin büyüsü asla bozulmaz. Bu sözden daha iyisi yazılmadı, yazılamadı, yazılamaz. Yaratıcılarına borcumuzu, mücadelelerini yükselterek ödeyeceğimiz bu miladın nağmelerini, dağlarda geleceğe taşıyan gerillanın en mutlu günü bugün.

15 Ağustos'u büyük Komutan Agit'i anmadan anlatmak imkansızdır. Agit yoldaş, özgürlük türkümüzün nağmelerini dağlarımıza ilk nakşeden ozandır. Onun ozanlığı, uyanış çığlığının dağlardan selleşerek, halk deniziyle buluşan nehrin türküsünü zirvelerde söylemeye başlamasındadır. O türkü yazıldığında, kendi adından bile korkan bir halk vardı. İşte ben bugün 15 Ağustos'u kutlarken, militanı olmaya çalıştığım mücadele içinde kendimi bir nota gibi görüyorum. O türkünün notası olabilmek, Agit yoldaş'ın neferi olabilmek demektir. Yıldönümünde örgütümüzün talimatıyla eylem yapmak üzere, daha önce Şemzînan'da belirleyip keşfini yaptığımız bir noktaya baskın yapma planı için toplanan tabur yönetimimiz bu amaçla bir grubu görevlendirdi. Belirlenen uygun arkadaşlar arasında ben de varım. Birlikte gideceğimiz arkadaşlar; Solar, Argêş, Birîndar, Tekoşîn ve Delîl.

Eylemi gerçekleştirmek için 08 Ağustos 2010 tarihinde yola çıktık. Şemzînan'da gerekli hazırlıklarımızı yaptık. Daha önce keşfini yaptığımız tepe, düşman tarafından boşaltılmıştı. Hareketli hedefler gördük ancak uygun olmadığından vurmadık. Hareketli hedefleri vurmak, kayıplara yol açacak, eylem gerçekleşmeden geri çekilmemiz gerekecekti. Karşı tarafın tedbirleri en üst düzeydeydi. Üzgündük. Geri dönmek kalmıştık. Hepimizin çok zoruna gitti. Utanıyorduk. Adeta birbirimizin yüzüne bakamaz haldeydik. Aslında bir ara geri dönüp dönmeme konusunda da tereddüt geçirdik. Ama örgütümüze bu süreçte boş kayıplar verdirmek de istemiyorduk. Örgütün de kayıplara, hele hele boş kayıplar hiç tahammülü olmazdı. Bu durumda geri dönmekten başka alternatifimiz yoktu. Sonuçta bu karara uyduk.

Döndüğümüzde morallerimiz hiç de iyi değildi. Eylem gerçekleşmediğinden çok farklı yaklaşımlarla da karşılaştık. Ne yapalım, biz de içimize attık. İçimiz dolmasına rağmen elden bir şey de gelmiyordu. Bir toplantı aktarımı ve bazı görevlendirmeler için yanımıza gelen Rıfat arkadaşın bölüğü de vardı taburumuzda. Eyleme giden grubumuz tabur komutanımızın çağırması üzerine hemen toplandık. İran sınırlarını görebilecek bir yerdeydik. Sınıra yakın bazı yerler tutulmuştu. Sınır üzerindeki Paygah (İran askerlerinin kullandığı sınır karakolu) da tutulmuştu.

Dalamper dağında bulunan Şehit Ahmet alanındaki paygahı da tutmuşlardı. Buna karşın biz de araziye dağıldık. Rıfat arkadaş bir grup arkadaşla birlikte paygahın yakınlarındaki bir tepeye gitmişti. Öğleden sonra arkadaşların BKC atışları oldu. Onlar da, havan atışlarıyla karşılık verdiler. Doçka, havan ve katyuşa saldırıları da yaptılar. Örgütün henüz bir eylem talimatı yoktu. Akşama doğru resmi eylem talimatı geldi. Taburumuzdaki her iki bölükten 13 arkadaşla birlikte düşmanın üzerine gidecektik. Bunun için gerekli düzenlemeler de yapıldı. Saldırı koluyla gitmek için kendimi dayattım. Rıfat arkadaş saldırı, Cîger arkadaş savunma kolundaydı. Aynı zamanda bizim koordinemizdi.

Eylemi gerçekleştirmek için her kol yerlerimize doğru gittik. Ben, Birîndar ve Solar arkadaşla birlikte gittim. Yanımızda Harun arkadaş da vardı. Paygaha doğru gitmeye başladık. Yolumuzun üzerinde bulunan bir tepeyi aşacaktık. Harun arkadaş tepeyi çıkaramadı. Oysa planlamaya göre ilkin bu tepeyi vurmamız gerekiyordu. Sabaha doğru saat iki buçukta harekete geçtik. Yerimize ulaşamadığımız için eylem iptal edildi. Tabur komutanımızın yanına vardığımızda arkadaşlar bize epey kızdılar. Buna anlam verebiliyordum. Böyle bir süreçte bu eylemi yapamamamız çok kötü olmuştu.

Tabur komutanımız bizimle bu konuda konuştu. Başka bir eylem planlaması devreye konulacaktı. Bir grup arkadaşla yolun üzerinde pusu atmak için gittik. Grupta benden başka, Birîndar, Harun ve Delîl arkadaşlar da vardı. Başka bir grup arkadaş da savunma amaçlı bulunuyordu. Her iki grup da pusuda bekliyorduk. Hava açılmadan yerlerimize ulaştık. Sabaha karşı henüz hiçbir şey yoktu. İki gündür yatmamıştık. Hep arazide ve hareketliydik. Uykuluydum. Üstelik de yorgun. Gizlenerek düşmanı beklemeye başladık. Saat 09:00 sularında, düşman savunmalı bir şekilde neredeyse bulunduğumuz yere kadar geldi. Yorgunluk ve uykusuzluğa rağmen bütün gücümüzle eyleme koyulduk. Asker dolu arabalarla pusuda beklediğimiz yere kadar gelen düşmanı hemen o anda vurmaya başladık. İki araba imha olurken, birini de darbeledik. Ölü ve yaralıları fazlaydı. Denetimimizde olduklarından biliyorduk. Çok fazla kayıp verince hemen yardım istemişler. Bunun üzerine takviye amaçlı güç sevk etmeye başladılar. Biz de bu sırada eylemimizi başarmış geri çekilme yapıyorduk. Kendimizi aşağılara doğru bıraktık.

Eylemde arkadaşların emek ve çabaları her zamanki gibi takdir edilmelidir. Özellikle Rıfat ve Solar arkadaşın grupları. Eylemde 15 asker ve korucu vurulmuştu. Eylem bittikten sonra her tarafı teknik destekleriyle vurmaya başladılar. Saldırılardan kayıp vermeden çıktık. Tabur olarak başarılı olduğumuz için hepimiz sevinçliydik. Moralimiz oldukça yükselmişti. Büyük heyecan duyuyorduk. 15 Ağustos'u bu şekilde kutladığımız ve başarılı bir eylem çıkardığımız için sevinçliydik. Güne cevap olmak kadar hareketimizin, kim olursa olsun, gücü ne olursa olsun hiç kimseye boyun eğmeyeceğini dosta ve düşmana bir kere daha kanıtlamanın da onurunu yaşadık. 15 Ağustos türküsünü bir kere daha ve gür sesle haykıran gerillaya selam olsun…

5 Mayıs 2010-Xakûrkê
Şehit Serhat Çelê

